

Giới thiệu Nếu Trường An Không Tồn Tại

Editor: Phaetim95

Số chương: 64 chương chính văn và 6 chương ngoại truyện.

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, dã sử.

Cuốn tiểu thuyết bắt đầu từ thời niên thiếu của vị tướng quân truyền kỳ Đại Hán Hoắc Khứ Bệnh cho tới thời điểm chàng qua đời thì kết thúc, bắt đầu từ năm 126 TCN đến năm 117 TCN, mười năm huy hoàng nhất dưới sự trị vì Hán Vũ Đế thời Tây Hán.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Người thiếu niên hào hoa phong nhã năm ấy - Lần đầu gặp gỡ

Mùa đông, năm 126 TCN.

Sau nhiều ngày tuyết rơi dày đặc, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ.

Lúc tiết trời đẹp sau nhiều ngày tuyết rơi, Hán Vũ Đế Lưu Triệt tiến hành một cuộc tụ họp nhỏ bên ngoài cung.

Bởi vì chỉ là một cuộc tụ họp nhỏ nên Lưu Triệt chỉ cho mời một số bề tôi mà hắn yêu thích đến dự.

Bên văn thần có Đông Phương Sóc, Đông Trọng Thư, cùng người thầy ngoan cổ của mình, Cáp Âm.

Bên võ thần chỉ có một mình Vệ Thanh.

Phía nữ quyền chỉ có một mình hoàng hậu Vệ Tử Phu.

Từ khi yến hội bắt đầu, Cáp Âm chỉ nhìn chăm chăm vào người thiếu niên ngồi bên trái hoàng đế.

Có thể tham dự tiệc rượu hôm nay đều là tâm phúc của hoàng đế, mà người thiếu niên này lại có thể áp đảo các vị văn thần võ tướng khác, ngồi bên cạnh hoàng đế.

Thiếu niên kia chỉ mới khoảng mười bốn, mười năm tuổi nhưng cả người tỏa ra khí chất tài hoa.

Cáp Âm không ngăn được cái tính ngay thẳng làm người ta chán ghét, nghiêng người hỏi Đông Phương Sóc bên cạnh. Thật ra cũng không ưa gì Đông Phương Sóc; trong lòng lão, Đông Phương Sóc chỉ là một tên đại hán tử Sơn Đông giả điên giả dại, cùng lắm chỉ là tên tiểu sừ làm hài hòa bầu không khí cung đình mà thôi. Nhưng mà, Cáp Âm không thể phủ nhận tên tiểu sừ này có trí khôn. Cho nên, trong lòng Cáp Âm vô cùng mâu thuẫn, mặc dù không thích Đông Phương Sóc, nhưng không thể không bội phục trí tuệ của hắn.

"Ngài có biết tôn vị của vị thiếu niên kia không?"

Nghe được câu hỏi của Cáp Âm, Đông Phương Sóc mở đôi mắt say lơ đãng mờ mịt: "Ta lại hỏi tiên sinh một vấn đề trước, tiên sinh cho rằng ai có thể đảm nhận chỉ danh danh tướng thiên cổ Đại Hán từ sau thời Cao Tổ?"

Cáp Âm suy ngẫm, sau thần tướng Hàn Tín thời Cao Tổ, Đại Hán chưa từng xuất hiện một vị đại tướng nào nữa. Nhưng ba năm trước, Vệ Thanh xuất chinh đánh Hung Nô, từ đó đánh một trận thành danh. Cáp Âm cho rằng sau này người có thể gánh chỉ danh danh tướng thiên cổ, có lẽ sẽ chỉ có Vệ Thanh. Nhưng Cáp Âm không nói ra tên Vệ Thanh, bởi vì lão rất không thuận mắt với vị tiểu cửu tử này của hoàng đế.

"Phi tướng quân Lý Quảng", Cáp Âm nói có chút trái với lương tâm mình.

Nghe được tên Lý Quảng, Đông Phương Sóc cười nói:

"Lý Quảng có lẽ có thể mang danh thiên cổ, nhưng hắn sẽ không thể là do ngài ấy là một tướng tài".

Thật ra Cáp Âm cũng đồng tình với Đông Phương. Nhưng mà không phải bởi vì một văn thần như lão hiểu được việc hành quân đánh trận mà chỉ do lão cảm thấy mặc dù Lý Quảng một thân bách chiến bách thắng, nhưng đã nhiều năm dường như chưa có một trận nào đại thắng trở về.

Nói hấn càng đánh càng thua, khi bại khi thắng, một chút cũng không quá đáng.

"Ta hỏi ngài vị thiếu niên bên kia là ai, ngài lại kéo chuyện danh tướng với không danh tướng làm gì?" Lão đầu Cấp Âm nóng nảy, nổi đóa.

"Tiên sinh còn không hiểu sao? Vị thiếu niên kia, tướng tài trời sinh, tương lai chắc chắn sẽ là một vị danh tướng thiên cổ tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Không, phải nói y sẽ là ngọn núi cao nhất trong các vị võ tướng cũng không quá đáng". Đồng Phuong Sóc nói xong, cười ha hả, rồi tiếp tục uống rượu.

"Hoàng di phu, cái tên đại hán tử Sơn Đông kia nói rằng con sẽ là một vị danh tướng thiên cổ". Thiếu niên nghe được cuộc nói chuyện giữa Đồng Phuong Sóc và Cấp Âm, vui vẻ nói với Lưu Triệt.

"Vậy Bệnh nhi sẽ xứng danh thiên cổ cùng với hoàng di phu". Lưu Triệt cười lớn nói với người thiếu niên.

"Nam nhi chí ở bốn phương, đối với bệ hạ mà nói, những thứ đó đều quá dễ dàng. Phải nói chí nam nhi ứng với danh thùy thiên cổ mới đúng". Vệ Tử Phu nhìn hai người đàn ông đang hăm hở, không kìm được nói.

"Hoàng hậu nói đúng", Lưu Triệt cười lớn, cầm ly rượu lên cùng chúng thần một hơi cạn sạch.

Trong buổi tiệc, Lưu Triệt cho mời gác tạp kỹ đầu đường Trường An mình mời được vào cung mấy ngày trước. Hấn cảm thấy mấy thứ này so với ca vũ trong cung còn ưa nhìn hơn nhiều.

Hấn cảm thấy đẹp mắt, nhưng những người khác không phải ai cũng thấy đẹp mắt.

Bây giờ người cảm thấy khó coi kia chính là Đồng Trọng Thu.

Đồng Trọng Thu là ai?

Y chính là đại nho độc bộ thiên hạ, cái thú tiêu khiển tổn hại phong nhã và uy nghiêm thiên tử, nhất định y phải phản đối.

"Bệ hạ, cái loại tạp kỹ lẫn lộn rách nát này sao có thể lên đài dưới con mắt của thiên tử?".

"Đồng khanh, trăm đã nói rồi, hôm nay là ngày chúng ta tụ họp riêng tư, khanh cần gì phải câu nệ thuần phong mỹ tục chứ? Vui vẻ là chính". Lưu Triệt không để ý tới phản đối của Đồng Trọng Thu, hạ lệnh cho đoàn tạp kỹ bắt đầu biểu diễn.

Đừng nói là Đồng Trọng Thu, Lưu Triệt hấn chưa từng để ý đến phản đối của bất kỳ ai.

Những tiếng phản đối, Lưu Triệt nghe thì nghe, nhưng chưa bao giờ làm theo kẻ kia, đáp án luôn là phủ nhận.

"Bệnh nhi, hôm nay hoàng di phu sẽ cho con hưởng một chút trò vui mới lạ". Lưu Triệt vô cùng hào hứng nói với thiếu niên bên cạnh.

"Mới lạ hay không mới lạ, cũng không phải do hoàng di phu người định đoạt. Phải đích thân con xem mới được". Đường như thiếu niên không cho phép Lưu Triệt nói cái biểu diễn này mới lạ.

Vệ Thanh nghe đoạn đối thoại giữa Lưu Triệt và thiếu niên, không khỏi sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Hấn không phải không biết Lưu Triệt sủng ái Bệnh nhi, nhưng quân là quân, thần là thần. Lúc gia yến còn không thể lấy bối phận thân thích mà xưng hô, huống chi bây giờ không phải là gia yến.

Bệnh nhi một câu hoàng di phu, hai câu hoàng di phu đã quá không hợp quy củ.

Tạm gác xưng hô sang một bên, bây giờ Bệnh nhi còn công khai nghi ngờ thương thức của Lưu Triệt. Nếu đổi lại là kẻ khác, nhất định sẽ chịu tội chém đầu.

"Bệnh nhi, ta thấy con có chút say, có cần đi nghỉ một chút hay không?" Vệ Thanh uyển chuyển nói, nhưng hấn càng quan tâm càng loạn, so với Bệnh nhi càng không có quy củ.

Trước mặt hoàng đế, an bài tân khách đi nghỉ ngơi lại là do một tên tướng quân.

"Cửu cửu, con còn phải xem biểu diễn". Thiếu niên không để ý đến Vệ Thanh, chỉ tò mò đợi màn trình diễn bắt đầu.

Lưu Triệt nhìn Vệ Thanh, ánh mắt có chút nghiêm nghị: "Nếu như Bệnh nhi không coi màn trình diễn này, há không phải trầm trở thành kẻ xấu lừa gạt hài tử hay sao? Tướng quân muốn hạ thấp chữ tín của trẫm với người khác sao?"

Nghe những lời này, Vệ Thanh vội vàng cúi đầu tạ tội.

"Biểu diễn đã bắt đầu. Bệ hạ đối với biểu diễn mình đề xuất phải nghiêm túc quan sát mới được". Vệ Tử Phu thấy vậy, lập tức giải vây giúp đệ đệ.

Vệ Tử Phu và Vệ Thanh vốn là ca nô, kỵ nô của phủ Bình Dương công chúa, được Lưu Triệt trọng dụng mới có địa vị trên vạn người như ngày hôm nay, cho nên họ vô cùng hiểu rõ, hoàng đế có thể nâng người lên thì cũng có thể đạp người xuống.

"Đúng vậy, hoàng di phụ. Con muốn nhìn một chút xem cái tạp kỹ này có chỗ nào hay?" Thiếu niên không để ý đến bầu không khí ẩn chứa sự bất an, chỉ chuyên tâm đợi trình diễn bắt đầu.

Chẳng qua là, có lẽ, ngay cả thiếu niên cũng không biết rằng, màn trình diễn này lại dây dưa chàng cả đời.

Là cả cuộc đời ngắn ngủi nhưng huy hoàng của chàng.

Hơn nữa cuộc biểu diễn, thiếu niên sớm đã bị những màn nuốt kiếm phun lửa, đập đĩa đặt trên ngực kia làm cho khiếp sợ kinh ngạc.

Không chỉ có thiếu niên, ngay cả kẻ hết lời phản đối như Đồng Trọng Thư cũng bị những màn biểu diễn này hút hồn.

Lúc này một thiếu nữ xinh đẹp mặc một bộ y phục bó sát trắng trẻo.

Bộ y phục thiếu nữ đang mặc không phải Hán phục, cũng không phải y phục người Hồ hay Hung Nô, miễn cưỡng mà nói, có chút giống với trang phục cười ngựa.

Đơn giản, linh hoạt.

Anh tư hiên ngang.

Bởi vì mọi người đều lần đầu tiên nhìn thấy kiểu phục trang này, hơn nữa bản thân thiếu nữ chính là một tiểu mỹ nhân, cho nên mặc dù mỗi người ở đây đều là người từng trải, nhưng ánh mắt không khỏi sáng bừng.

Lúc này, thiếu niên tên Bệnh nhi cũng gât gao nhìn chăm chăm người thiếu nữ này.

Hồi lâu sau, bỗng nhiên thiếu niên đứng dậy đi đến bên Luru Triệt: "Hoàng di phụ, trong màn trình diễn của nàng, con biểu diễn bản tên được không?"

Luru Triệt nhìn đứa trẻ bỗng nhiên hưng phấn, nở nụ cười đầy ẩn ý, sau đó nói với mấy người Cấp Ấm: "Được, các người thật may mắn mới thấy được Bệnh nhi của chúng ta đích thân ra trận".

Nói xong những lời này, Luru Triệt lặng lẽ ghé vào tai vị thiếu niên: "Bệnh nhi, nếu con thích người phụ nữ này, hoàng di phụ sẽ ban cho con".

Nhìn tình cảnh trước mắt, Đồng Trọng Thư không ngừng lắc đầu than thở: "Tại yến tiệc của thiên tử mà lại xì xào bàn tán y như ở pháp đình, cái này còn ra thể thống gì nữa".

"Đồng khanh sai rồi, như thế này mới là yến tiệc của thiên tử".

Đồng Phương Sóc đang say khướt, bỗng nhiên đứng dậy, bày tỏ với Luru Triệt: "Nếu bệ hạ không chê, hạ thần xin được múa kiếm trợ hứng". Nói xong, thiếu chút nữa ngã xuống bàn rượu.

Thấy những việc này, mọi người không khỏi cười lớn. Trừ người thiếu niên đang nhìn chăm chăm thiếu nữ tạp kỹ.

"Đồng Phương nhà ngươi thì thôi đi, đao kiếm không có mắt, ngươi lại ngộ thương chính mình. Trẫm còn muốn ngươi phụng bồi trẫm mấy năm nữa". Luru Triệt cười cự tuyệt Đồng Phương Sóc.

Đồng Phương Sóc tất nhiên không phải thật sự muốn múa kiếm, hắn là một văn nhân, làm sao biết múa kiếm đây. Nhưng hắn chỉ muốn chọc cười cho hoàng đế vui vẻ một chút thôi.

Mục đích đã đạt được, Đồng Phương Sóc tiếp tục ghé vào bàn tiệc chè chén.

Không để ý đến mọi người chơi đùa vui vẻ, người thiếu niên chậm rãi đi đến trước mặt thiếu nữ, cầm cung tên thị vệ mang tới. Sau đó ghé vào tai thiếu nữ nói gì đấy, sắc mặt thiếu nữ trong nháy mắt có chút biến sắc, nhưng thiếu nữ vẫn giữ được tỉnh táo, nhìn thiếu niên định tiếp tục làm gì.

Thiếu niên thuận theo giương cung bắn tên, trực tiếp nhắm thẳng ngay trụ gỗ ngay giữa vũ đài. Trụ gỗ là đồ biểu diễn cho màn trình diễn sau, cao chừng mười mấy thước, phía trên buộc đầy vài ngũ sắc, vài ngũ sắc theo gió đông bay múa.

Trên chóp đỉnh của cọc gỗ, có đặt một thứ giống cái hộp. Bởi vì nó màu bạc, khi ánh mặt trời chiếu xuống, nó ở trên cao tán xuống những tia sáng chói mắt.

Thiếu niên nhìn chăm chăm cái hộp bạc kia một hồi lâu, bởi vì ánh sáng chói chang, chàng không thể không nhắm hai mắt lại. Thời khắc chàng nhắm lại mắt kia, mũi tên cũng phá gió bay ra.

Vượt qua gió bắc, vượt qua tàn tuyết bị gió cuốn tứ tung, mũi tên nhọn bay thẳng về phía chóp đỉnh của trụ gỗ.

Khi mũi tên chạm tới cái hộp bạc, nó nổ tung.

Theo tiếng vang thật lớn, khói mù ngũ sắc lan tràn ra bộ vũ đài.

Vệ Thanh và Lưu Triệt thì không sao, nhưng những người khác bị dọa đến kinh hãi. Thậm chí Đồng Trọng Thư còn quên mất thân phận, run rẩy nằm trên bàn rượu.

"Thỉnh tiểu thư mãi vô bước lên đỉnh trụ gỗ", thiếu niên đứng thẳng trong làn khói mù nói.

Đợi sau khi khói mù tiêu tan, mọi người đã nhìn thấy người thiếu nữ làm mất họ sáng bừng đã đứng trên đỉnh trụ gỗ. Nàng giơ hai tay sang ngang, mỗi tay cầm một tấm vải đầy màu sắc.

Lúc này, gió bắc đã bắt đầu trở nên mãnh liệt. Gió cuốn tàn tuyết bay tứ tung giữa không trung, giống như tuyết bắt đầu lại rơi vậy.

Mọi người bất chấp tàn tuyết rơi xuống người, mắt không chớp nhìn chăm chăm vô đài.

Bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc thiếu niên còn muốn là gì?

Chỉ thấy thiếu niên chậm rãi kéo cung, ở trên dây cung đặt hai mũi tên. Cấp Âm hít một hơi khí lạnh, còn Đồng Trọng Thư không đành lòng nhắm chặt hai mắt, ngược lại Đông Phương Sóc bắt đầu có chút tỉnh táo, bắt đầu tập trung nhìn khán đài.

Mặc dù, Vệ Thanh luôn tín nhiệm tài bắn cung của Bệnh nhi, nhưng cũng không được liều lĩnh như vậy, Vệ Thanh cũng có chút không lơ nhin. Nhưng hẳn trộm nhìn Lưu Triệt, không có dám nói cái gì.

Lúc này gương mặt Lưu Triệt đang đầy mong đợi nhìn Bệnh nhi. Nếu như bây giờ kẻ nào dám ngăn cản, Lưu Triệt tuyệt đối bắt kẻ đó đổi chỗ cho cô nương trên trụ gỗ kia.

Thiếu niên chậm rãi kéo cung, nhưng không có lập tức bắn ngay, chàng chỉ ngược đầu gắt gao nhìn thiếu nữ, dường như thiếu nữ cũng gắt gao nhìn chàng.

Cũng không ai biết rốt cuộc hai hài tử này đang suy nghĩ cái gì.

Tựa như hai người đang tiến vào một cõi riêng biệt, ánh mắt chính là sợi dây trao đổi duy nhất.

Khoảnh khắc này thời gian như dừng lại.

Sau đó, tay thiếu niên dường như hơi khê run lên một cái, chỉ là hơi hơi một chút, trừ bản thân thiếu niên không ai chú ý. Nhưng cô nương ở trên đỉnh trụ gỗ cao hơn mười thước phía xa kia lại có thể thấy được. Sau đó, nàng mỉm cười.

Sau lưng nàng là vạt đậm ánh dương rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Anh hùng sơ chiến

Cho dù ba năm đã trôi qua, Hoắc Khứ Bệnh vẫn luôn nhớ lần đầu tiên gặp gỡ Thúc Tranh, khi đó nàng đã rực rỡ như thế nào.

Ngày ấy, vạt đậm ánh dương tụ lại sau lưng nàng, mọi người ở đây đều ngẩng đầu chăm chú nhìn nàng.

Nhưng mọi người không thể không sợ sự chói lòa của thứ ánh sáng kia nên đành phải không tình nguyện dời tầm mắt đi.

Người thiếu niên của ba năm trước, bây giờ đã trở thành vị công tử nổi tiếng nhất thành Trường An, Trường An công tử.

Thiếu niên hào hoa phong nhã, khoa trương ngang ngược, tùy hứng ngông cuồng.

Nhưng người thiếu nữ của ba năm trước vẫn luôn là cái bia chậm chạp không buông bỏ được trong lòng chàng.

Tiếp tục nói về thời điểm tay Hoắc Khứ Bệnh hơi run khi giương cung ba năm trước.

Thiếu niên hạ thấp đôi mắt, sau đó xoay người một vòng lớn, đón ánh dương quang chói lòa, sau đó thiếu niên mờ mắt, giương cung bắn tên.

Hai mũi tên đồng loạt bay về phía thiếu nữ đang đứng trên trụ gỗ.

Mọi người đều nín thở.

Chỉ có thiếu nữ trên trụ gỗ là mỉm cười.

Khinh miệt, lạnh lùng, nhưng lại đâm thẳng vào tâm.

Tựa như ánh mặt trời lạnh lẽo trong trời đông giá rét.

Hai mảnh vải theo đầu mũi tên bắn ra trên đầu họ hướng lên trời cao, rồi biến mất ở nơi phương xa.

Mọi người ở tròng thượng đều bắt đầu vỗ tay chúc mừng thiếu niên.

Trước khi thiếu nữ rời khỏi tròng thượng, nàng ngoảnh đầu lại nhìn thiếu niên, sau đó nàng nở nụ cười.

Vẫn khinh miệt, lạnh lùng, nhưng lại đâm thẳng vào tâm.

Tựa như ánh mặt trời lạnh lẽo trong trời đông giá rét.

Thiếu niên nhìn theo bóng lưng của thiếu nữ, phảng phất có chút say mê.

Thiếu niên chạm vào tàn tuyết đang tan chảy trên gương mặt mình, rồi nhìn tàn tuyết đang bay múa theo làn gió bắc dưới ánh mặt trời, chàng chợt phát hiện, hóa ra chúng lại có thể lấp lánh tỏa sáng như vậy.

Ba năm trôi qua, gánh tạp kỹ vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhưng người thiếu nữ kia đã không còn ở đây nữa.

Sự thật là, sau lần biểu diễn kia, người thiếu nữ kia đã biến mất một cách bí ẩn.

Gánh tạp kỹ cũng không biết nàng đi đâu. Hiểu biết của họ về người thiếu nữ kia ước chừng còn không bằng Hoắc Khứ Bệnh.

Ít ra Hoắc Khứ Bệnh còn biết mục đích của nàng khi gia nhập gánh tạp kỹ.

Đó chính là ám sát hoàng di phụ của chàng, hoàng đế Đại Hán Lưu Triệt.

Niềm đáng tự hào nhất của Hoắc Khứ Bệnh đời này chính là khứu giác nhạy bén với nguy hiểm ngay từ nhỏ của chàng.

Chỉ bằng điều này, chàng có tư cách xưng hùng xưng bá.

Ngày đó khi nhìn thấy thiếu nữ, mọi người đều bị lối ăn mặc kỳ lạ của nàng mê hoặc, nhưng chỉ một mình Hoắc Khứ Bệnh biết được, người thiếu nữ này là một kẻ nguy hiểm.

Chứng cứ?

Tất cả đều vô ích.

Trực giác của Hoắc Khứ Bệnh chàng chính là chứng cứ!

Cho nên chàng mới yêu cầu biểu diễn bắn tên.

Chàng đi đến trước mặt thiếu nữ, ghé sát tai nàng mà nói: "So với hoàng đế, ngươi nên lo cho an nguy của bản thân trước thì hơn".

Thấy gương mặt thiếu nữ khẽ biến hóa, Hoắc Khứ Bệnh biết mình đã đoán đúng.

Đương nhiên chàng không biết cụ thể thiếu nữ định ám sát Lưu Triệt như thế nào, nhưng chàng dám chắc chắn, điểm khác thường khẳng định ở trên trụ gỗ kia. Vì vậy, chàng đã phá hủy cái hộp màu bạc đó.

Chiếc hộp nổ tung, nhưng cũng không gây bất kỳ thương tổn nào. Hoắc Khứ Bệnh đoán thiếu nữ định lúc leo lên trụ gỗ, ném cái hộp vào người Lưu Triệt. Cái hộp này ném vào người nào thì sẽ khiến người đó nổ tung, chắc chắn không tránh khỏi cái chết.

Ánh mặt trời đang chiếu thẳng lên mặt họ, hơn nữa chiếc hộp bạc lại phản chiếu ánh sáng mặt trời, nên mọi người ở đây chắc chắn sẽ không thể nhìn thấy rõ mọi chuyện đang xảy ra.

Cho nên chờ đến khi ánh mặt trời rực rỡ nhất, thiếu nữ mới ra ngoài biểu diễn.

Chiếc hộp đã được giải quyết nhưng Hoắc Khứ Bệnh vẫn lo lắng về người thiếu nữ này, cho nên, chàng dự định lấy lý do sơ xuất khi bắn tên, trực tiếp bắn chết nàng ta.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, không thể buông tha.

Hướng hồ, thiếu nữ này muốn ám sát Lưu Triệt.

Nàng ta cũng biết Hoắc Khứ Bệnh nghĩ thế nào, thế nhưng nàng ta mặt không đổi sắc, leo lên cây trụ gỗ tử vong kia.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh kia của thiếu nữ, Hoắc Khứ Bệnh lại do dự.

Hoắc Khứ Bệnh không biết tại sao mình lại do dự, chỉ biết khi nhìn thấy ánh mắt của nàng ta, bất tri bất giác chàng lại do dự. Sau đó chàng giương cung bắn tên.

Có lẽ ngay từ khi một khắc kia bắt đầu.

Đầu mũi tên chứa tâm.

Đuôi mũi tên chứa tình.

Ba năm sau, cũng chính là năm 123 TCN.

Hoắc Khứ Bệnh theo cữu cữu Vệ Thanh viễn chinh tiến đánh Hung Nô. Đây là lần đầu Hoắc Khứ Bệnh ra chiến trường nên chàng vô cùng hưng phấn.

Nhìn thấy sự hưng phấn của ngoại sanh (cháu ngoại, con của chị em gái), Vệ Thanh có chút lo lắng.

Hắn còn nhớ rõ lời căn dặn của Lưu Triệt trước khi xuất phát. Lần xuất chinh này, chỉ cần cho Hoắc Khứ Bệnh biết một chút chiến trường là cái dạng gì. Ý tứ của Lưu Triệt rất rõ ràng, nếu để cho ngoại sanh bảo bối này của hắn chịu bất kỳ tổn thương nào, muốn nhận thưởng gì gì đó đừng hòng hắn đồng ý.

"Bệnh nhi, lần xuất chinh này, ta phải chuẩn bị năm tháng trời mới ra trận. Hành quân trên chiến trường không thể so sánh với việc con đi săn thú ở Thượng Lâm Uyển. Con nhìn sáu vị tướng quân đi theo ta, vị nào không phải tinh anh của Đại Hán ta đâu, con phải theo họ học hỏi cho tốt". Vệ Thanh nhảy lên ngựa, nói với ngoại sanh bên cạnh.

"Hầu gia, suốt dọc đường ngài lúc nói ra chiến trường phải theo sau ngài, lúc lại nói muốn ta học hỏi sáu vị tướng quân, ngài không thấy phiền, nhưng ta lại thấy rất phiền". Hoắc Khứ Bệnh lại một lần nữa phải đối mặt với lời nhai của Vệ Thanh, thúc ngựa nhanh hơn, không muốn đi cùng người cữu cữu đáng ghét của mình.

Nhìn bóng lưng của Hoắc Khứ Bệnh đang xa dần, Trung tướng quân Công Tôn Ngao nói với Vệ Thanh: "Lần này hầu gia mang theo Hoắc thiếu gia xuất chinh, có phải có chút không ổn hay không?"

Trong sáu vị tướng quân, Vệ Thanh cùng Công Tôn Ngao là thân cận nhất, hai người là huynh đệ sinh từ chi giao, cho nên chỉ có Công Tôn Ngao mới dám nói thế với Vệ Thanh. Ước chừng không chỉ Công Tôn Ngao, khẳng định năm vị tướng quân còn lại cũng nghĩ như vậy, chỉ là họ không dám nói mà thôi.

"Đây là ý chỉ của bệ hạ, ta đoán chắc là do Bệnh nhi mở miệng khản cầu bệ hạ". Vệ Thanh bắt đầu đi nói với Công Tôn Ngao một câu như vậy.

Công Tôn Ngao cũng hiểu nỗi khổ tâm của Vệ Thanh.

Lưu Triệt Sủng ái Hoắc Khứ Bệnh, đó không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Hoàng đế đã lên tiếng, cữu cữu hắn cũng đành phải phục tùng mà thôi.

Tháng hai, khí trời giá lạnh, lực quân hành quân trong sa mạc, càng chịu muôn vàn khó khăn.

Đi được vài trăm dặm, Vệ Thanh gặp được đội quân chủ lực của Thiển Vu Hung Nô. Lần hành quân này, Hoắc Khứ Bệnh bị Vệ Thanh an bài ở hậu phương trông coi lương thảo, cho nên Hoắc Khứ Bệnh chỉ có thể buồn bực nhìn móng ngựa của cữu cữu và sáu vị đại tướng quân học hỏi mà thôi.

Giành được thắng lợi, Vệ Thanh không hạ lệnh tiếp tục thừa thắng xông lên mà lại ngừng chiến. Vì vậy lực quân được thu về, trú đóng tại ba quận Định Tương, Văn Trung, Nhạn Môn.

Hoắc Khứ Bệnh vô cùng bất mãn với hành động này của cữu cữu. Chàng xông vào trong trướng của Vệ Thanh, chất vấn Vệ Thanh tại sao không một lưới tóm gọn quân địch.

"Chủ soái lực quân là Vệ Thanh ta, không phải là Hoắc Khứ Bệnh ngươi". Vệ Thanh cũng không giải thích cho Hoắc Khứ Bệnh, chỉ nghiêm nghị nói với chàng một câu như vậy.

Hoắc Khứ Bệnh nghe xong những lời này, trực tiếp rời khỏi quân trướng của Vệ Thanh, hoàn toàn không để ý đến mặt mũi của ba vị tướng quân Công Tôn Ngao, Lý Quảng, Tô Kiến.

"Đại tướng quân nếu cứ tiếp tục truy đuổi e rằng sẽ có họa lớn", Lý Quảng, người nhiều tuổi nhất trong ba vị tướng quân rốt cuộc không nhịn được nói, bắt đầu oán trách cái vị thiếu gia không biết trời cao đất rộng này.

"Lý tướng quân nói rất phải. Nhưng Bệnh nhi phụng mệnh hoàng lệnh xuất chinh, có thể quản giáo nó chắc chỉ có thể là cái vị đang ở trong thành Trường An kia thôi". Vệ Thanh biết sự bất mãn của bọn họ, thế nhưng nói Hoắc Khứ Bệnh là họa lớn cũng hơi quá.

Tinh tình Vệ Thanh tuy tốt nhưng không có nghĩa là chuyện gì hắn cũng nhân nhượng người khác. Nếu như vậy, hắn đã không phải người đứng đầu toàn quân, Vạn hộ hầu đệ nhất danh tướng dưới thời Hán Vũ này.

Hoắc Khứ Bệnh tuổi trẻ có chút khinh cuồng, nhưng chàng chỉ có thể làm nên việc lớn chứ không thể nào là một tai họa.

Nhưng hiện tại Vệ Thanh cảm thấy mình sai rồi, bởi vì ngoại sanh của hắn lại có thể biến mất mà không nói một lời.

Lúc biến mất còn mang theo tám trăm khinh kỵ binh.

Tám trăm khinh kỵ binh, mang họ đi du ngoạn núi, săn bắn còn tạm được, nếu như đụng phải Hung Nô, đây không phải là ăn no không có việc gì làm nên đi tìm chết hay sao.

Khi Vệ Thanh nghĩ đến điều này, không khỏi lo lắng.

Đúng là Lư Triệt sủng ái Bệnh nhi, nhưng Vệ Thanh so với Lư Triệt có thua kém gì đâu.

Trước đây khi Vệ Thiếu Nhi xuất giá đến Trần phủ, Vệ Thanh đã chủ động nhận nuôi dưỡng cái vị ngoại sanh này.

Nếu nói ngay từ nhỏ Bệnh nhi đã nhận được hàng vạn hàng ngàn sủng ái cũng không quá đáng.

Thân hoàng đế phụ Lư Triệt là hoàng đế, thân a di Vệ Từ Phu là hoàng hậu, thân cữu mẫu là Bình Dương công chúa cùng hắn là Vạn hộ hầu Vệ Thanh, có ai mà không hết sức yêu thương chàng đâu.

Vì vậy mười mấy năm sủng ái đã tạo ra một Hoắc Khứ Bệnh, vị thiếu gia có tính cách, chàng đã nói một thì không một kẻ nào có thể nói hai.

Bây giờ thì hay rồi, cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, dứt khoát giận rồi bỏ đi.

Nếu ở thành Trường An thì không sao, đằng này lại ở cái chốn đại mạc, nơi chiến trường giao tranh đẫm máu này, vạn nhất khiến vị công tử này bị thương, Vệ Thanh cũng đừng nghĩ còn sống mà trở về Trường An.

Lại nói về vị Hoắc Khứ Bệnh bên này, bởi vì bất mãn việc Vệ Thanh giáo huấn mình, chàng mang theo tám trăm khinh kỵ binh trực tiếp chạy sâu vào trong sa mạc.

Tám trăm khinh kỵ binh này nói dễ nghe một chút chính là đội quân cừu cừu phân cho chàng. Nói thế nào thì lần xuất chinh này chàng cũng mang cái danh hào Phiêu Diêu giáo úy. Nói khó nghe một chút thì họ chỉ là hộ vệ bảo vệ an toàn cho chàng mà thôi.

Đương nhiên Hoắc thiếu gia bất mãn Vệ Thanh cũng không phải hoàn toàn do cừu cừu lấy thân phận chủ soái lục quân dọa chàng.

Chủ yếu là vì chàng thấy thắng lợi này của cừu cừu quá nhỏ, tuy nói là tiêu diệt mấy ngàn người Hung Nô, thế nhưng Hán quân cũng thương tổn hơn ngàn người. Đã thương một ngàn người, tổn hại tám trăm, cho nên tính toán cũng không thể gọi đây là thắng, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là đánh ngang sức mà thôi. Nhưng Vệ Thanh lại có thể vì kết quả này mà hài lòng thu quân.

Điều này khiến Hoắc Khứ Bệnh không thể tiếp thu nổi.

Muốn thắng thì phải thắng cho kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu.

Không tồi mà nói, nếu ông trời chưa ban cho cừu cừu cơ hội này, tức là dành cơ hội này lưu lại cho chàng.

Sau ba ngày rời khỏi chỗ Vệ Thanh, khứu giác nhạy bén kia của chàng lại phát huy tác dụng, tám trăm kỵ binh của chàng thành công tìm được cứ điểm của Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh hạ lệnh không được phép hiếu chiến, tốc chiến tốc thắng, lấy thế nhanh chớp nhoáng đánh vào cứ điểm của Hung Nô.

Người Hung Nô thật không ngờ trốn sâu trong đại mạc như vậy rồi vẫn bị người khác tìm được. Càng khiến họ buồn bực là kẻ tìm ra họ chỉ là một tiểu thí hải miêng còn chưa mọc râu. Càng buồn bực hơn nữa là cái tên tiểu thí hải này chỉ mang theo tám trăm khinh kỵ binh chém mà lại có thể giết hơn hai ngàn người bọn họ.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh chỉ huy quân đội khiến Hung Nô phải rút quân, mang theo thúc phụ của Thiên Vu Y Trĩ Tà trở lại trong quân, lục quân nhốn nháo.

Đây không phải chuyện người có thể làm.

Chỉ có thể nói cái vị phú gia thiếu gia này chính là thần.

Thì ra không chỉ có hoàng đế Đại Hán sủng ái chàng mà ngay cả thiên vu Hung Nô cũng rất sủng ái chàng.

Nhưng khi Vệ Thanh nhìn thấy vị ngoại sanh giống như một vị thần này, chỉ im lặng gọi một mình chàng vào trong soái trường, sau đó nghiêm khắc tát chàng một cái.

"Hầu gia, vì sao", Hoắc Khứ Bệnh còn chưa kịp phản bác, đã được Vệ Thanh ôm chặt.

"Bệnh nhi, làm tốt lắm, làm tốt lắm", Vệ Thanh ôm chặt ngoại sanh của mình, mắt có chút ướt ướt.

Hoắc Khứ Bệnh thấy cửu cửu đang xúc động, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng chàng cũng bỏ qua. Quên đi, nói cũng vô ích, tốt nhất không nói.

Nhưng ở cái sự kiện không thể chê trách kia của Hoắc Khứ Bệnh, thiên vu thúc thúc đã thay chàng nói ra.

"Đừng tưởng cái tên tiểu thí hải miêng còn chưa mọc râu kia khiến chúng ta tận diệt, thực ra chủ soái của chúng ta đã đào tẩu thành công. Tuy chỉ một người thoát được, nhưng thoát được cũng là thoát. Cho nên không thể nói hấn khiến chúng ta tận diệt".

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Công chúa phản quốc

Bọn họ cũng không rõ chủ soái kia họ gì, chỉ biết người đó tên là Thúc Tranh.

Ai cũng không biết nàng làm cách nào để có thể trốn thoát khỏi thủ hạ của cái tên Hoắc Khứ Bệnh kia, trừ Hoắc Khứ Bệnh cùng chính bản thân nàng.

Lúc tám trăm khinh kỵ binh của Hoắc Khứ Bệnh đang chém hơn hai ngàn Hung Nô, chàng đang đuổi theo tên chủ soái đang đào tẩu này.

Quãng đường truy đuổi này ấy vậy mà lại kéo dài hơn năm mươi dặm.

Trên đại mạc mênh mông chỉ có hai người cùng hai con tuấn mã đang kiệt sức.

Lúc trường kiếm của Hoắc Khứ Bệnh hất được mũ giáp của tên chủ soái, chàng mới nhìn thấy một mái tóc dài được tết gọn vô cùng xinh xắn.

Nữ tử này mỉm cười với chàng.

Nụ cười này đã quá quen thuộc với Hoắc Khứ Bệnh.

Khinh miệt, lạnh lùng, nhưng lại đậm thẳng vào tâm.

Tựa như ánh mặt trời lạnh lẽo trong trời đông giá rét.

Nụ cười đã quấy nhiễu giấc mộng của chàng suốt ba năm qua.

Không muốn nhớ về nó, nhưng không thể không nhớ tới.

Nàng ta dựa vào cái gì mà có thể khinh miệt chàng như vậy?

Mà tại sao chính bản thân chàng lại muốn thả cái ả nữ nhân mãi nghệ khinh miệt chàng này?

Đây chính là vấn đề nan giải của Hoắc Khứ Bệnh suốt ba năm qua.

Nhưng thật buồn bực là cái vấn đề nan giải đó chưa được giải quyết thì một cái khác lại xuất hiện.

Nói như vậy cũng không đúng, bởi vì..., cái nan đề này chỉ tiếp nối cái nan đề thứ nhất mà thôi.

Bởi vì lại một lần nữa chàng thả cái ả nữ nhân mãi nghệ khinh miệt chàng này.

"Người là người Hung Nô?", Hoắc Khứ Bệnh đã biết rõ còn cô hỏi.

Nữ tử gật đầu.

"Ba năm trước người dùng cách nào để vào được Đại Hán?", Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

"Đi thêm một đoạn nữa sẽ gặp lưu sa (cát lún), Hoắc thiếu gia nên lo cho an nguy của bản thân thì hơn", nữ nhân thấy Hoắc Khứ Bệnh muốn ngưng chiến, cười nói. Nói xong nàng từ giữa sa địa, thúc ngựa lên trên, định bỏ đi.

Hoắc Khứ Bệnh chỉ nhìn nàng bỏ đi, không có ý định đuổi theo.

"Thế nào? Người vẫn muốn thả ta đi?", nữ tử quay đầu, cười hỏi.

Tươi đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Biết rõ rồi còn hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh bực bội, không đáp lại nàng, chỉ dắt ngựa, xoay người rời đi.

Nếu đúng như lời nữ tử này nói, đi thêm đoạn nữa sẽ đến lưu sa, hai người nếu cứ tiếp tục đánh ngựa chỉ có thể bị lưu sa chôn sống mà thôi.

Cứ như vậy hai người một đông một tây, dần dần cách xa. Chỉ vọng lại trên sa mạc mênh mông tiếng vó ngựa xa dần.

"Nếu như người phụ thân thái tử của người biết được người trở về Hung Nô, không chừng y sẽ tức giận mà quay về từ chỗ Diêm Vương", bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh nghĩ ra cách nữ tử này có thể vào Đại Hán, nhưng chàng cũng không quay đầu lại mà chỉ la lớn.

Ba năm trước, sau khi thiên vu Quân Thần mất, đệ đệ thiên vu là Y Trĩ Tà đánh bại người thừa kế của thiên vu này, tự xưng thiên vu. Vì vậy thái tử Vu Đan đã cắt đứt quan hệ với người thúc thúc hung bạo này của mình, đầu hàng Đại Hán. Lưu Triệt vô cùng nhiệt tình thu xếp cho y sinh sống tại Trường An.

Nhưng chưa được bao lâu Vu Đan vì uất ức mà mất tại Trường An.

Nghe nói sau khi Vu Đan mất, độc nữ của Vu Đan cũng không rõ tung tích.

Có thể dùng thân phận Hung Nô sinh sống ở Trường An, ngoại trừ gia tộc Vu Đan, hẳn chẳng còn ai khác.

Nghe những lời nói này, người nữ tử siết chặt dây cương, dừng lại.

"Ta muốn sống thế nào là chuyện của ta, không có bất cứ liên quan gì với phụ vương ta", nữ tử cũng không quay đầu, thế nhưng giọng nói lại vô cùng lớn.

Tự tìm đường chết.

Hoắc Khứ Bệnh cười lạnh, thúc ngựa rời đi.

Đội chàng đi xa, nữ tử mới quay đầu lại nhìn bóng dáng đang dần biến mất trong ánh tà dương.

Thiếu niên này quả thực vô cùng đáng sợ.

Ba năm trước, chỉ liếc mắt đã nhìn thấu kế hoạch ám sát Lưu Triệt của nàng.

Ba năm sau, chỉ thuận miệng đã đoán được thân phận thật của nàng.

Xem ra lần này hẳn chỉ đi theo hành quân đánh giặc, nhưng nếu tương lai hẳn trở thành chủ soái của Hán quân, vậy thì Hung Nô bọn họ sẽ thực sự gặp nguy hiểm. Nghĩ tới đây, nữ tử bắt đầu hối hận vì đã nói cho hắn biết về lưu sa.

Hôm nay bản thân cùng hắn đồng vu quy tận, so ra còn tốt hơn nhiều việc trong tương lai hẳn uy hiếp tới an nguy của Hung Nô.

Một niệm khởi, muôn sông nghìn núi.

Một niệm diệt, thương hải tang điền.

Một niệm sai, đó là đời đời kiếp kiếp.

Tháng tư, Vệ Thanh thống lĩnh lực quân tiến đánh Hung Nô. Bởi vì thông tin sai lệch, đội quân chủ lực do Vệ Thanh thống lĩnh vẫn chưa giáp mặt đội quân chủ lực của Hung Nô, nhưng đội quân của Tô Kiến và Triệu Tín dẫn dắt lại gặp được đội quân của thiên vu Hung Nô.

Hơn ba ngàn binh lính của Tô Kiến và Triệu Tín huyết chiến với mấy vạn binh lính của thiên vu hơn một ngày một đêm, tất nhiên sẽ bại trận, nhưng thời khắc mấu chốt, Triệu Tín phản bội.

Một mình Tô Kiến hăng hái chiến đấu, cuối cùng toàn quân bị tiêu diệt, chỉ còn một mình hắn trở về được.

Lần này, Vệ Thanh thua có chút thê thảm. Nhưng không tồi là đội quân chủ lực của hắn cuối cùng cũng giết được mấy ngàn người Hung Nô, lấy lại được một chút mặt mũi cho Hạng gia đại tướng quân. Nhất là người ngoại sinh khiến lực quân khiếp sợ này của hắn, ra trận chỉ cần giờ tay chém xuống là giết được quân địch, vô cùng thống khoái.

Sau khi Tô Kiến trốn thoát trở về, Vệ Thanh triệu tập bốn vị tướng quân còn lại, bàn luận cách xử trí Tô Kiến.

Lý Quảng cùng Công Tôn Hạ chủ trương giết Tô Kiến. Từ trước đến nay, Vệ Thanh chưa bao giờ sát tướng. Muốn lập quân uy, giết gà dọa khỉ, đây là cơ hội tốt nhất.

Nhưng Công Tôn Ngao lại cho rằng Tô Kiến lấy một địch một trăm, cơ bản không có khả năng thắng. Một mình Tô Kiến dù thua nhưng vẫn trở lại trong quân chịu phạt còn tốt hơn nghìn vạn lần tên tạo phản Triệu Tín.

"Nếu như giết Tô Kiến, chẳng phải sẽ khiến cho các tướng lĩnh sau này nghĩ rằng chỉ cần binh bại cũng chỉ có thể chọn một trong hai con đường là chết và tạo phản hay sao", bản thân Hoắc Khứ Bệnh lên đến gần trưởng soái cũng không để ý đến bầu không khí tranh luận nóng như lửa của các tướng lĩnh, nhất ngọc bội lần trước làm rơi trong lều, nói xong câu đó, ngênh ngang rời đi.

Nếu như không thống nhất được các ý kiến, chỉ có thể để Vệ Thanh quyết định.

Câu nói vừa rồi của Bệnh nhi đã mở ra gợi ý rất lớn cho Vệ Thanh.

"Để lập quân uy, Vệ Thanh ta không cần dùng đến việc sát tướng. Bệ hạ tuy trao cho ta toàn quyền xử lý tất cả sự vụ trong quân, nhưng việc của Tô Kiến nếu không có sự đồng ý của bệ hạ, Vệ Thanh ta cũng không thể tự mình xử trí. Đưa Tô Kiến về Trường An, để bệ hạ tự định đoạt".

Ở bên ngoài Hoắc Khứ Bệnh nghe lên được lời nói của cửu cửu, vui vẻ xoay tròn ngọc bội của mình, rời đi.

Đó mới là khí phách mà Vạn hộ hầu nên có.

Sau khi trở lại Trường An, uy danh của Hoắc Khứ Bệnh không chỉ giới hạn trong lục quân mà là toàn bộ thành Trường An đều sôi trào.

Anh hùng thiếu niên.

Tướng tài trời sinh.

Danh tướng thiên cổ.

Tất cả những danh xưng này đều thuộc về vị thiếu niên mới mười tám tuổi này.

Người thiếu niên mới xuất chinh lần đầu đã chinh phục được độ cao mà người khác cả đời cũng không thể với tới.

Sáu vị tướng quân, một vạn hộ hầu cộng lại cũng không theo kịp cái vị phú gia thiếu gia mới lần đầu xuất chinh này.

Lần xuất chinh này, Lưu Triệt phong tước cho hai người.

Một là người là Trương Khiên.

Người còn lại tất nhiên là vị ngoại sanh bảo bối của hắn, Hoắc Khứ Bệnh.

Sáu vị tướng quân, trở về còn năm, trong đó có một bại tướng là Tô Kiến.

Tuy Lưu Triệt cho rằng Tô Kiến phạm phải tử tội, nhưng ngẫm lại do còn các nguyên nhân bên ngoài, hạ chiếu lấy tiền chuộc mạng. Tô Kiến mới nhất được cái đầu của mình trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đồng Nhập Khanh

Từ sau khi Hoắc Khứ Bệnh trở lại Trường An, mỗi ngày Lưu Triệt đều giữ chàng ở lại Vị Ương cung bồi hấn.

Tuy Hoắc Khứ Bệnh rất thích ở lại với hoàng di phụ này của mình, thế nhưng một tiểu tử mười bảy, mười tám tuổi như chàng lại phải ở chung cả ngày với cái vị trung niên ngoài ba mươi, Hoắc Khứ Bệnh vẫn có chút không vui.

Huống chi gần đây Đồng tiểu thư, thanh mai trúc mã của chàng không có việc gì cũng đến tìm chàng, chàng càng không muốn ở cùng hoàng di phụ.

Đồng tiểu thư, viên ngọc quý trên tay Đồng Trọng Thư, Đồng Nhập Khanh, tuổi tác cũng tương đương Hoắc Khứ Bệnh. Từ nhỏ quan hệ giữa hai người đã rất tốt.

Hiện nay, Đồng tiểu thư cũng được coi như là đệ nhất mỹ nhân Trường An, nhưng có điều đáng tiếc là nàng không hề có một chút gì phong phạm nho gia của phụ thân nàng, từ nhỏ đã vô cùng tinh quái, tiểu yêu chuyên thu hút rắc rối.

Bản thân Hoắc Khứ Bệnh chính là một duy ngã độc tôn điển hình, vị thiếu gia tùy hứng ngông cuồng, duy chỉ đối với cái vị Đồng tiểu thư này là nói gì nghe nấy.

Từ ngày hai người quen biết, chỉ cần Đồng tiểu thư mở miệng, Hoắc thiếu gia đã xác định phải mau chóng chạy xa ngàn dặm.

Hôm nay cái vị Đồng tiểu thư lại chạy đến mở miệng với chàng.

"Ồ, Quan Quân tiểu hầu gia, rốt cuộc ngài cũng bằng lòng từ Vị Ương cung trở về rồi à?", Đồng Nhập Khanh uống trà, hai chân bắt chéo, chất vấn.

"Đồng tiểu thư cao quý đến bắt chuyện với tiểu nhân, lẽ nào tiểu nhân không dám quay về", Hoắc Khứ Bệnh vội vàng đến bên Đồng tiểu thư, thay nàng châm nước pha trà.

"Ngày hôm nay muội sẽ đưa huynh đi gặp mấy người", Đồng tiểu thư không uống trà nữa, bá cổ Hoắc Khứ Bệnh nói.

"Ai vậy? Bao nhiêu người?", bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh cảm nhận được nguy hiểm, vội hỏi.

"Cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng bảy, tám người. Đầu là các tiểu thư quý tộc nổi danh Trường An, dẫn huynh đi gặp các mỹ nhân, huynh phải cảm tạ muội mới đúng".

"Cũng được, nhưng ta không phụ trách pha trò chọc cười các nàng", Hoắc Khứ Bệnh nói ra giới hạn cuối cùng của mình.

"Đương nhiên là Quan Quân hầu của chúng ta không phải pha trò. Nhưng mà lúc trước muội có thói phóng hơi quá một chút về sở thích bình thường của huynh trước các nàng, hôm nay huynh chỉ cần chịu ủy khuất một chút, phối hợp với muội được không, có được không Khứ Bệnh?", Đồng Nhập Khanh vừa làm nũng, vừa háo tâm xoa bóp vai cho Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn Đồng tiểu thư vô duyên vô cớ nịnh bợ, cũng biết rằng tối nay nhất định mình chết chắc rồi.

Khi Hoắc Khứ Bệnh bị Đồng tiểu thư lôi kéo đến tửu lâu lớn nhất thành thành Trường An, Nhất Thế Trường An, chàng hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Đám tiểu thư này vô cùng có khí phách, bao trọn toàn bộ Nhất Thế Trường An.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh nhăn nhó nhí nhí bị Đồng tiểu thư kéo vào, đám tiểu thư này nhón nháo.

Mỗi người đều chạy đến bên Hoắc Khứ Bệnh, xoa mặt, nắn tóc, túm túm y phục gì gì đó. Rốt cục họ cũng được tận mắt nhìn thấy người thật, hơn nữa giống y như Đồng tiểu thư đã nói, quả nhiên Quan Quân hầu thích phần nữ trang.

Cả đêm Hoắc Khứ Bệnh giống như ngoạn ngẫu của Đồng tiểu thư, bị nàng ép buộc mặc nữ trang, bị nàng ép buộc đến tửu lâu, sau đó lại bị nàng ép hầu hạ mấy tiểu thư quý tộc này.

Lúc này, Hoắc Khứ Bệnh mới phát hiện hoàng di phụ của mình vẫn tốt hơn, hận không thể ngay bây giờ lập tức trở về Vị Ương cung phụng cái vị hoàng di phụ ngoài ba mươi kia của mình.

Tầng sáng, lúc Hoắc Khứ Bệnh, cái người bị hành hạ suốt đêm, len lút hồi phủ Đại tướng quân, lại bị Bình Dương công chúa thức dậy sớm bắt gặp.

Về mặt hoàng cữu mẫu của chàng như muốn nói chẳng lẽ đứa hài tử này bị loạn chí.

"Hoàng cữu mẫu, không phải như người nghĩ đâu", Hoắc Khứ Bệnh vội vàng giải thích.

"Con vào nhà mau. Đừng để người khác nhìn thấy", Bình Dương không kiên nhẫn nói thêm gì nữa, bắt đắc đi lặc đầu, rời khỏi.

Đồng Nhập Khanh, kiếp trước ta thiếu nợ người cái gì mà kiếp này ta phải trả nợ cho người thế này.

Gần đây, Hoắc Khứ Bệnh đang muốn dọn ra khỏi phủ Đại tướng quân. Dù sao chàng cũng đường đường là một đại nam nhân, còn được phong hầu, cũng không thể nương nhờ mãi nhà cữu cữu. Vì vậy, chàng định thương lượng với Lưu Triệt về vấn đề này.

Ai ngờ lúc chàng vào trong cung đã phát hiện cữu cữu Vệ Thanh cũng đang ở đây.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bộ hạ và cữu cữu, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh cũng không tiện mở miệng nói việc riêng của mình.

"Bệnh nhi, con tới rồi. Con lưu lại cùng dùng văn thiện với ta", Lưu Triệt dừng đàm luận với Vệ Thanh, chuyển qua bắt chuyện với Hoắc Khứ Bệnh.

Trong bữa tiệc, Hoắc Khứ Bệnh không nhận được hỏi về đại sự cơ mật mà hai người vừa bàn bạc, nhưng bị Vệ Thanh lờm một cái.

Lưu Triệt cũng không lưu tâm, nói cho Hoắc Khứ Bệnh.

"Việc Hoài Nam Vương Lưu An con đã biết chưa, ta cũng không biết xử lý việc này ra sao, dù sao hấn cũng là hoàng thúc của ta. Có người mật báo

hắn muốn tạo phản. Hơn nữa bước đầu tiên trong kế hoạch tạo phản này chính là ám sát cữu cữu của con, Vệ đại tướng quân của trẫm".

Nghe xong cái này, Hoắc Khứ Bệnh suýt chút nữa lật bàn.

"Đã là phản tặc, bệ hạ lưu lại hắn còn có lợi ích gì chứ".

Vệ Thanh thấy Hoắc Khứ Bệnh phản ứng mạnh như vậy, lập tức sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Chuyện Lư An tạo phản, bệ hạ đã cùng các tam công cửu khanh bàn bạc. Dưới sức ép của việc các tam công cửu khanh đều chủ trương giết Lư An, Lư Triệt không những không giết hắn, thậm chí ngay cả phong hào Hoài Nam vương cũng không phớt, chỉ miễn cưỡng đáp ứng các tam công cửu khanh tước bỏ đất đai.

Hiện tại Lư Triệt đang tập trung tinh thần đối phó với họa Hung Nô xâm lăng, cho nên căn bản không muốn xuất hiện bất kỳ việc nội phản nào. Mà nói cho cùng việc này cũng là gia sự của hoàng đế, hoàng đế đã không muốn giết họ hàng của mình, mà hiện tại tên tiểu tử này lại vạch trần vết thương này của hoàng đế, thật là vô cùng không thích hợp.

"Bệnh nhi, người hoàng thúc này của ta chỉ yêu thích tu thư, là một người nghiên cứu học vấn. Không phải trẫm xem thường hắn, nhưng quả thực hắn không dám tạo phản. Hắn không có cái gan này. Vạn nhất hắn thật sự tạo phản, không quá bảy ngày, trẫm sẽ trấn áp được. Cho nên, trẫm cần gì cực thân gây khó dễ cho hắn, buộc hắn tạo phản".

Vệ Thanh nghe xong những lời này của hoàng đế, rốt cuộc cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của Lư Triệt.

Trên đời này, có thể chân chính hiểu được thánh ý lại có thể khiến cho hoàng đế nói ra nỗi khổ tâm của bản thân, đâu có được mấy người?

Vệ Thanh vừa tỏ tường vừa cảm động, Hoắc Khứ Bệnh cũng không có bản lĩnh này.

"Nhưng hắn muốn ám sát cữu cữu của con. Việc này tính làm sao đây?".

Lư Triệt nở nụ cười: "Nếu ngay cả hoàng thúc Lư An kia của trẫm cũng có thể ám sát được Vệ đại tướng quân, điều này chứng minh, Vệ đại tướng quân không xứng với chức vị đại tướng quân. Người thấy trẫm nói có đúng không, Vệ Thanh".

"Nếu quả thật như vậy, thần nguyện ý giải giáp quy điền, trở về tiếp tục chăn dê", Vệ Thanh ngay lập tức trả lời hoàng đế.

Nghe thấy vậy, Hoắc Khứ Bệnh chỉ hơi yên lòng.

Nhưng chàng chưa có hoàn toàn yên tâm, cho nên chàng dự định sẽ ở lại phủ tướng quân thêm một thời gian ngắn nữa, không thể tự bảo vệ sự an toàn của cữu cữu, chàng không yên tâm.

Nhưng cuối cùng Lư An vẫn phải chết. Không phải bị hoàng đế giết. Mà là sợ hãi, tự sát.

Buổi tối hôm Lư An tự sát, Lư Triệt lệnh cho Hoắc Khứ Bệnh tới uống rượu.

Uống càng về sau, Lư Triệt say túy lúy.

"Bệnh nhi, từ khi hoàng di phụ đăng cơ cho đến giờ, đã giết bao nhiêu người trẫm hoàn toàn không còn nhớ rõ nữa. Trong trời đất này, đế vương là lớn nhất, nhưng những người trẫm giết, lại có bao nhiêu người căn bản trẫm đâu có muốn giết. Trong gia đình bình thường luôn chiều cố đến thân tình ruột thịt, nhưng trẫm lại không thể không khai đao với chính những người cùng chung huyết thống với mình. Thái hậu từng nói với trẫm, điều cuối cùng để làm hoàng đế là không được phép có bất cứ người thân nào. Yên vương, Tề vương hay vừa rồi là Hoài Nam vương, bọn họ đều bị trẫm bức tử. Về sau trẫm không biết còn phải giết bao người cùng huyết thống với mình nữa".

Nghe những lời trong con say của hoàng đế, lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh hiểu được thì ra hoàng di phụ hùng tâm tráng trí của mình cũng có thứ không thể làm được, mà trong lòng lại chất chứa nhiều nỗi chưa sót không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Trà trộn quân doanh

Năm 121 TCN.

Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh tiến đánh Hung Nô lần thứ hai. Thời gian chỉ cách lần xuất chinh trước vẹn vẹn có một năm, nhưng mọi chuyện đều đã hoàn toàn thay đổi.

Hơn một năm trước, chàng chỉ là một phú gia công tử theo cừu cừu đi du ngoạn, không một ai thực sự coi trọng chàng. Mà bây giờ, đích thân Lư Triệt đưa tiễn chàng, phong cho chàng làm chủ soái một quân,

Hơn nữa, vì để Hoắc Khứ Bệnh có thể tự do chiến đấu, Lư Triệt cho người giả làm Vệ Thanh. Lần xuất chinh này, Vệ Thanh chỉ có thể giương mắt ở Trường An chờ ngoại sanh của hắn trở về.

Trước khi xuất chinh, Vệ Thanh đã gọi Công Tôn Ngao tới, dặn đi dặn lại, muốn hắn trông coi Hoắc Khứ Bệnh. Nhưng mà Công Tôn Ngao chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời chiến hữu cũ của hắn, ta sẽ cố gắng.

Người thân là cừu cừu còn không quản tốt được ngoại sanh của mình, một phó tướng như ta còn có thể làm gì.

Lần xuất chinh này, Hoắc Khứ Bệnh thiếu sự hưng phấn như lần đầu, nhưng không hiểu vì sao lại nhiều hơn một chút chờ mong.

Chàng chờ mong cái gì?

Ra trận giết địch?

Mã đạp Hung Nô?

Điều này là đương nhiên, không thể phủ nhận.

Nhưng cái này không phải toàn bộ.

Không biết nữ nhân mãi nghệ tự tìm đường chết kia thế nào?

Sẽ không sớm bị phía Hung Nô phát hiện ra thân phận, trực tiếp xử tử đấy chứ?

Mấy tháng nay, Hung Nô liên tục khiêu chiến sự nhẫn nại của Đại Hán, ở Thượng Cốc đại khai sát giới. Lần này, Lư Triệt phái Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh với mục đích triệt để xóa bỏ khí thế của Hung Nô, cũng tăng gấp bội chiến lợi phẩm mang về.

Từ sau khi Lư Triệt đổi chiến lược chống Hung Nô từ thủ sang công, hai bên đều ở trong trạng thái tiện công thủ địch. Hán quân bắt đầu từ lần xuất kích Hung Nô lần trước, đã tiến hành thâm nhập sâu vào đất địch, chiến lược hành quân nhanh trên quãng đường dài. Mà cả Đại Hán, người rành nhất về chiến thuật này đương nhiên là Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh. Cho nên Lư Triệt bằng lòng mạo hiểm, phong cho một hài tử chưa đầy hai mươi tuổi làm chỉ huy.

Đối với hành động quân sự lần này, Chủ Phụ Yên từng khéo léo thăm dò Lư Triệt phải chăng có chút quá mạo hiểm. Người chỉ huy chưa tới hai mươi tuổi không nói, đến ngay cả lương thảo dự bị cũng giảm nhẹ đi.

Tuy rằng Hoắc Khứ Bệnh hoàn toàn tăng bốc có phần hơi khoa trương nói, quân đội của chàng không cần lương thảo, đánh tới đâu, ăn tới đấy, dĩ chiến dưỡng chiến, thế nhưng ai cũng biết, khi hành quân, lương thảo là điều cơ bản hàng đầu của binh gia. Lần này đối với khoác lác của Hoắc Khứ Bệnh, cho dù là ai cũng không thể tin được.

Về nỗi lo lắng của Chủ Phụ Yên, Lư Triệt chỉ cười trừ.

"Tướng quân trầm coi trọng, nhất định không sai".

Sau khi đến biên ngoại, Hoắc Khứ Bệnh và Công Tôn Ngao chỉ đạo một đội quân hướng về phía tây, còn Lý Quảng và Trương Khiên chỉ đạo một đội quân khác hướng về phía bắc.

Trước khi tách nhau ra, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh chạy đến trước ngựa của Lý Quảng nói: "Lần xuất chinh này lão tướng quân nhất định phải phối hợp tốt với Trương tướng quân, đừng chỉ một mình anh dũng giết địch".

Một câu lão tướng quân đã khiến Lý Quảng rất khó chịu, hiện tại tiểu hài tử này lại cư nhiên giảng giải cho mình cách đánh giặc, Lý Quảng phần nộ cũng không có chỗ phát tiết.

"Mệnh lệnh của Phiêu Kị tướng quân Lý mỗ đã rõ", về mặt Lý Quảng mắt hừng mang đại quân rồi đi.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn đại quân rời đi, có chút bận tâm lắm lắm.

"Chỉ mong lão tướng quân đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi".

"Phiêu Kị tướng quân vì sao lại lo lắng cho Lý tướng quân như vậy?" Công Tôn Ngao chứng kiến về mặt lo lắng của Hoắc Khứ Bệnh.

"Công Tôn thúc thúc, không có gì đâu, chỉ là trực giác mà thôi. Còn nữa, người và cừu cừu con quen biết đã lâu, người đừng một câu Phiêu Kị tướng quân, hai câu Phiêu Kị tướng quân nữa".

"Vậy ta phải xưng hô với tướng quân thế nào?", Công Tôn Ngao nhìn vị thiếu gia bỗng nhiên hiểu chuyện này, mắt có chút uрон ướt.

"Thức thức gọi con là Hoắc hiền chất được không? Nhìn thấy người khác được gọi như vậy, con rất hâm mộ. Lần này hãy cho con được cảm nhận cái cảm giác đây được không?" Công Tôn Ngao nhìn về mặt đầy mong đợi của Hoắc Khử Bệnh.

"Được, Hoắc hiền chất". Công Tôn Ngao không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gọi ra ba từ này.

Công Tôn Ngao vốn tưởng Hoắc hiền chất này của hắn đã trưởng thành rồi, nhưng nửa tháng sau, hắn mới phát hiện đây chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Hơn nữa còn sai hoàn toàn.

Bởi vì Hoắc hiền chất lại một lần nữa biến mất.

Lần trước tìm không thấy cùng lắm chỉ là một giáo úy, nhưng bây giờ tìm không thấy chính là người chủ soái toàn quân.

Công Tôn Ngao không dám nói cái chuyện hoang đường này ra ngoài, hắn dự định đợi hai ngày nữa rồi tính.

Lại nói về vị Hoắc thiếu gia bên này, chàng một thân một mình cưỡi chiến mã, lên theo dõi trại địch.

Trong sa mạc, không có cái gì có thể ẩn nấp, chàng không thể làm gì khác hơn là giết một binh lính Hung Nô, sau đó cải trang tiến vào trại địch.

Thực ra chàng làm vậy cũng là có nguyên nhân. Đương nhiên không phải là đi du ngoạn, mà là chàng không thể không làm vậy.

Bởi vì Đồng đại tiểu thư bị đám người Hung Nô bắt đi.

Bởi vậy nói Đồng tiểu thư là tiểu yêu chuyên thu hút rắc rối, không phải không đúng.

Nơi có Đồng tiểu thư, tất có nham tai vạ. Đây gần như là tín hiệu trong suốt mười mấy hai mươi năm làm người của Hoắc Khử Bệnh.

Sáu ngày trước, lúc Hoắc Khử Bệnh đi kiểm tra quân doanh, cư nhiên phát hiện ra vị đại tiểu thư này đang xen lẫn trong đám nam binh đang đánh nhau. Hoắc Khử Bệnh vội vàng đưa Đồng tiểu thư về trong trướng của mình, chỉ sợ sẽ sinh ra chuyện lớn.

Nữ nhân trà trộn vào trong quân doanh, đây chính là tử tội.

Tuy phụ thân nàng là nho gia độc bộ thiên hạ, cũng không thể đảm bảo an toàn cho nàng.

"Đồng Nhập Khanh, lần này muội gây họa lớn rồi".

Chỉ khi thật sự tức giận, Hoắc Khử Bệnh mới gọi thẳng tên Đồng Nhập Khanh.

Chứng kiến Hoắc Khử Bệnh thật sự tức giận, Đồng Nhập Khanh im lặng không phản bác.

"Người ta chỉ là lo lắng cho Hoắc ca ca, muốn hầu hạ bên cạnh Hoắc ca ca thôi mà", Đồng Nhập Khanh vừa giả bộ đáng thương vừa nói, còn lau lau nước mắt.

Điều khiến Hoắc Khử Bệnh không chống đỡ được chính là nước mắt của vị đại tiểu thư này đây.

Đại tiểu thư này rất ít khi xuất chiêu này, thế nhưng chỉ cần xuất chiêu, vô luận là giết người hay cướp của, Hoắc Khử Bệnh đều không nói hai lời đã thay nàng thực hiện.

"Thừa lúc sự việc còn chưa bị bại lộ, muội mau quay về Trường An".

"Người ta thật vất vả mới đến được đây, cứ như vậy trở về, muội không cam lòng", hiển nhiên là Đồng tiểu thư không có ý định trở về.

"Đại tiểu thư, vấn đề ở đây không phải là cam lòng hay không cam lòng, mà là có sống được hay không, được chứ?", Hoắc Khử Bệnh thở dài, nghiêm túc nói.

Đồng Nhập Khanh suy nghĩ một chút, dường như cũng biết sự việc rất nghiêm trọng, "Được, muội sẽ trở về. Nhưng muội có thể ở lại chơi với huynh mười ngày được không. Mười ngày sau, có thể muội chơi chán rồi, không cần huynh đuổi, muội tự lăn về, có được hay không?"

"Không được, ngày mai phải trở về".

"Mười ngày có hơi dài? Tám ngày được không?"

"Ngày mai trở về"

"Vậy thì năm ngày, không thể ngắn thêm nữa".

"Bốn ngày. Bốn ngày sau ta sẽ phái người đưa muội về", cuối cùng người thỏa hiệp luôn là Hoắc Khử Bệnh.

"Bốn? Nó là con số không may mắn. Năm ngày được không, Hoắc ca ca".

"Tốt, năm ngày cũng được, hôm nay chính là ngày đầu tiên".

"Hôm nay đã muộn như vậy rồi, Hoắc ca ca huynh bắt nạt muội".

Hoắc Khứ Bệnh không để ý đến việc Đồng Nhập Khanh lên án, bắt đầu suy nghĩ làm sao để bốn ngày này không ai phát hiện ra nữ nhân này.

"Vậy huynh cho muội đến doanh kỳ là được". Đồng Nhập Khanh mở to đôi mắt ngây thơ, nói như thể không có vấn đề gì cả.

Nghe được hai chữ doanh kỳ, Hoắc Khứ Bệnh phun hết nước vừa mới uống trong miệng ra ngoài.

Đại tiểu thư nghe được những từ này ở chỗ nào?

"Sao huynh lại giật mình như vậy. Có làm sao đâu, chẳng lẽ Bệnh nhi chưa cho triệu doanh kỳ bao giờ?" Lúc Đồng Nhập Khanh nói những lời này vẻ mặt vô cùng khinh thường.

Không biết trong đầu cái vị đại tiểu thư này chứa cái gì nữa.

Việc này để cho người phụ thân là đại nho danh chấn thiên hạ của nàng nghe được sao có thể chịu nổi đây?

"Thế nào, có muốn Đồng tiểu thư muội dạy dỗ huynh không?" Nói xong, Đồng Nhập Khanh cư nhiên thực sự cộ cộ lên người Hoắc Khứ Bệnh, vung vẩy mái tóc treu chọc chàng.

"Không cần, không cần", Hoắc Khứ Bệnh vội vàng chạy trốn.

Đây chính là điều chàng sợ nhất ở Đồng tiểu thư. Đại tiểu thư này đùa giỡn chàng cứ như đùa giỡn tiểu cẩu của nàng.

"Đại tướng quân, tiểu hầu gia, đừng chạy mà, làm cho Đồng tiểu thư ta chơi đùa một chút thôi", Đồng Nhập Khanh vẫn tiếp tục đuổi theo Hoắc Khứ Bệnh.

"Những cái này muội học được từ nơi nào?", Hoắc Khứ Bệnh một bên chạy trốn, một bên kỳ quái hỏi.

"Ồ, huynh muốn biết sao? Dừng lại muội sẽ nói cho huynh biết", bỗng nhiên Đồng Nhập Khanh nghiêm chỉnh, ngồi ở trên giường, thờ hờn hờn nói.

Thấy Đồng Nhập Khanh không hề đuổi theo nữa, Hoắc Khứ Bệnh cũng dừng lại, đợi Đồng Nhập Khanh trả lời.

"Muội đau quá, hình như muội bị thương khi ở trong đám binh lính đánh nhau kia", Đồng Nhập Khanh không trả lời Hoắc Khứ Bệnh, nhưng sờ vai trái của mình, bắt đầu kêu lên đau đớn.

Hoắc Khứ Bệnh vội vàng chạy tới muốn kiểm tra thương thế cho Đồng Nhập Khanh, ai biết chàng vừa đi qua, Đồng Nhập Khanh trực tiếp ôm lấy chàng, thuận thế đè lên trên giường.

"Ngay từ đầu ngoan ngoãn qua đây không phải tốt hơn sao", Đồng Nhập Khanh ghé sát mặt của Hoắc Khứ Bệnh, nhẹ nhàng nói.

Nhưng mà vừa nói xong, hai người đều im lặng.

Không phải vì những lời này, mà là vì khoảng cách giữa hai người.

Quá gần.

Thậm chí Hoắc Khứ Bệnh còn cảm giác được mình đã chạm tới chóp mũi của Đồng Nhập Khanh.

Hơi thở của hai người phả lên mặt nhau, khiến cho bầu không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng đặc sắc.

Đồng Nhập Khanh là người đầu tiên nhảy ra.

"Cái kia, khuya lắm rồi, huynh an bài cho ta cái quân trưởng, ta cần nghỉ ngơi".

Nhìn gò má đỏ bừng của Đồng Nhập Khanh, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh cũng bắt đầu có chút ngượng ngùng.

"An bài cho muội một quân trưởng sẽ khiến người khác chú ý, nhất định sẽ hoài nghi".

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đồng Nhập Khanh nhỏ giọng hỏi.

Không phải tên tiểu tử nhà người sẽ thực sự an bài ta làm doanh kỳ đấy chứ.

"Muội ngủ trong trướng của ta"

"Vậy còn huynh?", lúc Đồng Nhập Khanh hỏi câu này, bỗng nhiên có chút chờ mong.

"Ta sang ngủ với Công Tôn thúc thúc".

"Ngài ấy sẽ không thắc mắc sao?"

"Ta sẽ nói trong trường của ta có con chuột", Hoắc Khử Bệnh bỗng nhiên rất bội phục khả năng nói dối của mình.

"Được rồi", lúc Đồng Nhập Khanh nói những lời này, rõ ràng có chút thất vọng.

Nhưng ngày thứ ba, Hoắc Khử Bệnh vẫn phải quay trở lại.

Bởi vì Công Tôn Ngao đuổi chàng về.

Còn thao thao bất tuyệt dạy dỗ chàng.

Cái gì mà nam nhi bảy thước sao có thể bị một con chuột hù.

Cái gì mà sao chủ soái có thể cùng giường chung gối với phó soái.

Gì gì đó.

Vì vậy Hoắc Khử Bệnh không thể làm gì khác hơn là nằm ngủ dưới đất hai ngày.

Chàng cho rằng ở cùng Đồng Nhập Khanh cũng không phải không tốt, nhưng khi ở cùng nhau mới biết có bao nhiêu là bất tiện, lẽ ra hai người cũng được coi là thanh mai trúc mã, thế những ở chung phòng vẫn là lần đầu tiên, cho nên hai người đều có chút ngượng ngùng.

Hơn nữa vì không thể để cho người khác nhìn thấy Đồng Nhập Khanh, chàng hạ lệnh mấy ngày này không một ai được đến gần trường của chàng, nếu có việc gì thì đến chỗ của Công Tôn Ngao bàn bạc.

Đừng nói là người không thể vào, Đồng Nhập Khanh cũng không thể ra.

Cho nên Hoắc Khử Bệnh phải hầu hạ Đồng đại tiểu thư như hầu hạ một người nằm trên giường bệnh.

Chải đầu cho nàng theo búi tóc của nam nhân, lồng nước tắm cho nàng, bưng trà đưa cơm, buổi tối không ngủ được còn phải kể chuyện xưa cho nàng.

Thật vất vả mới đến lúc vị đại tiểu thư này quay về Trường An.

Nhưng không phụ danh hào tiểu yêu chuyển thu hút rắc rối, vị đại tiểu thư này một lần nữa lại gây họa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Độc sấm dịch doanh

Hoắc Khử Bệnh phái mười binh lính tinh nhuệ hộ tống Đồng tiểu thư quay về Trường An, không lường được việc giữa đường đụng phải giặc cướp Hung Nô, đoạt mất Đồng tiểu thư.

Mười binh lính tinh nhuệ, trở lại chỉ có một, đưa tin xong cũng đi đòi nhà ma.

Nghe được tin tức này, Hoắc Khử Bệnh một khắc cũng không thể ngồi yên, cưỡi ngựa đuổi theo.

Hoắc Khử Bệnh không thể không gấp, Đồng tiểu thư là ai chứ, đệ nhất mỹ nữ Trường An, Hung Nô sẽ không giết nàng, đem nàng đoạt về, điều này có ý gì, quý cũng nghĩ ra.

Vạn hạnh trong bất hạnh, lần này khừu giác nhanh nhạy kia lại một lần trợ giúp Hoắc Khử Bệnh, nửa ngày sau, chàng đã tìm được đại bản doanh của Hung Nô.

Nhưng mà trải qua một phen dò hỏi, mới biết được cô nương xinh đẹp mà bọn họ đoạt được kia đã bị chủ soái của họ mang đi.

Lúc Hoắc Khử Bệnh giả bộ bưng trà đưa nước chạy vào trong trường của chủ soái, đã bị mười mấy cái đao kề vào cổ.

"Hoắc đại tướng quân, chúng ta đã chờ ngài lâu quá rồi".

Hoắc Khứ Bệnh nghe được giọng nói này, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nữ nhân mãi nghe.

Nàng ta mặc trang phục của nữ nhân Hung Nô, đeo một cái mạng lụa mỏng màu trắng, một bên búi tóc cắm đầy lông vũ trắng đỏ đan xen.

Ngay cả Hoắc Khứ Bệnh cũng không biết rằng, một khắc khi nhìn thấy nàng ta, lòng chàng tựa như có một tảng đá chậm rãi rơi xuống.

Hoàn hảo, nữ nhân mãi nghe tự tìm đường chết, còn sống.

Hiện tại đây là cảm xúc duy nhất của Hoắc đại tướng quân khi một mình xông pha trại địch.

"Đồng tiểu thư đâu?", phát hiện không thấy bóng dáng của Đồng Nhập Khanh trong trường, Hoắc Khứ Bệnh vội vàng hỏi.

"Ngài hỏi cái ả nữ nhân phiền phức kia sao? Giết!", nữ nhân mãi nghe nở nụ cười, lạnh lùng nói.

"Ngươi nói thật?", Hoắc Khứ Bệnh nhìn chằm chằm nữ nhân mãi nghe, nghiêm túc hỏi.

"Nếu ta nói là đúng, ngài định làm gì?", nữ nhân mãi nghe tháo mạng che mặt, khiêu khích khẽ cười hỏi.

"Nếu như vậy ta sẽ cho toàn tộc Hung Nô các ngươi chôn theo", Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng đáp.

Mặc dù giọng nói không cao, thế nhưng toàn bộ người Hung Nô ở đây đều khiếp sợ.

Vì bọn họ biết rằng người thiếu niên trước mắt này tuyệt đối có thể làm được.

"Các người lui ra ngoài trước", nữ nhân mãi nghe phân phó cho toàn bộ thù hạ lui xuống.

Nàng ta ngồi trên ghế da hổ, hứng thú nhìn Hoắc Khứ Bệnh bị trói lại.

"Cái ả nha đầu điên kia đối với ngươi rất quan trọng?", nữ nhân mãi nghe rót một ly rượu, một hơi uống cạn.

"Điều này không liên quan tới ngươi".

"Sao lại không liên quan? Hiện tại sinh tử của ả còn nằm trên tay ta đây", nữ nhân mãi nghe lại rót một ly rượu, tiếp tục một hơi cạn sạch. Khóe mắt nàng ta có một nốt ruồi lệ chí xinh xắn, lúc này nhìn lại phảng phất có vài phần mê hoặc.

"Thả nàng ra. Dù sao không phải ta đang nằm trong tay các ngươi rồi sao?".

"Thả ả? Ha,... Hoắc Khứ Bệnh, sở dĩ bây giờ ngươi không có phản kháng, ngoan ngoãn cho chúng ta trói, cũng không phải là do cái ả nha đầu điên kia còn nằm trong tay chúng ta hay sao?", nữ nhân mãi nghe bung một ly rượu, chậm rãi đi tới trước mặt Hoắc Khứ Bệnh, đưa cho chàng.

Quả nhiên, Hoắc Khứ Bệnh sớm đã lên cát đứt sợi dây. Hoắc Khứ Bệnh tháo dây trói, nhận lấy rượu, một hơi cạn sạch.

"Không sợ ta hạ độc", nhìn Hoắc Khứ Bệnh không do dự uống vào, nữ nhân mãi nghe hỏi.

"Ngươi muốn ta chết chắc không có dễ dàng như vậy", uống rượu xong, Hoắc Khứ Bệnh trực tiếp ngồi xuống ghế.

Cái ả nữ nhân mãi nghe này nhất định sẽ thả chàng và Đồng Nhập Khanh. Lúc nàng ta rót rượu đi tới, Hoắc Khứ Bệnh đã khẳng định như vậy.

Từ trong ánh mắt nàng ta có một chút bi thương.

Mặc dù chàng cũng không rõ rốt cuộc vì sao nàng ta lại bi thương.

"Đồng tiểu thư đang ở đâu?"

"Nếu dễ dàng cho ngươi như vậy, các bộ hạ của ta chắc chắn sẽ không đồng ý".

"Vậy ngươi muốn gì?"

"Lưu lại một bàn tay thế nào?", nữ nhân mãi nghe cười nói, sau đó rút một con dao găm mang theo người đặt lên bàn, vô cùng hứng thú nhìn nhìn chăm chăm phản ứng của Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh cầm chủy thủ lên cầm chủy thủ lên, quan sát một cái, nói: "Có hơi ngắn!", rồi cứ nhiên thực sự cầm con dao lên mu bàn tay trái của mình.

Nữ nhân mãi nghe ngẩn người, nhìn Hoắc Khứ Bệnh rút dao ra rồi giờ lên định tiếp tục đâm xuống, nàng ta bỗng nhiên tiến lên, ngăn không cho chàng tiếp tục đâm xuống. Nhưng nàng ta không thể ngờ, Hoắc Khứ Bệnh cầm dao găm trực tiếp áp lên cổ nàng.

Thì ra, đối tượng chàng muốn đâm, không phải tay trái của Hoắc Khứ Bệnh chàng, mà là cổ của nàng.

"Trả Đồng tiểu thư lại cho ta".

Nữ nhân mãi nghe nở nụ cười gương gạo, phản phó thủ hạ nâng Đồng Nhập Khanh vào.

Sở dĩ là nâng vào, bởi vì bọn họ có dùng chút hình với Đồng Nhập Khanh. Đại tiểu thư không chịu nổi, đã ngất đi.

Nhìn Đồng Nhập Khanh đang hôn mê, Hoắc Khứ Bệnh vô cùng đau lòng.

Gương mặt kiều diễm như tường vi của Đồng Nhập Khanh lần mấy vết roi, trên người loang lổ vết máu. Quan trọng nhất là, y phục xóc xếch không chịu nổi, tóc tai rối tung, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh không nở nhìn tiếp.

Cầm thú!

Bởi vì chủ soái bị uy hiếp, nên người người Hung Nô không thể làm gì khác hơn là tro mắt nhìn Hoắc đại tướng quân mang theo Đồng tiểu thư đang gào thét rồi đi.

Nữ nhân mãi nghe hơi lạnh người nhìn bóng lưng của Hoắc Khứ Bệnh, ngồi im trên mặt đất.

"Chủ soái", bộ hạ vội vàng chạy tới đỡ nàng ta.

"Cút ngay", nàng ta quát to một tiếng, rồi tự mình đứng dậy, xoay người quay vào trong trường.

"Lần tới ta sẽ không hạ thủ lưu tình với đám cầm thú các ngươi", bên tai nữ nhân mãi nghe vẫn còn vọng lại câu nói của Hoắc Khứ Bệnh đã ghé sát tai nàng nói lúc rồi đi.

Từng câu từng chữ lạnh như băng, xuyên tâm thấu cốt.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh ôm Đồng Nhập Khanh hồi doanh trại, cảm giác người trong lòng bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ mình, chàng không nén nổi ôm chặt lấy nàng.

"Bệnh nhi? Có đúng là huynh không? Muội biết mà, nhất định huynh sẽ tới cứu muội", khi Đồng Nhập Khanh tỉnh lại, đã là mê man trong trường Hoắc Khứ Bệnh cả một ngày.

"Không sao, không sao cả. Tất cả đều đã qua rồi", Hoắc Khứ Bệnh ôm chặt Đồng Nhập Khanh đang run rẩy, an ủi nàng.

"Sao mãi huynh mới đến! Sao mãi huynh mới đến". Đồng Nhập Khanh vừa khóc, vừa không ngừng đánh Hoắc Khứ Bệnh.

"Là ta đáng chết, chọc Đồng đại tiểu thư của chúng ta khóc", Hoắc Khứ Bệnh vội vàng lau đi nước mắt của Đồng Nhập Khanh. Nếu như nhớ không nhầm, đây là lần thứ ba Đồng Nhập Khanh khóc thật trước mặt chàng.

Lần đầu tiên, là lúc Vệ Thiệu Nhi xuất giá, đại cô nương này khóc như thể chính thân mẫu của mình tái giá vậy.

Lần thứ hai, là lúc chàng bị nhiễm bệnh dịch, tuy không nghiêm trọng, nhưng cô nương này cũng khóc như thể trạng phu của mình qua đời.

"Tay huynh bị làm sao vậy?", Đồng Nhập Khanh ngừng khóc, cầm lấy bàn tay trái được băng bó của Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

"Không có gì", Hoắc Khứ Bệnh rút tay trái về, nói không sao cả.

"Bảo ứng. Muội đã nó rồi, số bốn không may mắn, nhưng huynh bắt muội sau bốn ngày phải trở về Trường An", Đồng Nhập Khanh cong cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu oán hận nói.

"Xin lỗi, là ta sai", về mặt Hoắc Khứ Bệnh áy náy, càng không dám nhìn thẳng Đồng Nhập Khanh.

Lần này, Hoắc Khứ Bệnh dốc hết lòng dạ xin lỗi Đồng Nhập Khanh.

Nói xin lỗi vẫn còn quá nhẹ.

Hoắc Khứ Bệnh cảm giác mình như một tội nhân. Trong lòng chàng, Đồng tiểu thư là đóa hoa tuyệt mỹ nhất trên cửu thiên. Chỉ có thể cao cao tại thượng được người ta sùng bái, che chở, sùng ái vô điều kiện.

Chàng không thể tha thứ cho những tên cầm thú kia.

Chàng càng không thể tha thứ cho chính bản thân vì đã gián tiếp gây ra việc này.

Nhìn về mặt áy náy không ngừng của Hoắc Khử Bệnh, ngược lại Đồng Nhập Khanh lại có chút áy náy, nàng chưa từng thật sự có ý trách Hoắc Khử Bệnh, vừa rồi nàng chỉ có đùa một chút mà thôi.

"Người nên nói xin lỗi là muội mới đúng. Muội không nên lên trà trộn vào trong quân. Đều là do muội sai, không có liên quan tới Bệnh nhi. Huynh yên tâm, ngày mai muội sẽ trở về Trường An. Xin lỗi, muội đã gây ra nhiều rắc rối cho huynh như vậy. Huynh phải hành quân đánh giặc mà lại khiến huynh phải phân tâm", nói đến đây, Đồng Nhập Khanh lại không nhịn được rơi nước mắt.

Đồng tiêu thư cư nhiên còn biết dùng về mặt thành thành thật thật xin lỗi mình, hơn nữa còn lệ rơi đầy mặt, quyền rũ động lòng người.

Hoắc Khử Bệnh hoài nghi, có phải chính bản thân đang nằm mơ hay không.

Không đúng, trước đây mỗi khi nằm mơ, chàng sẽ tự nói với bản thân trong mộng, chuyện này không thể xảy ra.

Lần này, đích thân Hoắc Khử Bệnh đưa Đồng Nhập Khanh đến Quan Trung, rồi mới yên tâm hồi quân doanh.

Chàng không hỏi Đồng Nhập Khanh, bọn cầm thú Hung Nô đã hành hạ nàng ra sao, mà từ đầu tới cuối Đồng Nhập Khanh giống như chưa từng trải qua chuyện này, không hề nói tới một chữ.

Có một số việc, nói ra cũng chỉ có thể tăng thêm dần vết lằn nhau mà thôi.

Vậy hãy để nó vĩnh viễn nát vụn trong chính trí nhớ của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Mã đạp Kỳ Liên

Tiền được Đồng Nhập Khanh đi, cuối cùng Công Tôn Ngao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Hoắc Khử Bệnh và Công Tôn Ngao tách nhau ra hành quân, Hoắc Khử Bệnh còn thề với Công Tôn Ngao, để đền bù cho lỗi lầm mà chàng gây ra, nhất định chàng sẽ bình định được Hà Tây Hung Nô.

Đối với lời nói hùng hồn của Hoắc Khử Bệnh, Công Tôn Ngao cũng không quá bận tâm, hắn chỉ mong Hoắc hiền chất của hắn có thể dằn lòng đánh cho xong trận chiến này là tốt rồi. Còn lập công hay không lập công, lập được bao nhiêu công trạng, còn phải xem tâm tình của Hoắc hiền chất.

Qua nửa tháng, đến lúc hai người hội quân, nhưng Hoắc Khử Bệnh không hề nhìn thấy bóng dáng Công Tôn thúc thúc của chàng đâu cả. Chàng biết nhất định là Công Tôn Ngao lạc đường.

Mục tiêu lần này của Hoắc Khử Bệnh là Kỳ Liên Sơn. Vì muốn tập kích bất ngờ nên chàng không chọn con đường gần mà chọn một con đường vòng xa hơn, đánh úp địch từ phía sau.

Điều này là thách thức rất lớn đối với thể lực của các binh lính, nhưng may mắn là thuộc hạ của Hoắc Khử Bệnh đều là đội quân được huấn luyện đặc biệt. Những khó khăn này đối với họ mà nói, tuy cũng không nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải không thể hoàn thành.

Hoắc Khử Bệnh hạ lệnh, lúc đội quân tiến lên phía trước lấy tướng kỳ làm tiên phong, đội quân phía sau không được rút lại đằng sau quá một dặm, bằng không, sát bất luận tội.

Bộ hạ vì muốn đuổi kịp tiến độ của Phiêu Kị tướng quân, không thể không liều mạng duy trì tốc độ hành quân. Bọn họ người nào người nấy đều không muốn còn chưa nhìn thấy bóng dáng quân địch đã bị tướng quân của bọn họ xử trí theo quân pháp.

Khi bọn họ vượt qua bộ tộc Tiểu Nguyệt Thi, rốt cuộc cũng đến được Kỳ Liên Sơn. Hoắc Khử Bệnh tuyên bố với các tướng sĩ: "Ba năm trước, Vệ đại tướng quân càn quét đội quân của Hung Nô Hữu Hiền Vương, giành được Hán Thủy là thắng lợi lớn nhất từ trước đến nay. Vệ đại tướng quân nhờ vậy mà được phong làm Vạn hộ hầu, từ tướng lĩnh cho đến binh lính trong đội quân của Vệ đại tướng quân, người người đều được phong hầu ban thực ấp. Hẳn mọi người ở đây đều còn nhớ chứ?"

Lúc các tướng sĩ nghe đến đây, phản ứng đầu tiên của họ chính là không hiểu gì cả. Đương nhiên bọn họ vẫn nhớ rõ, vì sự kiện toàn quân được phong thưởng kia, mơ ước của tất cả những người đầu quân là một ngày nào đó có thể được đi theo Vệ đại tướng quân.

Chỉ là, bọn họ không hiểu, từ đầu cho tới bây giờ, ngoại sanh của Vệ đại tướng quân dong dài hơn nửa ngày để nói về công trạng của cữu cữu mình là có ý gì?

Hoắc Khử Bệnh nở nụ cười, nhìn các thuộc hạ đang mang về mặt nghi ngờ nói: "Đương nhiên, bây giờ không phải là ta để cho các ngươi khắc ghi sự

Kiến kia của cừu cừu ta, mà là" Nói đến đây, thần sắc của Hoắc Khứ Bệnh biến chuyển: "Ngày hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết rằng, thắng lợi kia chẳng qua chỉ là một việc còn con mà thôi. Thắng lợi lớn nhất trong sử sách Hán Hung, ngay tại hôm nay sẽ do chính chúng ta tạo ra. Trận chiến này chắc chắn sẽ chấn động thiên cổ. Ta sẽ cho các ngươi không chỉ có công thành danh toại, phồn hoa đương thời, mà hơn nữa ta muốn cho các ngươi, dù có mất đi, thì nghìn năm sau, kỳ tích này vẫn được nhắc tới, được tụng bái, được ngợi ca".

Các tướng sĩ nghe xong, toàn bộ hăng hái, ý chí chiến đấu sôi sục. Ngày hôm nay đi theo Phiêu Kị tướng quân sẽ danh chấn thiên cổ.

Tướng quân uy vũ!

Đại Hán uy vũ!

Nữ nhân mãi nghe, ngày hôm nay ta sẽ khiến đám súc sinh các ngươi biết thế nào là chiến thần.

Từ khoảnh khắc người Hung Nô được diện kiến đội quân của Hoắc Khứ Bệnh, số mệnh của họ chỉ còn lại là bị chém giết. Bọn họ không hề ngờ rằng cái tên tướng quân trẻ con này lại không đi đường gần mà lại đi một quãng đường vòng xa như vậy đánh úp họ từ phía sau.

Đội quân của Hoắc Khứ Bệnh như mảnh hổ xuất sơn, dũng mãnh sắc bén, tốc độ di chuyển vô cùng nhanh khiến cho dân tộc sinh ra trên lưng ngựa không thể không vừa thấy đã khiếp sợ.

Trận chiến này, quả nhiên như Hoắc Khứ Bệnh đã nói, kết quả chiến đấu huy hoàng không gì sánh được. Chém giết hơn ba vạn người; bắt được hơn hai ngàn người của Đôn Hằng Vương, Tướng Quốc Đô Ủy tiểu vương hơn bảy mươi người.

Lần này Hoắc Khứ Bệnh hoàn tất càn quét gần như toàn bộ Hà Tây Hung Nô.

Trận chiến này, không chỉ là chiến thắng lớn nhất trong lịch sử chiến tranh Hán Hung, mà cũng là một trong những kỳ tích của lịch sử chiến tranh Trung Hoa.

Từ nay về sau, cái tên Hoắc Khứ Bệnh trở thành cái tên khiến người Hung Nô sợ hãi nhất.

Từ nay về sau, người Hung Nô không thể không cất lên bi ca:

"Thất ngã Kỳ Liên Sơn

Sử ngã lục súc bất phiền tức

Thất ngã Yên Chi Sơn

Sử Ngã Giả Phụ Vô Nhan Sắc"

(Xin đừng làm mất đi núi Kỳ Liên của chúng tôi, khiến gia súc của chúng tôi không sinh sôi đông đúc, xin đừng làm mất đi núi Yên Chi của chúng tôi, khiến cho phụ nữ xuất giá của chúng ta không có thuốc nhuộm màu".

Bên này một mình Hoắc Khứ Bệnh huy hoàng xán lạn, còn bên kia, Lý Quảng đứng như lo lắng của Hoắc Khứ Bệnh, đã xảy ra chuyện.

Ông hành quân quá nhanh, không có thực hiện đúng thời gian và địa điểm đã giao hẹn với Trương Khiên, nhưng lại đụng phải đội quân của Hung Nô Tả Hiền vương. Phía bên mình chỉ có bốn ngàn người, mà phía bên Hung Nô có tận bốn chục ngàn kỵ binh. Lý Quảng biết lần này lại là một trận trận đánh ác liệt.

Giống y như trận chiến vùng biên ải tám năm trước.

Khi đó, bản thân một mình xông pha trại địch, trở về bình yên.

Bây giờ nên đến lượt Lý Cẩm trải qua thử thách này.

Vì vậy lúc Lý Quảng phái Lý Cẩm mang theo mấy chục người dạo một vòng quanh trận tiền, Lý Cẩm không hề phản đối đã xông ra ngoài.

Lý Quảng vô cùng thích hài tử này, bởi vì từ trên người y, ông thấy được bóng dáng của bản thân.

Khi Lý Cẩm mang mấy chục người còn nguyên vẹn trở về, Lý Quảng biết, nhi tử của mình đã hoàn thành nhiệm vụ. Thế nhưng Hung Nô không có tiến đánh, không phải họ không dám tiến đánh, mà bởi vì họ đang tìm thời cơ thích hợp để tiến đánh mà thôi.

Quả nhiên khi người Hung Nô đánh hơi được cơ hội, trực tiếp bắn tên công kích đội quân của Lý Quảng. Sau nửa ngày bắn tên tấn công, bên phía Lý Quảng đã thương vong một nửa.

Bên phía Lý Quảng đã không còn tên, bọn họ không thể không ngưng chiến. Hung Nô thấy bên kia ngừng lại, họ cũng ngừng bắn tên. Hai bên vô cùng lo lắng chờ đợi.

Lý Quảng biết lần này nếu không thể chống đỡ đến lúc Trương Khiên đến đây cứu viện, chắc chắn bọn họ sẽ phải chết.

Lý Quảng cầm cung tên Đại Hoàng lên, đây là vũ khí danh chấn thiên hạ của ông.

Nếu nói về giành được chiến công, ông không bằng cái tên Hoắc Tiểu từ kia.

Thế nhưng khi nhắc đến tài bắn tên, trong cả thiên hạ, nếu Lý Quảng ông được xưng là đệ nhị, thì không có kẻ nào dám xưng là đệ nhất.

Lý Quảng chậm rãi kéo cây cung to lớn, phảng phất như Thiên thần Hậu Nghệ hạ phàm, liên tục bắn tên, khiến cho địch nhân đã không còn lá gan chống trả.

Đại Hoàng xuất hiện, tất lấy tính mạng kẻ khác.

Nhưng tuổi tác khiến Lý Quảng cũng không thể cứ thế bắn tiếp, bởi vì Đại Hoàng đòi hỏi thể lực và kỹ thuật bắn tên đều vô cùng cao.

Hoàn hảo là trời cũng đang tối dần, trận đấu tạm thời dừng lại.

Thế nhưng, ai cũng hiểu, chỉ cần trời vừa sáng, thì tử kỳ của bọn họ cũng bắt đầu.

Về mặt Lý Cẩm cũng có chút sợ hãi nhìn Lý Quảng: "Phụ thân, không lẽ đây chính là nơi chúng ta táng thân".

Lý Quảng nở nụ cười: "Con à, phụ thân sẽ không để cho con chết tại nơi này".

Nhìn nụ cười nhẹ nhõm và dung nhan già nua của phụ thân, trong lòng Lý Cẩm càng thêm bi thương.

Y biết, chẳng qua phụ thân chỉ già vò mà thôi.

Lý Cẩm cầm ly rượu, muốn uống cùng phụ thân lần cuối cùng, nhưng Lý Quảng đập vỡ ly rượu của y.

"Say rượu khi chiến đấu, dựa theo quân pháp đáng bị xử chém".

"Phụ thân, con sợ ngày mai vừa đến, chúng ta lời cáo biệt cũng không có". Nói đến đây, Lý Cẩm cư nhiên khóc òa lên.

"Cảm nhi, thân là quân nhân, sinh tử sớm đã do trời định. Đây là lần đầu tiên con theo phụ thân xuất chinh, lại khiến cho con chiến đấu chặt vật thể này, phụ thân thật có lỗi với con. Nhưng đây chính là vận mệnh của một người lính. Mỗi một lần xuất chinh đều có thể sẽ là lần cuối cùng con xuất chinh. Từng cái chiến trường đều có thể là nơi chôn chôn của con. Nếu như con không giác ngộ những điều này, con không xứng đáng mặc bộ nhung trang này". Lý Quảng có chút đau buồn nói với nhi tử.

Hừng đông, hai quân bắt đầu giao chiến.

Lý Quảng mang theo hơn một nghìn binh lính, liều mạng chiến đấu, tử thương thê thảm.

May mắn là viện binh của Trương Khiên kịp lúc chạy tới, Tả Hiền vương thấy tình thế không ổn, cho lui binh.

Lúc nhìn thấy Trương Khiên, Lý Cẩm mừng đến rớt nước mắt.

Đây là lần đầu tiên Lý Cẩm xuất chinh, nó khiến cho Lý Cẩm hiểu được cái gì gọi là ranh giới sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Hà Tây thụ giảng

Sau khi trở lại Trường An, Lưu Triệt mừng rỡ như điên.

Bệnh nhi của hắn hoàn toàn xứng là một chiến thần.

Bốn vị tướng quân, ngoại trừ Hoắc Khứ Bệnh, toàn bộ không công quay về. Trương Khiên, Công Tôn Ngao không đạt được kỳ vọng đáng chém đầu, nhưng cho phép giao tiền chuộc tội, biếm làm thứ nhân. Lý Quảng công tội ngang nhau, cuối cùng cũng bảo vệ được chức danh tướng quân.

"Tướng quân Đại Hán chỉ cần một mình Hoắc Khứ Bệnh là đủ". Lưu Triệt không kìm nén được cảm khái như vậy.

Nhưng điều khiến Lưu Triệt không hiểu được là, ngoại sanh chiến công hiển hách này của hắn, giống như cũng không thật sự vui vẻ.

Sở dĩ Hoắc Khứ Bệnh không vui là bởi vì khúc mắc mang tên Đồng Nhập Khanh.

Từ sau trận chiến Kỳ Liên Sơn, mặc dù Hoắc Khứ Bệnh nổi danh tứ hải, nhưng Đồng tiểu thư lại không có hấp ta hấp tấp tới tìm chàng chơi đùa như trước đây.

Chàng biết, bị Hung Nô khi dễ là bóng ma vẫn còn khắc sâu quấy nhiễu Đồng tiểu thư.

Cho dù vô tâm vô phé như Đồng Nhập Khanh, cũng có một số chuyện không thể động vào.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh đến Đồng phủ tìm Đồng tiểu thư, Đồng Trọng Thu vô cùng vui vẻ tiếp đãi chàng.

Đương nhiên là Đồng Trọng Thu vui vẻ, bởi cái đứa hài tử sinh ra từ nô lệ, lại lớn lên trong nhung lụa này, không có trở thành một hoàn khổ (con nhà giàu) cảm ghét thế tục, đã là cảm tạ trời đất, huống hồ bây giờ lại là chiến thần Đại Hán hoàn toàn xứng đáng.

Bỗng nhiên Đồng Trọng Thu nhớ tới ngự yến kia của hoàng đế mấy năm trước, khi đó lúc Đồng Phương Sóc và Cấp Âm thảo luận về người thiếu niên này, kỳ thực Đồng Trọng Thu không hề cảm thấy những lời nói của Đồng Phương Sóc có thể trở thành sự thật. Bởi vì khi đó, trong mắt lão, hài tử này chẳng qua chỉ là một phú gia công tử suốt ngày cùng Đồng Nhập Khanh cãi nhau âm ỉ mà thôi.

Nhưng mà, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, thiếu niên này đã thực sự trở thành chiến thần danh chấn thiên hạ.

Đột nhiên Đồng Trọng Thu cảm thấy Đồng Phương Sóc quả thực là một kẻ đáng sợ.

Lúc Đồng Trọng Thu đưa Hoắc Khứ Bệnh đi tìm Đồng Nhập Khanh, Đồng Nhập Khanh vẫn còn nằm ở trên giường ngủ.

Đồng Trọng Thu bắt đầu dĩ thời dài, có nữ nhi như vậy, lão còn mặt mũi nào đi bàn chuyện tề gia trị quốc bình thiên hạ.

Càng khiến Đồng Trọng Thu buồn bực là, hoàng đế nghe thấy Hoắc Khứ Bệnh đang ở đây, cũng từ Vị Ương cung chạy đến Đồng phủ.

Lúc Lưu Triệt đại giá quang lâm đến Đồng phủ, Đồng tiểu thư đang đầu tóc rối bù, còn chưa tỉnh ngủ sai khiến Hoắc Khứ Bệnh chải đầu rửa mặt cho mình.

Không chỉ có Lưu Triệt, ngay cả Đồng Trọng Thu cũng kinh hãi.

"Đồng khanh, bọn họ sớm đã có loại quan hệ này rồi sao?" Lưu Triệt nhỏ giọng hỏi Đồng Trọng Thu.

"Cái này, thần cũng không biết". Đồng Trọng Thu hận không thể tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Tuy đương sự không hề có coi trọng lần gặp mặt này, thế nhưng Lưu Triệt lại nhớ thật kỹ.

Trò tạp kỹ nguyệt lão se duyên trình diễn thành công trong đầu Lưu Triệt.

Song lúc Lưu Triệt tràn đầy phấn khởi tính toán tác thành cho cặp anh hùng mỹ nhân này, anh hùng lại kiên quyết cự tuyệt.

Nhưng chuyện này nói sau. Trước tiên hiện tại chúng ta sẽ nói một chút về một đại sự khiến Lưu Triệt vui vẻ nhưng cũng vô cùng phiền lòng.

Từ sau khi Hoắc Khứ Bệnh càn quét gần như toàn bộ Hà Tây Hung Nô, cánh người Hà Tây còn lại bị Hoắc Khứ Bệnh dọa nom lớp lo sợ, dâng thư cho Lưu Triệt nói rằng mười vạn người muốn đầu hàng Đại Hán.

Lưu Triệt vô cùng mâu thuẫn. Đây đâu chỉ là mấy trăm người muốn xin hàng, đây chính là mười vạn, mười vạn người đấy! Nếu như thực sự đầu hàng, như vậy không thể nghi ngờ đây chính là chuyện vô cùng tốt. Nhưng vạn nhất là trá hàng! Làm không tốt, thành Trường An sẽ bị bọn chúng đoạt mất.

Lúc nhóm tam công cửu khanh thương nghị việc này, lão thừa tướng Công Tôn Hoảng đề nghị phái Hoắc Khứ Bệnh đi tiếp thư hàng. Lý do là nếu họ thật sự hàng, thì cũng không vấn đề gì, nhưng ngộ nhỡ trá hàng, vậy để Hoắc Khứ Bệnh lang nhập bày dê, giết chó gà không tha.

Đề nghị này vừa vặn đúng với ý muốn của Lưu Triệt, trong lòng Lưu Triệt không khỏi nghĩ, lão đầu này đã gần đất xa trời rồi nhưng vẫn thận trọng như vậy, làm việc không lưu lại nửa con đường sống. Quả là đa mưu túc trí.

Kỳ thực Công Tôn Hoảng đề nghị như vậy cũng là có một nguyên nhân, nguyên nhân mà không một ai biết, đó là lão chán ghét Đồng Trọng Thu và Cấp Âm.

Đối với sự kiện lần này, Đồng Trọng Thu và Cấp Âm đều kiên trì cho là trá hàng, kiên quyết cho rằng hoàng đế không nên chấp nhận những người Hung Nô này.

Các người nói là trá hàng, Công Tôn Hoảng ta sẽ khiến các người nhìn thấy bọn họ hàng thật.

Bởi vì Công Tôn Hoảng kết luận, bắt luận là hàng thật hay trá hàng, chỉ cần Hoắc Khứ Bệnh ra tay, đều biến thành hàng thật.

Đương nhiên Hoắc Khứ Bệnh không biết đám cáo già này đang có những tính toán nhỏ nhặt như vậy, chàng chỉ cần thật vui vẻ đi nghênh đón mười vạn

hàng binh này là tốt rồi.

Trước khi Hoắc Khứ Bệnh vượt qua Hoàng Hà, hàng binh Hung Nô bên kia xảy ra vấn đề không nhỏ. Chuyện vốn là Hồn Tà vương cùng Huru Đồ vương dẫn bộ hạ của mình tới đầu hàng, nhưng nửa đường Huru Đồ vương hối hận, định khởi binh đánh Đại Hán.

Sau khi Hồn Tà vương biết được, trực tiếp giết chết Huru Đồ vương. Sau đó nhập đội quân của Huru Đồ vương vào trong đội quân của mình, tiếp tục tới Đại Hán đầu hàng.

Song khi Hồn Tà vương nhìn cái người nghênh tiếp bọn họ đầu hàng, bỗng nhiên sợ hãi ngã từ trên ngựa xuống.

Tiếp hàng phải ai chẳng được, hết lần này đến lần khác hoàng đế Đại Hán lại phải cái tai tình này tới.

Người Hung Nô bọn họ ai cũng công nhận đây là tướng quân đáng sợ nhất Hán triều, đánh, đánh không lại, trốn, trốn không thoát.

Mấy vạn người Hung Nô cũng giống như Hồn Tà vương của bọn họ, nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh giống như chuột thấy mèo, đã sớm quên mất chuyện đầu hàng, tại nơi cách đội quân của Hoắc Khứ Bệnh năm dặm có thừa, tự hỗn loạn, cuống quýt chạy trốn.

Hán quân trông coi mấy vạn người này bỗng nhiên thấy họ bất an chạy trốn, đều nghi hoặc không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hoắc Khứ Bệnh chăm chú nhìn mấy vạn người này, bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó mang theo mấy chục người trực tiếp xông vào trong mấy vạn người quân địch.

Chính bản thân Hoắc Khứ Bệnh cũng không nghĩ tới, trong mấy vạn loạn quân, chàng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thức Tranh.

Thức Tranh im lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt mang theo nụ cười giễu cợt, tựa như một con mèo thờ ơ nhìn đàn chuột chạy nạn.

Thức Tranh không thể không cảm thấy nực cười, mấy vạn người từ nghìn dặm xa xôi đến xin hàng đã là chuyện quá mức nực cười, bây giờ thì tốt rồi, còn chưa chính thức đầu hàng, đã bắt đầu cuống quýt chạy trốn chết.

Hoắc Khứ Bệnh giục ngựa như bay đến bên Thức Tranh, cúi người ôm lấy Thức Tranh đặt lên ngựa của mình.

Thức Tranh còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hoắc Khứ Bệnh đã đến sát gần Hồn Tà vương.

Hoắc Khứ Bệnh một kiếm chém đứt chân trước tọa kỵ của Hồn Tà vương, sau đó gắt gao đặt kiếm lên cổ Hồn Tà vương.

Sắc bén, quyết tuyệt.

Trường kiếm sinh uy.

Ngân giáp tỏa ra khí lạnh.

"Hồn Tà vương, rốt cuộc ngươi đang đùa giỡn phải không?" Hoắc Khứ Bệnh cười lạnh hỏi Hồn Tà vương, kẻ đã sớm quỳ xuống trước mặt chàng.

"Hoắc đại tướng quân, chuyện này không liên quan tới ta. Bây giờ chỉ cần là người Hung Nô, người nào người nấy nhìn thấy tướng quân ngài, mà không chạy trốn chết đâu"

"Hồn Tà vương, ngài vượt qua Hoàng Hà thành an hoàng đế của chúng ta trước. Còn mấy vạn đào binh, ta sẽ đưa về Trường An sau", Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười nói với Hồn Tà vương.

Mà bây giờ đối với Hồn Tà vương, đây là nụ cười khủng khiếp nhất thiên hạ.

Hoắc Khứ Bệnh giờ trường kiếm lên, hạ lệnh: "Kẻ nào chạy ngược lại với Hoàng Hà, sát bất luận tội!"

Hán quân nghe được mệnh lệnh của tướng quân, tứ phía xuất kích, bắt đầu bao vây chặn đánh đào binh Hung Nô.

Sau khi trăm thủ ngàn người, rốt cuộc Hung Nô cũng yên ổn trở lại, ngoan ngoãn vội vàng vượt qua Hoàng Hà.

Từ đầu đến cuối, Hoắc Khứ Bệnh đều ôm chặt Thức Tranh, để cho nàng nhìn thấy chàng vùng trường kiếm, chém giết hàng binh đang chạy trốn bốn phía.

Trường kiếm tắm máu.

Mã đạp Hung Nô.

Thức Tranh biết, Hoắc Khứ Bệnh đang trừng phạt nàng.

Trừng phạt nàng vì những gì nàng đã làm với Đồng Nhập Khanh.

Quyển 1 - Chương 9: Lạc đường sinh tình

Hoắc Khứ Bệnh thật không ngờ rằng ở trước mặt Thức Tranh, chàng lại ngã bệnh.

Còn chưa trở lại Trường An, Hoắc Khứ Bệnh đã bị thảm nhiễm ngược tật (bệnh sốt rét), bị thượng thổ hạ tả hành hạ.

Trên danh nghĩa, Thức Tranh là tù binh kiêm gia nô của Hoắc Khứ Bệnh, nên đành phải hao tâm tổn sức chiều cố cái tên chinh phục Hung Nô lớn nhất này.

Mặc dù cũng không vui về gì.

Bây giờ trôi qua, sau khi việc trị liệu kết thúc, bệnh tình của Hoắc Khứ Bệnh cuối cùng cũng ổn định, thể nhưng vẫn phải một thời gian nữa mới khỏi hẳn.

Mới bảy ngày mà Hoắc Khứ Bệnh đã gầy gò đến mức không còn nhìn ra hình dáng ban đầu. Ước chừng nếu như bộ dạng bây giờ của chàng được nhóm hoàng thân quốc thích ở thành Trường An nhìn thấy, thế nào cũng đau lòng chết đi được.

Nhưng mà cho dù như vậy, nhưng Hoắc Khứ Bệnh cũng không quá quan tâm đến vấn đề này, cho nên khi chàng nhìn thấy vùng đất hoang dã cách Lâm Uyên không xa rất thích hợp để săn thú, chàng lại có thể cười bảo mã của mình, tự mình chạy đi săn thú.

Sau đó không ngoài sở liệu, đến nửa đêm cũng không thấy quay về.

Điều này khiến cho người trong quân đều lo lắng, chủ soái cứ như vậy mà mất tích, trở về làm sao có thể ăn nói với hoàng di phu của chàng.

Vì vậy, trên dưới trong quân, miễn là còn có thể hít thở, tất cả đều đốt đuốc đi tìm chủ soái của bọn họ.

Thức Tranh cũng chỉ có thể qua loa cảm được giả đi tìm Hoắc Khứ Bệnh.

Nhưng mà, rốt cuộc chuyện này nói thế nào đây? Là có duyên, hay là cái gì gì đó, người hoàn toàn không để tâm như Thức Tranh lại có thể tìm được Hoắc Khứ Bệnh.

Cái kẻ sát tinh khiến Hung Nô chỉ nghe tên đã sợ mất mật, bây giờ lại bị một con lợn rừng uy hiếp, ôm một cái cây nhỏ run lẩy bẩy.

Thức Tranh cười gằn, nhắm cây đuốc vào con lợn rừng, định ném qua, dọa nó chạy. Lúc nàng ném cây đuốc đi, chỉ thấy Hoắc Khứ Bệnh gào một tiếng thảm thiết: "Đừng".

Lợn rừng chạy, cây đuốc cũng rơi xuống đất dập tắt.

Chỉ là, Hoắc Khứ Bệnh vẫn còn sợ đến mức không nhận ra được đáng về. Nhờ ánh trăng, Thức Tranh nhìn thấy tên nam nhân này vẫn ôm chặt cái cây con như cũ, nàng thực muốn qua tấn hấn một trận.

Ngươi giả bộ cái gì.

Lúc giết người cũng không thấy ngươi chớp mắt một cái, bây giờ lại còn giả bộ nhát gan sợ sệt.

"Lợn rừng chạy rồi, ngươi đừng có ôm cái cây giả bộ đáng thương nữa được không?". Thức Tranh đi tới, nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Trên người ngươi có còn mùi lửa không? Nhanh mau châm lửa lên. Thật không biết ngươi nghĩ cái gì, cây đuốc quý giá như vậy lại ném bỏ". Hoắc Khứ Bệnh ôm cây nhỏ, hét lên.

"Ồ", dường như Thức Tranh đã thông suốt cái gì đấy, cười xấu xa.

"Thì ra không phải ngươi sợ lợn rừng, mà là, sợ tôi, ha, ha".

"Ai, ai nói. Còn chưa tìm thấy mùi lửa sao? Mau đốt lửa lên", Hoắc Khứ Bệnh lớn tiếng thúc giục.

Rốt cục, Thức Tranh cũng đùa giỡn được Hoắc Khứ Bệnh, chậm chạp đốt một đồng lửa.

"Ngựa của ngươi đâu?", không nhìn thấy bảo mã của Hoắc Khứ Bệnh, Thức Tranh hỏi.

"Ta thả nó đi, cho nó đi tìm người tới tìm ta", khi Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy ánh lửa, cuối cùng cũng thả lỏng người, có chút buồn ngủ nói với Thức Tranh.

"Vậy người đi theo nó trở về không phải tốt hơn sao"

"Khuya lắm rồi, ta không thể đi đường vào buổi tối", Hoắc Khứ Bệnh cũng không phản bác lại Thức Tranh, nằm xuống nền cỏ, bắt đầu ngủ.

Tuy nói ngược tạt này không lấy mạng người, nhưng bất tri bất giác, thể lực dồi dào của chàng lại bị dịch bệnh này cướp đoạt một chút cũng không còn.

Trong mộng, Hoắc Khứ Bệnh mơ tới thời điểm chàng vẫn còn là một tiểu hài tử khoảng ba bốn tuổi, một mình đi trên con đường nhỏ vô cùng tối tăm, không có thân nhân, không có ánh sáng, không có hi vọng, chỉ có bóng đêm vô tận, sợ hãi và tuyệt vọng.

"Nurong, người ở đâu? Nurong".

Nhìn Hoắc Khứ Bệnh bị ác mộng không ngừng hành hạ, Thức Tranh lại không tự chủ đến gần chàng.

Khóe mắt Hoắc Khứ Bệnh chảy ra vài giọt lệ trong suốt.

Là quá khứ như thế nào, mới có thể khiến chiến thần bách chiến bách thắng này sợ hãi bị thương như vậy?

Thức Tranh nhẹ nhàng khẽ vuốt ve đầu của Hoắc Khứ Bệnh. Động tác vô thức này lại có thể khiến cho Hoắc Khứ Bệnh đang run sợ trong mộng dần bình tĩnh trở lại.

Lúc bảo mã của Hoắc Khứ Bệnh mang theo bọn lính tìm được Hoắc Khứ Bệnh, đã là sáng sớm.

Nghe được động tĩnh, Thức Tranh vội vàng đánh thức Hoắc Khứ Bệnh đang gối đầu lên đùi mình say sưa ngủ, tránh cho người khác chứng kiến hoàn cảnh chật vật của chàng bây giờ.

Khi Hoắc Khứ Bệnh mở đôi mắt ngái ngủ nhìn Thức Tranh, bỗng nhiên hoảng hốt, kêu một tiếng: "Nurong".

Sau đó cả hai người đều ngẩn ra.

Trên đường về, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh từ trên ngựa quay đầu lại, hỏi Thức Tranh đang khốn khổ theo sau: "Nữ nhân mãi nghệ, người tên là gì?"

Thức Tranh sững sốt một chút.

"Thức Tranh Luyện Đề..."

"Ồ", dường như Hoắc Khứ Bệnh muốn đánh gãy lời nói phía sau của Thức Tranh, chàng quay đầu lại, không để ý tới Thức Tranh nữa.

Người làm ơn đừng có nói ra tên cái dòng họ kia. Dòng họ chán ghét nhất Đại Hán. Cũng là dòng họ cao quý nhất Hung Nô.

Sau khi quay lại Trường An, bên trong thành đã xảy ra một cuộc tranh luận suốt một ngày một đêm.

Bởi vì thành Trường An lập tức chứa thêm sáu bảy chục ngàn người Hung Nô, Trường An Hữu nội sử Cấp Âm không thể không để ý tới vấn đề này.

Lúc đầu khi nghênh tiếp đám hàng binh khổng lồ này, lão đã đã cùng hoàng đế Lưu Triệt âm mưu một lần. Mà hiện tại tiếp tục tranh cãi vì một số thị dân Trường An tự ý giao dịch buôn bán hàng hóa với những người Hung Nô này, Lưu Triệt cho rằng những hành vi này trái với luật lệ Đại Hán, quyết định xử chém những người này.

Nói chung theo Cấp Âm nhận định thành thành Trường An đang bị người người Hung Nô hại chết.

Vì vậy lúc thượng triều, Cấp Âm không chút nể nang bắt đầu phê bình người học trò là hoàng đế này của lão.

Thứ nhất, hòa hiếu kết giao là chuyện vô cùng tốt. Lưu Triệt không nên gây ra chiến tranh liên miên. Mấy năm qua, mọi công trạng to lớn tích lũy từ thời Văn Đế và Cảnh Đế, đều bị người nhĩ tử này của họ đốt rụi.

Thứ hai, Hung Nô đầu hàng Hán triều, vốn nên giáng xuống làm đầy tớ, hiện tại Lưu Triệt chẳng những không biếm làm nô mà lại còn tôn bọn họ như khách quý, chưa kể thủ lĩnh Hung Nô còn được phong làm Vạn hộ hầu.

Thứ ba, căn bản những thị dân Trường An kia không có tội gì cả, tại sao chỉ vì người Hung Nô mà chém giết chính con dân của mình.

Cấp Âm dốc lòng hùng hồn kẻ lẽ, nhưng thái độ lão thừa tướng Công Tôn Hoàng, thật khác thường là không có phản bác lại Cấp Âm, mà chỉ âm thầm cười lạnh. Cấp Âm, người đứng là đang tự tìm đường chết, ngược lại tiết kiệm giúp ta không ít chuyện đâu!

Cấp Âm lòng đầy căm phẫn nói xong, Lưu Triệt chỉ cười gằn: "Vốn tưởng rằng Cấp Âm người có thể yên tĩnh được hai ngày, không nghĩ tới, bây giờ lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ!". Nói xong, Lưu Triệt chỉ lưu lại Hoắc Khứ Bệnh, rồi cho bãi triều.

"Bệnh nhi, trầm thấy hình như tinh thần con không được tốt, thân thể khỏe mạnh tiêu tụy đi không ít, có phải lúc hồi Trường An đã quá mệt hay không?",

Lưu Triệt ân cần hỏi thăm Hoắc Khứ Bệnh.

"Vừa rồi bề hạ giáo huấn Cấp tiên sinh như vậy, dường như có chút không hợp tình hợp lý", Hoắc Khứ Bệnh không để ý tới quan tâm của Lưu Triệt, có chút đồng tình với Cấp Âm.

"Bệnh nhi, trăm sẽ ban cho con một ngàn bảy trăm hộ, bây giờ con đã là Vạn hộ hầu rồi". Lưu Triệt cũng không để ý tới đồng tình của Hoắc Khứ Bệnh, tiếp tục chủ đề của mình.

"Lời nói của Cấp lão tiên sinh không phải là không có lý, bề hạ đừng nên vì người Hung Nô mà chém giết chính con dân của mình", lúc Hoắc Khứ Bệnh nói những lời này, lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lưu Triệt.

Nhìn ngoại sanh quỳ xuống trước mặt mình, Lưu Triệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Đứa ngoại sanh không màng tới bất luận cấp bậc lễ nghĩa, đường hoàng mà bóc đồng của hắn từ lúc nào đã bắt đầu chú ý tới những thứ này?

"Bệnh nhi, con trưởng thành rồi. Nhưng mà đôi khi trưởng thành cũng không phải là một chuyện tốt". Lưu Triệt bước xuống ngai vàng, đỡ Hoắc Khứ Bệnh đang quỳ dưới đất dậy.

"Cấp Âm là một quan phụ mẫu tốt, về điểm này, trăm rất rõ. Lúc trước, trăm ngheh tiếp những hàng binh muốn phô trương một chút, nhưng Cấp Âm lại thương xót con dân Trường An của y, ngăn cản việc mượn ngựa của thị dân, không cho trăm góp đủ ngựa, cái này trăm nhìn. Nhưng mà, bây giờ y lại hồ ngôn loạn ngữ, trăm không thể lại thuận theo. Sở dĩ trăm đối với tù binh Hung Nô như vậy bởi vì muốn khuyến khích càng nhiều địch nhân xin hàng hơn. Hơn nữa, trăm cũng không định cho sáu bảy chục ngàn người Hung Nô lưu lại Trường An. Bọn họ đã đầu hàng Đại Hán, hành lang Hà Tây đã thuộc toàn bộ sở hữu của Đại Hán ta. Như vậy lãnh thổ Đại Hán kéo dài đến Tây Vực, sau này lúc chúng ta giải quyết Tây Vực, cái lợi chúng ta nhận được không chỉ là mấy thớt ngựa Trường An này, tính mạng của mấy người kia sao có thể sánh bằng. Tâm mắt của Cấp Âm quá hạn hẹp. Cho y một huyện, trăm tin tưởng y có thể quản lý tốt, nhưng điều này cũng định sẵn, y chỉ có thể đạt tới mức này mà thôi".

"Trong mắt Cấp Âm chỉ có Trường An của y, nhưng cái trăm hướng tới là cả thiên hạ", Lưu Triệt ý vị thâm trường nói với Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn Lưu Triệt, tuy Lưu Triệt là nam nhân trung niên đang ở trong độ tuổi sung sức nhất, nhưng trên đầu lại sớm sinh ra tóc bạc.

Từ khi còn rất nhỏ, chàng đã ở bên cạnh hắn, nhưng ngày hôm nay, lần đầu tiên chàng mới thật sự hiểu được, người nam nhân này, là đế vương thống trị thiên hạ.

Cô độc đứng trên đỉnh cao nhất của quyền lực, lặng lẽ gánh trên lưng sinh tử của trăm họ trong thiên hạ.

Không một kẻ nào có thể thấu hiểu.

Bởi vì trên cái vị trí kia, chỉ có một mình hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Tư tàng tù binh

Chẳng mấy chốc, Thúc Tranh đã đến Hoắc Hầu phủ được hai tháng.

Tuy nói nơi đây là Hoắc Hầu phủ, nhưng lại quá đơn sơ. Hạ nhân gia đình cộng lại cũng chưa tới một trăm người. Diện tích cũng chưa bằng một phần mười phủ Đại tướng quân, hơn nữa lại cách Vị Ương cung rất xa.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh vẫn rất vui vẻ chuyển từ phủ Đại tướng quân tới đây.

Trước đây vẫn luôn muốn từ chỗ của cữu cữu dọn ra ngoài, bây giờ rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh cũng hạ quyết tâm.

Nhắc tới nguyên nhân về quyết định này của chàng, lại là vì một nô gia của chàng, Thúc Tranh.

Nếu Thúc Tranh cả ngày xuất hiện dưới con mắt sắc bén của hoàng cữu mẫu, nhất định sẽ bị bà phát hiện ra cái gì đó, cho nên tốt nhất tránh tầm mắt của bọn càng xa càng tốt.

Dù sao Thúc Tranh cũng là tù binh Hung Nô đột này, nhưng nàng chưa được Lưu Triệt nhìn thấy đã trực tiếp trở thành gia nô của Hoắc Khứ Bệnh.

Hơn nửa tháng trước, rốt cuộc Lưu Triệt cũng không tiếp tục để cho sáu bảy chục ngàn tù binh Hung Nô hưởng thụ phú quý của Trường An, an bài cho toàn bộ bọn họ trú tại năm quận ven Tây Bắc. Như vậy, khu vực từ hành lang Hà Tây cho đến hồ Diêm Trạch trở thành vùng đất trống, từ nay về sau

không còn bóng dáng của người Hung Nô.

Cấp Âm không thể không bội phục, người học trò là hoàng đế này của lão quả nhiên là người chấp chương thiên hạ.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh lại không quan tâm tới cái khí phách thống trị thiên hạ của hoàng đế, bởi chàng đang tính toán thời cơ tốt nhất để nói ra chuyện bản thân tư tòng tù binh.

Kỳ thực dựa vào sự sùng ái của Lưu Triệt đối với chàng, vấn đề này căn bản không được coi là vấn đề, nhưng Hoắc Khứ Bệnh lại không thể mở miệng được.

Tận cho đến lúc, Đồng Nhập Khanh không hề báo trước xông vào Hoắc Hầu phủ.

Lúc Đồng Nhập Khanh nhìn thấy Thúc Tranh, Thúc Tranh đang mặc y phục của nô tỳ, dùng một cái chậu gỗ lớn rửa chân cho Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh dùng chân vẩy nước khiến cho Thúc Tranh đang quỳ dưới đất cả người ướt sũng. Sau đó chàng cười vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh như vậy, Đồng Nhập Khanh chợt nhớ tới thời điểm chàng sáu bảy tuổi.

Nụ cười trên gương mặt chàng giống hệt lúc ấy.

Rõ ràng là rất vui vẻ, nhưng trong mắt lại tràn ngập bi thương.

Từ khi Vệ Thiếu Nhi gả đến phủ Thừa tướng Trần Bình, khoảng hai năm, trên mặt Hoắc Khứ Bệnh đều là nụ cười như thế.

Sau khi Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy Đồng Nhập Khanh, lập tức ngẩn người.

Nhận thấy Hoắc Khứ Bệnh bỗng nhiên sững sốt, Thúc Tranh ngồi dậy, quay đầu xem chuyện gì đang xảy ra, sau đó khi nhìn thấy Đồng Nhập Khanh, nàng cũng ngẩn người.

"Người", Đồng Nhập Khanh mở to hai mắt, quát to lên.

Hoắc Khứ Bệnh thấy thế, lập tức xông tới chỗ Đồng Nhập Khanh, bịt miệng nàng lại.

"Đồ hỗn đản, huynh muốn ta chết ngạt phải không?", Đồng Nhập Khanh đánh Hoắc Khứ Bệnh một cái.

"Đại tiểu thư, ta làm sao dám chứ", Hoắc Khứ Bệnh xoa chỗ đau, giả bộ đáng thương nói.

Đồng Nhập Khanh nổi giận dùng đùi ngồi xuống ghế, sau đó bắt chéo hai chân: "Còn không dâng trà", lời này của nàng là ra lệnh cho Thúc Tranh".

"Chuyện này, Thúc Tranh ngại lui xuống trước", Hoắc Khứ Bệnh vội vàng kéo Thúc Tranh qua, trực tiếp đẩy nàng ra ngoài.

"Huynh nói cho muội xem chuyện gì đang xảy ra", Đồng Nhập Khanh giống như đang thăm vấn phạm nhân, nghiêm nghị hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

"Chuyện gì đang xảy ra cơ?" Hoắc Khứ Bệnh có chút chột dạ giả ngu.

"Chuyện về nữ nhân Hung Nô kia? Huynh đừng nói cho muội là huynh không biết á". Ánh mắt Đồng Nhập Khanh bén nhọn trừng trừng nhìn Hoắc Khứ Bệnh.

"Chuyện này, chuyện này... đây là bệ hạ...bệ hạ ban cho ta làm gia nô", Hoắc Khứ Bệnh lấp bắp.

Đồng Nhập Khanh cười gằn, sau đó chậm rãi áp sát Hoắc Khứ Bệnh: "Thật không? Không cho phép huynh lảng tránh! Nhìn thẳng vào mắt muội", Đồng Nhập Khanh gắt gao nhìn Hoắc Khứ Bệnh, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh chột dạ tới cực điểm, sau đó ngã xuống ghế, bất động.

"Nói! Chuyện gì đang xảy ra", Đồng Nhập Khanh tiếp tục đe dọa Hoắc Khứ Bệnh.

"À ta từng đối đãi đối với Đồng tiểu thư muội như vậy, ta không thể tha thứ, cho nên, cho nên trực tiếp mang về, biếm làm đầy tớ", rốt cục Hoắc Khứ Bệnh cũng nói ra dự tính ban đầu của mình.

Đúng vậy, nhưng đó chẳng qua chỉ là dự tính ban đầu của chàng.

"Thật sao?", Đồng Nhập Khanh sững sốt một chút, dường như cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, tiếp tục ép hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh vô thức đẩy Đồng Nhập Khanh đang cách mình càng ngày càng gần ra, sau đó bật dậy từ ghế nhảy sang chỗ khác.

"Đương nhiên là thật, muội cũng biết bệ hạ đối xử với tù binh rất tốt, từ trước đến giờ không nề biếm làm nô lệ. Đây là ta thay muội nghiêm phạt á ta".

"Giết á ta đi", bỗng nhiên Đồng Nhập Khanh lạnh lùng nói ra những lời này.

Nhìn Đồng Nhập Khanh bỗng nhiên giống như biến thành một kẻ xa lạ, Hoắc Khứ Bệnh sững sờ.

"Nếu như là vì muối, vậy huynh giết ả ta đi", Đồng Nhập Khanh lạnh lùng lặp lại một lần nữa.

"Vì sao?", Hoắc Khứ Bệnh cứng nhắc hỏi.

"Bệnh nhi, đây là huynh đang tư tâng tù binh, theo luật đáng chém. Muối không muốn chỉ vì nguyên nhân này mà huynh phải bỏ mạng", Đồng Nhập Khanh rất ít khi nghiêm túc nói.

Nghe được cái này, rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh cũng thờ phào, đồng thời trong lòng cảm thấy vừa ảm áp vừa hổ thẹn.

Thay Đồng Nhập Khanh trút giận là dự tính ban đầu của chàng.

Nhưng, bây giờ dự tính ban đầu này đã sớm thay đổi.

Bắt đầu từ cái đêm Thức Tranh mang đến cho chàng ánh sáng đó, tất cả trở nên không có đơn giản như vậy.

Chỉ là, từ đó mới thật sự bắt đầu sao?

Có lẽ, bắt đầu từ buổi sơ ngộ kia, tất cả đều đã thay đổi.

Nhưng Đồng Nhập Khanh vẫn luôn như vậy, vẫn luôn bảo vệ chàng.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thay đổi.

"Đồng tiểu thư không cần lo lắng như vậy, muối cũng biết, hoàng đế phụ của ta rất sùng ái ta. Ông ấy sẽ không vì chút chuyện nhỏ như vậy mà hạ lệnh mang ta ra xử chém đầu", Hoắc Khứ Bệnh gượng cười an ủi Đồng đại tiểu thư.

"Tuy là nói như vậy, nhưng chúng ta vẫn phải đi thỉnh tội với bệ hạ".

"Việc tạ tội, tự ta đi được rồi, Đồng tiểu thư không cần phải tranh cướp vũng nước đục này".

"Ngay từ đầu vũng nước đục này do chính muối mang tới, muối không đi sao được", Đồng Nhập Khanh nhẹ nhàng kéo tay Hoắc Khứ Bệnh, cười nói.

Nhìn thấy nụ cười này của Đồng Nhập Khanh, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Từ nhỏ đến lớn, tiểu nha đầu này vì chàng mà đau lòng khóc lớn, vì chàng mà vui vẻ cười to.

Nước mắt và nụ cười của nàng đã cứu vớt linh hồn từng bị vấy hãm trong bóng đêm tuyệt vọng kia.

Mà bây giờ, chàng lại lừa gạt nàng.

Nói là lừa dối kỳ thực cũng không quá chính xác, mà phải nói là phản bội.

Hoắc Khứ Bệnh và Đồng Nhập Khanh cùng chạy đến Vị Ương cung tìm hoàng đế Lư Triệt, sinh động như thật, thêm dầu thêm mỡ giải thích chuyện Hoắc Khứ Bệnh tự ý xử trí tù binh, Lư Triệt chỉ thờ ơ uống cốc trà Vệ Từ Phu đưa tới, mà hoàng hậu cũng chỉ ưu nhã cầm hoa, thỉnh thoảng hỏi ý kiến của Lư Triệt làm sao để cấm hoa cho đẹp mắt.

Chờ tới khi rốt cuộc hai người miệng đắng lưỡi khô kể lể xong, Lư Triệt và Vệ hoàng hậu giống như vẫn còn bận bịu với công việc của mình.

Hoắc Khứ Bệnh và Đồng Nhập Khanh nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Bệ hạ, chuyện này ngài định xử lý con như thế nào?", Hoắc Khứ Bệnh không thể làm gì khác hơn là trực tiếp hỏi hoàng đế.

"Trẫm nghe hoàng hậu nói con đã dọn ra khỏi phủ Đại tướng quân?", Lư Triệt đặt chén trà xuống, loay hoay một cảnh mai vàng hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh nghi hoặc gật đầu, không biết rốt cuộc Lư Triệt muốn nói cái gì.

"Trẫm đã sớm chuẩn bị cho con, Hoắc Hầu phủ của con, tuyệt đối so với phủ Đại tướng quân càng hoành tráng hơn", Lư Triệt lên thì thầm với Hoắc Khứ Bệnh.

Sau khi nói xong, Lư Triệt xoay người cười với Đồng Nhập Khanh: "Đồng đại tiểu thư".

Nghe thấy bệ hạ gọi mình như vậy, Đồng Nhập Khanh kinh hãi, quỳ xuống.

"Quý xuống cũng tốt, Đồng Nhập Khanh, ngươi có nguyện ý cùng Bệnh nhi chuyển vào Hoắc Hầu phủ trẫm đã chuẩn bị cho Bệnh nhi hay không?"

Lư Triệt tha thiết hiền từ nói, nhưng lại khơi dậy ngàn con sóng cảm xúc.

Đồng Nhập Khanh, cùng với Hoắc Khứ Bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Viễn tẩu Giao Tây

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Lưu Triệt nói đùa về việc tứ hôn.

Cũng là số ngày mà Đồng Nhập Khanh không đi tìm Hoắc Khứ Bệnh. Hơn nữa nàng cũng quyết định tiếp tục không đi tìm Hoắc Khứ Bệnh. Nếu có thể, cả đời không gặp nhau nữa là tốt nhất.

Nàng vĩnh viễn không thể quên được cảm giác của bản thân khi nàng đang đầy mong đợi thì lại nghe được câu nói kia của Hoắc Khứ Bệnh: "Hung Nô chưa bị diệt, thần chưa nghĩ đến chuyện gia thất an cư"

Mặc dù rõ ràng không thể dùng bất cứ văn tự nào để hình dung, nhưng toàn bộ cơ thể của nàng khắc sâu cái thứ cảm giác kia.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đầu tiên nàng gặp gỡ Hoắc Khứ Bệnh, nàng đã hiển nhiên cho rằng, trong tương lai Đồng Nhập Khanh nàng nhất định sẽ là thê tử của Hoắc Khứ Bệnh.

Nàng chưa từng nghĩ tới việc Hoắc Khứ Bệnh còn có thể thú ai khác ngoài nàng.

Hoắc Khứ Bệnh là của nàng.

Quá khứ, hiện tại, tương lai đều như vậy.

Chỉ là hiện tại nàng không thể nghĩ như vậy được nữa.

Sau khi Lưu Triệt chứng kiến Hoắc Khứ Bệnh nghiêm túc nói câu danh ngôn danh chấn đời sau kia, chỉ có thể cười gượng giảng hòa: "Bây giờ các con vẫn còn nhỏ, việc này để hai năm nữa mới tính tiếp cũng tốt. Nhưng mà hoàng đế phụ ta cũng không muốn phải chờ quá lâu đâu đấy".

Nhưng Đồng Nhập Khanh lại biết rằng ngày đó vĩnh viễn sẽ không đến.

Sau đó, Đồng tiểu thư nàng lại ốc lệu thiên phùng liên dạ vũ (nhà đột lại gặp cơn mưa), rốt cuộc phụ thân đại nho của nàng cũng chọc giận lão hồ ly Công Tôn Hoảng.

Lúc lão đầu Công Tôn Hoảng cũng không còn sống được mấy ngày nữa, Đồng Trọng Thư lại mắng lão ta bất tài, chỉ biết nịnh nọt bị Công Tôn Hoảng biết được. Công Tôn Hoảng vốn đã không thích Đồng Trọng Thư, vì hai người đều cùng nghiên cứu Xuân Thu, song hành thì tất trở thành oan gia, hơn nữa Đồng Trọng Thư lại được người đời công nhận là Xuân Thu đệ nhất nho gia, "Xuân Thu Phồn Lộ" của lão cũng được coi là chí tôn bảo điển.

Luận về học thuật, đương nhiên Công Tôn Hoảng không phải là đối thủ của Đồng Trọng Thư, nhưng luận về quyền mưu, Đồng Trọng Thư phải gọi Công Tôn Hoảng một tiếng sư phụ.

Sau khi Công Tôn Hoảng biết được Đồng Trọng Thư thường xuyên nói xấu sau lưng mình, tấu lên Lưu Triệt, tiến cử cho Đồng Trọng Thư một chức quan.

Không cần hoài nghi, đúng là lão ta tiến cử một chức quan...cho Đồng Trọng Thư.

Chỉ là chức quan này, là một chức quan một đi không trở lại.

Tướng quốc của Giao Tây vương Lưu Đoan.

Sau đó, Lưu Triệt suy nghĩ một chút, lão Công Tôn Hoảng này sống thêm một ngày ít đi một ngày, nếu như đây là lần thượng tấu cuối cùng của lão thì thôi cứ thuận theo lão lần này. Huống hồ, lần trước Đồng lão đã quân giáo tốt Giang Đô Dịch vương Lưu Phi, chắc lần này cũng có thể thành công. Vì vậy, Lưu Triệt đáp ứng.

Nhưng mà điều này lại khiến Nho gia đệ nhất Đại Hán vô cùng ưu sầu, nhưng lão chỉ có thể than thở đi nhậm chức.

Giao Tây vương.

Quý tộc sa đọa đệ nhất Đại Hán.

Việc gì hấn cũng dám làm, trừ việc chính sự phải làm. Giết gia tộc, giết ái thiếp, giết bất kỳ kẻ nào hấn không vừa mắt; không thu tô, không bố trí cảnh vệ, mặc kệ thương khổ của quốc gia. Nếu không tàn bạo trên địa bàn của mình thì chính là tàn bạo trên địa phận của người khác.

Hơn nữa, Giao Tây vương còn có một sở thích, đó là thích nhất việc giết tướng quốc.

Bên trên phải cho hấn một người, hấn giết một người; phải cho hấn hai người, hấn giết cả đôi.

Đồng Trọng Thư không hề cảm thấy mình có thể cảm hóa một tâm hồn tràn ngập tội ác và sa đọa này, nhưng khiến lão cảm thấy kỳ quái là, khi bản thân đến chỗ của Giao Tây vương cũng hơn nửa tháng, Giao Tây vương lại tỏ thái độ tôn kính lão một cách khác thường. Cả ngày hấn bày ra gương mặt tươi cười chào đón, điều này ngược lại khiến Đồng Trọng Thư càng thêm thấp thòm.

Đồng Trọng Thư thấp thòm, nhưng nữ nhi bảo bối của lão bởi vì rời khỏi thành Trường An, tâm tình bỗng nhiên trở nên tốt hơn.

Lúc Đồng Nhập Khanh tự mình đi du ngoạn cái chốn mới mẻ này, thì gặp được Giao Tây vương đang cải trang du ngoạn.

Thấy cử chỉ của mỹ nữ hoàn toàn bất đồng với nữ nhân địa phương, Giao Tây vương vừa nhìn đã thích.

Giao Tây vương ngoại trừ giết tướng quốc, còn có một sở thích khác, đó chính là vơ vét mỹ nữ.

Khi hấn định đưa Đồng Nhập Khanh về vương phủ, đã bị Đồng Nhập Khanh hung hăng tát hai cái.

Giao Tây vương bị hai cái bạt tai này làm cho vui vẻ không ngừng, ngày thứ hai trực tiếp đến chỗ Đồng lão đòi người.

Giao Tây vương thực sự tôn kính Đồng Trọng Thư, nhưng hấn cũng thực sự muốn viên ngọc quý trên tay vị đại nho này.

Nếu như bản thân hấn có được nữ nhi của vị đại nho này, thì Giao Tây vương hấn không phải thân thích của vị đại nho này hay sao.

Nghĩ tới đây, Giao Tây vương thậm chí ngay lúc ăn ngủ cũng thế cười ra thành tiếng.

Nhưng ở đất phong của Giao Tây vương, tất cả mọi người đều lưu truyền một tin đồn, chính là Giao Tây vương bị bắt lực, hấn thu thập mỹ nữ chỉ vì muốn ngắm các nàng. Cho nên nếu một ngày hấn phát hiện mỹ nữ của hấn có bất kỳ hành vi vượt quá giới hạn nào, sẽ điên cuồng giết tất cả những kẻ có liên quan. Hành vi thích giết người của hấn cũng từ nguyên nhân này mà ra.

Lần này Đồng Trọng Thư thực sự lo lắng đến bạc cả đầu. Nhưng Đồng Trọng Thư nhanh chóng thông suốt. Lão không dám kể chuyện này cho Đồng Nhập Khanh, đại tiểu thư này mà biết, không biết có thể quây cho gà bay chó sủa đến mức nào. Vì vậy lão phải tâm phúc của mình lên về thành Trường An, cầu cứu Hoắc Khứ Bệnh. Bây giờ có thể cứu được Đồng Nhập Khanh, cũng chỉ có thể là cái vị Quan Quân tiểu hầu gia kia thôi.

Đồng lão vì muốn chứng tỏ thành ý, không chỉ để cho tâm phúc khẩn cấp về Trường An trước, sau đó cũng tự mình đến Trường An.

Sau khi lão đến Trường An, Hoắc Khứ Bệnh tự mình chạy ra ngoài thành nghênh tiếp lão.

Lúc nhìn thấy Đồng lão kéo cái thân thể già nua nghìn dặm xa xôi chạy tới Trường An, Hoắc Khứ Bệnh có chút áy náy.

"Đồng lão yên tâm, dù sao Đồng tiểu thư và ta cũng từng được bề hạ tứ hôn, bề hạ sẽ không để cho Đồng tiểu thư đến chỗ của Giao Tây vương đâu".

Nghe được Hoắc Khứ Bệnh nói như vậy, tâm của Đồng lão mới buông lỏng một ít.

"Hoắc hiền chất, lần này phải thực sự cảm tạ ngươi", lúc Đồng lão nói lời này, mắt cũng bắt đầu rom róm.

"Đồng lão, ngài đừng nói như vậy, ta không nhận nổi đâu", Hoắc Khứ Bệnh thật sự không thể thừa nhận, bởi vì trong lòng chàng tràn ngập áy náy đối với Đồng Nhập Khanh, mà phần áy náy này, không có cách nào có thể bù đắp được.

Vì vậy chàng chỉ có thể cố gắng hết sức hoàn trả cái khoản nợ vĩnh viễn không thể trả nổi này.

Nợ tình, một khi đã thiếu, người sẽ vĩnh viễn không bao giờ trả đủ.

Khi việc của Đồng lão vừa yên ổn, vừa lúc Công Tôn Hoảng qua đời.

Cái lão hồ ly giàu có này cuối cùng cũng kết thúc con đường tướng quốc truyền kỳ của hấn.

Đứng trên vạn người, mặc dù khởi đầu gian nan, nhưng lại có thể chết già, đây cũng có thể được coi là kỳ tích trên chốn quan trường.

Đồng lão cảm thán, người sắp chết, nhưng trước khi lâm chung còn chỉ cho ta một con đường, Công Tôn Hoảng, người thật sự là một cao thủ quyền mưu.

Cũng có thể đây là lời khuyên cuối cùng của lão hồ ly này dành cho Đồng Trọng Thư.

Đã là một đại nho, cần gì phải khổ cực lăn lộn trên cái chốn quan trường xa lạ này.

Chú Phụ Yến đã qua đời, bây giờ cũng đến lượt Công Tôn Hoảng, hiện tại người chuyên nghiên cứu Xuân Thu chỉ còn lại mỗi mình lão.

Nghĩ đến đây, Đồng lão chạy tới Vị Ương cung.

Lưu Triệt cho là lão cũng giống Hoắc Khứ Bệnh, tới để nói hộ cho Đồng Nhập Khanh. Nhưng hẳn thật không ngờ, lão đại nho này đến để từ quan.

Lưu Triệt đáp ứng.

Đây là lúc lão đại nho này dốc lòng cho học vấn của lão.

Lưu Triệt tự mình hạ chỉ nói cho Giao Tây vương biết Đồng Nhập Khanh đã có hôn ước, không cho Giao Tây vương đánh bất kỳ chủ ý gì lên Đồng Nhập Khanh.

Lúc Đồng Trọng Thư rời khỏi đất phong của Giao Tây vương, Lưu Đao đã khóc.

Hắn đã khóc thật.

Giấc mộng về đại nho của hắn cứ như vậy mà bị bể nát.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Tiễn biệt Đồng lão

Trước khi Đồng Trọng Thư trở về nguyên quán, các đồng liêu ở thành Trường An tổ chức một buổi tụ họp để tiễn biệt lão.

Đêm đó, Hoắc Khứ Bệnh lưỡng lự không biết bản thân có nên đi hay không. Thúc Tranh nhìn chàng đi lòng vòng như một con tiểu cầu vẩy đuôi, cười khẩy.

"Làm sao vậy, ngươi không đi gặp Đồng tiểu thư lần cuối sao?"

"Lần cuối? Cũng đâu phải sinh ly tử biệt!"

Hoắc Khứ Bệnh chưa nói cho Thúc Tranh về việc chàng đã từ chối lời tứ hôn của Lưu Triệt, nhưng Thúc Tranh vẫn cảm giác được giữa Hoắc Khứ Bệnh và Đồng tiểu thư nhất định đã xảy ra chuyện gì đấy.

"Ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không?", đột nhiên Thúc Tranh tiếp tục hỏi Hoắc Khứ Bệnh đang lo lắng đi đi lại lại.

"Nói đi"

"Đời này, phu nhân của Phiêu Kị tướng quân ngươi nhất định sẽ là cái vị Đồng đại tiểu thư kia?", lúc Thúc Tranh hỏi câu này, trên gương mặt của nàng luôn nở nụ cười trước sau như một.

Nhân nhật, bắt mình sờ đi (không nắm bắt được), giấu cọt nhân tâm.

Được hỏi như vậy, Hoắc Khứ Bệnh dừng lại, nhìn chằm chằm Thúc Tranh.

Nụ cười như vậy, Hoắc Khứ Bệnh gặp qua không chỉ một lần.

Mỗi lần như vậy luôn khiến chàng vô cùng tức giận.

Chàng chán ghét nụ cười của Thúc Tranh, cổ gĩa bộ lạnh lùng cùng khinh thường, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

"Thúc Tranh, ngươi không được cười như vậy với ta nữa", Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng nói: "Còn nữa, ngươi đừng quên thân phận của mình, ngươi chẳng qua là một tiện nô của Hoắc Khứ Bệnh ta mà thôi".

"Cái thân phận tiện nô này của nô tỳ không cần tướng quân nhắc nhở. Một khắc nô tỳ cũng không dám quên", lúc Thúc Tranh nói lời này, trên mặt vẫn là nụ cười khiến Hoắc Khứ Bệnh vô cùng chán ghét kia.

Không biết là do bị nụ cười của Thúc Tranh, hay do câu hỏi kia của Thúc Tranh, hay đơn giản là do buồn bức chuyện có đi tiễn biệt Đồng Trọng Thư hay không làm cho kích động, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh không kiềm chế được cơn giận của bản thân, nắm cầm của Thúc Tranh: "Ta có thể thú được Đồng đại tiểu thư làm thê tử, một phần cũng là do công lao của Thúc Tranh ngươi! Ngươi một khắc cũng không được quên thân phận tiện nô của mình,

cùng cái việc cảm thú người đã làm đối với Đồng Nhập Khanh".

Nói xong, chính bản thân Hoắc Khứ Bệnh cũng ngẩn người. Chàng hung hăng buông tay xuống, xoay người bỏ đi.

Thì ra, ở trong lòng chàng, lý do thú Đồng Nhập Khanh làm thê tử, cũng không phải bởi vì yêu.

Mà là bởi vì hổ thẹn.

Mà phần hổ thẹn này, lại hoàn toàn do một tay Thức Tranh tạo thành.

Đúng là nực cười!

Thức Tranh nhìn Hoắc Khứ Bệnh nổi giận đùng đùng bỏ đi, mặc dù cảm bị Hoắc Khứ Bệnh làm đau, nhưng nàng vẫn cười.

Nhưng trong nụ cười lại nhiều hơn một chút thương tâm mà ngay bản thân nàng cũng không hiểu được.

Sau khi suy xét kỹ nàng mới hiểu được là nàng đang thương tâm cho chính bản thân.

Rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh vẫn phải đến tiễn biệt Đồng Trọng Thư.

Sau đó cuối cùng chàng cũng gặp được người đã lâu không gặp, Đồng đại tiểu thư.

Hoắc Khứ Bệnh nhớ Đồng Nhập Khanh rất ít khi mặc bạch y, nàng luôn mặc y phục đủ mọi màu sắc, giống y như con chim anh vũ rực rỡ màu sắc tràn đầy tinh thần. Nhưng hôm nay, Đồng Nhập Khanh lại mặc một thân tổ bạch y, trên mặt nhiều hơn vài phần tiêu tụy khiến người khác phải lo lắng. Hoắc Khứ Bệnh nhìn nàng, lần đầu tiên chàng nhận ra nàng lại có thể đẹp như thế.

Giống như một đoá bạch liên hoàn mỹ, lặng lẽ nở bung ở trên tầng mây xa xôi.

Lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh ý thức được, tiểu cô nương từ nhỏ suốt ngày nhõo nhõo với chàng, kỳ thực vẫn luôn là tiểu mỹ nhân đệ nhất Trường An.

Chỉ là qua tối này, tiểu mỹ nhân vẫn là tiểu mỹ nhân, nhưng không còn thuộc về Trường An nữa rồi.

Đồng Nhập Khanh rót rượu cho từng tân khách tới tống biệt. Những công khanh đại thần trong triều cũng không kìm được âm thầm ca tụng mỹ mạo của Đồng tiểu thư. Rót cũng cũng đi tới trước mặt Hoắc Khứ Bệnh, nhưng Đồng Nhập Khanh cũng chỉ đối đãi với chàng như những tân khách khác, lễ phép mỉm cười, khách khí mời rượu. Thấy Đồng Nhập Khanh như vậy, lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy người trước mắt lại có thể xa lạ như vậy.

"Vừa rồi muội và Cấp Âm lão tiên sinh nói thầm chuyện gì vậy?", Hoắc Khứ Bệnh có chút lúng túng tìm bừa một câu chuyện để nói.

Đồng Nhập Khanh nở nụ cười, xinh đẹp nhưng lại khiến người ta cảm thấy xa lạ.

"Nếu hầu gia muốn biết, có thể đi thỉnh giáo Cấp tiên sinh. Nhập Khanh còn phải chiêu cố các tân khách khác, ta xin lỗi vì không thể tiếp chuyện ngài được".

Đồng Nhập Khanh khẩn thiết đứng dậy, thực sự đi chiêu cố tân khách khác.

Nhìn thấy Đồng Nhập Khanh như vậy, Hoắc Khứ Bệnh cũng không có tâm tình tiếp tục dự tiệc, mượn cớ đi nhà xí, ra ngoài hóng gió.

Rốt cuộc cũng chờ được đến khi yến hội kết thúc, Hoắc Khứ Bệnh đi vào trong phòng, định tìm Đồng Nhập Khanh tiếp tục nói chuyện, thì lại bị cửu cữu Vệ Thanh về mặt nghiêm khắc cản lại.

Vừa rồi ở trong yến hội chỉ mãi nhìn Đồng Nhập Khanh, cư nhiên không chú ý tới sự tồn tại của cửu cữu.

"Con theo ta trở về phủ Đại tướng quân".

Vệ Thanh chỉ nghiêm túc nói một câu như vậy, rồi dứt khoát kéo Hoắc Khứ Bệnh về phủ Đại tướng quân.

"Quý xuống", nhìn thấy cửu cữu nổi giận như vậy, Hoắc Khứ Bệnh đành phải quý xuống mặc dù không hiểu gì cả.

"Có phải con tự tàng tù binh hay không?", Vệ Thanh nghiêm nghị hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh thở phào một cái, hóa ra chỉ là vì việc này. Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy không có vấn đề gì gật đầu: "Cửu cữu biết chuyện này quá muộn rồi. Con đã sớm tấu việc này lên hoàng đế rồi", Hoắc Khứ Bệnh nói, định đứng dậy.

Dù sao chàng cũng đã lớn rồi, cứ động một chút lại bắt chàng quý xuống. Cửu cữu của chàng cái gì cũng tốt, chỉ có điều thích chuyện bé xé ra to.

"Ai cho con đứng lên", thấy Hoắc Khứ Bệnh như vậy, Vệ Thanh càng tức giận, vừa nói vừa quăng chén trà xuống đất.

Hoắc Khứ Bệnh không thể làm gì khác hơn là lại thành thành thật thật quý xuống. Mặc dù chàng có chút không cam lòng.

"Bệnh nhi, con cho rằng có bệ hạ là chỗ dựa, là con có thể muốn làm gì cũng được hay sao? Nếu chuyện này khiến cả triều nổi sóng gió, thì ngay cả bệ hạ dù muốn bảo hộ con cũng không thể được. Còn nữa, Bệnh nhi, con phải nhớ kỹ, lúc đắc thế, chuyện gì cũng có thể chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng một khi đã thất thế, những chuyện từng hóa nhỏ này, cái nào cũng đủ tiễn con xuống Âm phủ", Vệ Thanh nói những lời thấm thía với ngoại sanh bảo bối của hoàng đế không biết trời cao đất rộng này.

Vệ Thanh không hy vọng bệ hạ sủng ái Bệnh nhi như vậy, Bệnh nhi sống trong phú quý, rất dễ bị cung chiều sinh hư. Vệ Thanh sợ có một ngày Hoắc Khứ Bệnh sẽ gây ra tai họa tự hủy hoại bản thân. Đến lúc đó, dù Lưu Triệt vẫn sủng ái Bệnh nhi như bây giờ, cũng chỉ có thể rơi nước mắt mà thôi, chứ đừng nói đến việc lúc đó Lưu Triệt đã sớm không còn sủng ái Bệnh nhi nữa.

Gần vua như gần cộc, đến khi nào Bệnh nhi mới có thể thấu hiểu đạo lý này.

"Thừa lúc còn chưa to chuyện, con đem xử lý tù binh này đi. Xử lý sạch sẽ một chút, nếu con không làm được, cứ cứ sẽ giúp con".

"Chuyện này không cần cứ cứ nhọc lòng quan tâm", Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng nhìn Vệ Thanh, chậm rãi đứng dậy, rời khỏi phủ Đại tướng quân mà không hề quay đầu lại.

Hoắc Khứ Bệnh biết cứ cứ sốt ruột che chở chàng, nhưng lúc chính tai chàng nghe được cứ cứ mặt không đổi sắc nói câu: "Xử lý sạch sẽ một chút", nhất thời Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy người cứ cứ đã dốc lòng chăm sóc chàng từ nhỏ lại xa lạ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Cơ ác mộng Thương Lâm

Lúc Hoắc Khứ Bệnh trở lại phủ đệ của mình, đã là sau nửa đêm.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn cả Hoắc Hầu phủ tràn ngập trong màn đêm tĩnh lặng, sợ hãi không nói nên lời.

Nhưng lúc chàng đột nhiên nhìn thấy một ngọn đèn mờ nhạt duy nhất trong bóng tối đen như mực kia, trong lòng chàng cảm nhận được ấm áp chưa từng có.

"Dù trời có khuya đến đâu, mẫu thân vẫn sẽ luôn ở đây chờ con trở về", Hoắc Khứ Bệnh nhớ tới đêm đó, Vệ Thiếu Nhi ôn nhu nói với chàng như vậy, chỉ là cuối cùng khi chàng bán sống bán chết trở về, ngọn đèn của mẫu thân từ đầu đến cuối lại chưa từng vì chàng mà sáng lên.

Hoắc Khứ Bệnh luôn cố gắng quên con ác mộng vậy khốn chàng đêm đó, cái đêm khiến cho chàng đến tận bây giờ vẫn sợ hãi đêm tối. Trừ bản thân chàng, ai cũng không biết, rốt cuộc tiểu hài tử kia đã trải qua chuyện gì. Cho nên những lúc Hoắc Khứ Bệnh nhớ tới, chàng nghĩ nếu ngay cả chàng cũng quên, có phải cái sự việc kia thực sự chưa từng xảy ra.

Nhưng mà cũng vào một đêm tối như vậy, cũng có chiếc đèn như vậy, lại khiến chàng nhớ tới đêm kia.

Không hề có một chút ánh sáng.

Thần không hay quý không biết.

Chỉ có một hài tử tuyệt vọng thê lương hò hét.

Đó là khi hoàng hậu Trần A Kiều sai người dẫn chàng tới Vị Ương cung.

Khi đó, a di Vệ Từ Phu được Lưu Triệt đưa về Vị Ương cung từ phủ Bình Dương công chúa chưa lâu.

Cho tới tận khi ấy, vị hoàng hậu kiêu căng ngang ngược như Trần A Kiều lại không thể nghĩ tới việc Lưu Triệt thực sự dám đưa một ả ca nô về Vị Ương cung. Vì vậy Trần A Kiều đã đại náo Vị Ương cung cùng tám cung của thái hoàng thái hậu. Lưu Triệt vì nể mặt thái hoàng thái hậu, hoàng cô và Vương thái hậu, cho nên tạm sắp xếp cho Vệ Từ Phu làm tỷ nữ trong cung. Không lâu sau, Vệ Từ Phu mang thai, được thái hoàng thái hậu đồng ý, mới miễn cưỡng nhận được một thân phận.

Điều này đã triệt để chọc giận Trần A Kiều. Khi đó Vệ Từ Phu đã có danh phận, Trần A Kiều không thể trực tiếp xuống tay với Vệ Từ Phu. Vì vậy con tức giận của Trần A Kiều được trút xuống người thân của Vệ Từ Phu.

Đó là lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh được đặt chân đến cung điện chí tôn thiên hạ này, khi đó chàng mới năm tuổi, còn rất thơ dại, đi nhanh một chút còn thường xuyên té ngã. Chàng khiếp sợ nhìn cung điện rộng lớn này, mấy lần muốn vùng ra bỏ chạy.

Trần A Kiều nhìn tiểu hài tử khúm núm, cười như điên dại.

"Tiện nô chính là tiện nô, sinh ra từ tiện nô thì cũng là tiện nô".

Khi đó, Hoắc Khứ Bệnh còn không biết tiện nô là gì, chàng chỉ biết lúc mẩu thân bị tổn thương mà chàng không thể hiểu được sẽ ôm chàng mỉm cười. Chỉ là dù mỉm cười nhưng lại rơi nước mắt.

"Ném nó vào Lâm Uyên. Càng sâu càng tốt. Đúng rồi, ngày kia không phải là thời gian bệ hạ đi săn hay sao, đêm nay thả mấy con mẩu thú cho chúng hoạt động một chút. Miễn cho khi đó bệ hạ chơi đùa chưa tận hứng".

Nghe được cái này, vẻ mặt của Thường thị vệ, người chấp hành nhiệm vụ này, lộ ra vẻ sợ hãi: "Hoàng hậu, chuyện này không thể được. Nếu hài tử này chết, chắc chắn bệ hạ sẽ truy cứu".

"Truy cứu thì làm sao. Ngược lại ta muốn xem thử Lư Triệt dám làm gì ta?", Trần A Kiều cười không quan tâm, sau đó đến trước mặt Hoắc Khứ Bệnh: "Nếu người muốn trách thì trách cái à tiện nhân a di Vệ Tử Phu của người, đã là đầy tớ còn si tâm vọng tưởng muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng".

Trần A Kiều xuất thân hiền hách, từ nhỏ đã nhận được vinh sủng tột cùng.

Nếu không phải được mẩu thân của nàng là Quán Đào công chúa ủng hộ mạnh mẽ, căn bản Lư Triệt không thể bước lên ngai vàng. Cho nên Trần A Kiều ở trước mặt bậc cửu ngũ chí tôn Lư Triệt, luôn luôn cao quý ngang ngược kiêu ngạo, cũng không có nửa điểm khuất phục, xu nịnh.

Lư Triệt từng hứa cho nàng đồng thoại mỹ lệ nhất "Kim ốc tàng kiều", cuối cùng lại bị chôn vùi vô tung vô ảnh trong cái chốn Vị Ương cung này.

Lúc bị vứt vào trong Lâm uyển, trước mắt Hoắc Khứ Bệnh vẫn thoáng hiện lên hình ảnh một Trần A Kiều, ác độc, ngang ngược kiêu ngạo, nhưng nụ cười lại có vài phần thê lương.

Thường thị vệ bỏ lại Hoắc Khứ Bệnh, cuối cùng không đành lòng, tiện tay lấy bội kiếm của mình ném cho hài tử này.

Nhiệm vụ thả mẩu thú ra Trần A Kiều đã an bài những người khác, cho nên Thường thị vệ cũng không tiện đi ngăn cản, hần chỉ cầu nguyện cho hài tử này tự cầu nhiều phúc mà thôi.

Nhưng nhìn thấy hài tử vì sợ hãi mà gương mặt đã gần tái nhợt, hần biết, hài tử này chết chắc rồi.

Trên Lâm Uyên này lại có nhiều hơn một người chết oan.

Lúc Thường thị vệ rời đi, Hoắc Khứ Bệnh đã khóc ôm chặt lấy chân hần: "Thúc thúc đừng bỏ ta ở lại. Ta không muốn ở lại nơi đáng sợ này. Ta muốn thân mẫu của ta".

"Xin lỗi. Cứu được người chỉ có thanh kiếm trong tay người mà thôi". Thường thị vệ tàn nhẫn hạ quyết tâm, cuống quýt rời khỏi nơi đáng sợ này.

Thường thị vệ đi rồi, khu rừng tối như mực lại càng đáng sợ hơn.

Ngoại bóng đêm thì cũng chỉ có bóng đêm.

Nước mắt đã cạn khô, tiếng nức nở cũng nghẹn lại. Nhưng trước sau không tìm thấy một người dẫn chàng thoát ra khỏi bóng tối này.

Tâm hồn nhỏ bé của Hoắc Khứ Bệnh không đủ kiên cường rốt cục cũng hoàn toàn sụp đổ.

Thượng thiên vô ngôn, hạ địa vô môn, chỉ có bóng tối vô tận và nỗi tuyệt vọng đến cùng cực này.

Hoắc Khứ Bệnh vào lúc năm tuổi rốt cuộc cũng hiểu được, ngoại trừ thanh kiếm trong tay, sẽ không có ai thay chàng xua bỏ bóng tối này.

Hoắc Khứ Bệnh ôm thanh kiếm nặng nghìn cân này, ánh mắt trống rỗng tiến về phía trước.

Trong lòng ngay cả nỗi sợ hãi cũng không còn tồn tại.

Hoắc Khứ Bệnh cứ tiến về phía trước trong vô thức, thỉnh thoảng có vật sống gì đánh về phía chàng, chàng lại gồng mình lấy thanh kiếm kia, cứ thế mà đâm xuống.

Bóng tối khiến chàng không thể nhìn được thanh kiếm dưới tay mình đến cho cùng đâm bị thương cái gì, mà chàng cũng không muốn biết.

Trong mắt của chàng cũng chỉ có một mảng tối sâu không thấy đáy.

Chàng không nhìn thấy, không nghe thấy bất kỳ cái gì, chỉ có cảm nhận được mùi máu tươi tràn ngập xung quanh mình.

Mẩu thân, người chờ Bệnh nhi một chút, Bệnh nhi sẽ về nhà ngay.

Thăng cho thanh kiếm đâm vào một con người, đôi mắt của Hoắc Khứ Bệnh đang rơi vào bóng tối du đãng mới dần sáng lại.

Cuối cùng Thường thị vệ cũng không chống lại được lương tâm cắn dứt, quay lại tìm Hoắc Khứ Bệnh. Lúc hắn nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh, phía sau hài tử đang có vài đôi mắt sáng quắc. Trong bóng tối, Thường thị vệ không thể nhận ra loại mãnh thú nào đang đi theo hài tử này, thế nhưng hắn biết, loại dã thú có ánh mắt này, đều không phải loại mà con người có thể dễ dàng thể trên chọc.

Vì vậy hắn chạy thật nhanh về phía hài tử, muốn sớm ôm lấy nó, bế lên ngựa của hắn nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng lúc hắn chạy đến chỗ hài tử này, một thanh kiếm lạnh lẽo đã đâm vào bụng hắn.

Đây là thanh kiếm của hắn.

Cuối cùng hắn lại chết dưới chính thanh kiếm của mình.

Thường thị vệ dùng hết sức lực ôm lấy Hoắc Khứ Bệnh, ném chàng lên lưng ngựa: "Đừng sợ, con ngựa này sẽ mang người đi gặp mẫu thân người".

Ở dưới ánh trăng, rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh cũng nhìn thấy mặt mũi người này.

Chết mà không thẹn.

Bình tĩnh, từ ái.

Dã thú sau lưng xông tới, con ngựa cảm giác được nguy hiểm, liều mạng chạy như bay.

Hoắc Khứ Bệnh ôm chặt lấy cổ ngựa, nhưng đầu vẫn ngoảnh về phía Thường thị vệ.

Thanh kiếm vẫn cắm trên bụng hắn. Hắn rút ra, liều mạng với ba con dã lang. Cuối cùng hắn vẫn ngã xuống.

Âm thanh dã thú cắn xé thịt vang lên vô cùng chói tai.

Hoắc Khứ Bệnh vẫn quay đầu nhìn lại, đôi mắt lại một lần nữa chìm vào trong bóng tối vô tận.

Từ trong đôi mắt mờ mịt, nước mắt tuôn rơi.

Trở lại nơi mẫu thân và chàng nương nhờ, vẫn chỉ có một bóng tối mênh mông vô tận.

Mẫu thân, không phải người đã nói dù trời có khuya đến đâu, người sẽ luôn ở đây chờ Bệnh nhi trở về?

Bệnh nhi đã trở về, nhưng tại sao người không ở đây?

Trong đôi mắt của Hoắc Khứ Bệnh bóng đêm lại càng tàn phá bừa bãi, sau đó chàng ngã thẳng từ trên ngựa xuống, ngất đi.

Tối tăm mờ mịt.

Thần không hay quỷ không biết.

Từ lúc năm tuổi, Hoắc Khứ Bệnh cứ như vậy lặng lẽ mắc kẹt trong bóng tối.

Cho đến khi chàng nhìn thấy tia sáng nhỏ nhoi này.

Hoắc Khứ Bệnh chậm rãi đẩy cửa phòng của mình ra, ánh sáng hắt ra từ ngọn nến khiến mắt chàng có chút đau.

Thức Tranh quý trên mặt đất, quật cường mở to đôi mắt.

Lúc chàng rời đi đã phạt nàng quý dưới đất.

Nhưng chàng không ngờ nàng vẫn quý cho đến tận bây giờ.

Thực sự rất nực cười, hóa ra chàng vẫn mong đợi có người chờ chàng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Loạn tiền trong tình yêu - Trường An phân

đồ

"Đứng lên đi! Ngươi quay về thu thập hành lý, ngày mai rời khỏi nơi này". Gương mặt Hoắc Khử Bệnh lạnh lùng nói với Thức Tranh.

Thức Tranh sững sốt, khó tin nhìn Hoắc Khử Bệnh.

"Không phải ngươi muốn trở về Hung Nô sao? Ngày mai ta sẽ đưa ngươi trở về".

Thức Tranh vẫn khó hiểu nhìn Hoắc Khử Bệnh.

Hoắc Khử Bệnh không nhắc lại lần nữa, xoay người định rời đi.

Không nghĩ Thức Tranh lại bất ngờ bò dậy từ dưới đất, lao đảo nghiêng ngả bắt lấy tay áo chàng. Quả nhiên do quý lâu quá, đi đứng của nàng cũng không còn nghe theo sự sai khiến của bản thân.

"Vì sao? Vì sao bỗng nhiên đưa ta trở về?"

"Ta chơi chán rồi", Hoắc Khử Bệnh lạnh lùng hất tay Thức Tranh, bỏ đi.

Hai chân Thức Tranh mềm nhũn, ngã xuống đất.

Nhìn theo bóng lưng của Hoắc Khử Bệnh, Thức Tranh cười gượng.

Nàng gắng gượng đứng dậy, thổi tắt ngọn nến. Cả gian nhà trong nháy mắt đen kịt một màu.

Tàn khói của ngọn nến phiêu nhẹ đến mắt nàng. Thức Tranh mò mẫm khoe mắt, lại phát hiện mình đang rơi lệ.

Nếu không phải lo lắng Hoắc Khử Bệnh sau khi trở về sợ tới, nàng cũng không cố ý đốt nến quỳ gối trong đại sảnh này.

Hoắc Khử Bệnh nói đúng, từ đầu đến cuối nàng chỉ là một tiện nô dưới chân của Hoắc Khử Bệnh.

Lúc muốn hành hạ, Hoắc Khử Bệnh đưa nàng đến Đại Hán.

Lúc chán, lại tùy tiện ném trả về Hung Nô.

Hoắc Khử Bệnh có từng nghĩ tới, một người Hung Nô bị Đại Hán vứt bỏ làm sao có thể trở lại Hung Nô.

Sinh tử của một tiện nô như nàng, một Hoắc đại tướng quân như hắn sao có thể hạ mình quan tâm chứ?

Hắn tự mình tiễn nàng trở về Hung Nô? Cái này há chẳng phải chặn hết mọi đường lui của nàng hay sao?

Hoắc Khử Bệnh, quả nhiên ngươi là kẻ khiến người Hung Nô căm hận nhất đời này.

Trời vừa sáng, Hoắc Khử Bệnh đã đến phòng của Thức Tranh, lại phát hiện nàng đã sớm rời đi, căn phòng trống không.

Từ một khắc đưa Thức Tranh đến Đại Hán, Hoắc Khử Bệnh đã sớm biết, nàng sớm muộn cũng phải trở lại Hung Nô.

Lúc đó chàng và Thức Tranh cũng không có bất kỳ kế ước gì. Cái danh xưng tiện nô chỉ là do Hoắc Khử Bệnh chàng đơn phương tuyên bố mà thôi. Nhưng Thức Tranh lại có thể không nói hai lời tiếp nhận. Mười tháng, nàng im lặng chấp nhận thân phận nô tỳ, mặc cho Hoắc Khử Bệnh hô tới hô lui, người nữ nhân này, quả là hiểu được đã đánh cuộc thì phải chịu thua, thắng làm vua thua làm giặc.

Hoắc Khử Bệnh muốn đích thân tiễn nàng trở về Hung Nô, chỉ là sợ phía Đại Hán gây khó dễ cho Thức Tranh, muốn đảm bảo an toàn cho nàng mà thôi.

Song có điều nữ nhân này lại hoàn toàn không cho chàng có cơ hội này.

Nhưng Hoắc Khử Bệnh vẫn đuổi theo, dù chàng không biết có thể gặp được Thức Tranh hay không, thế nhưng chàng biết rằng nếu như chàng không đuổi theo, nhất định chàng sẽ không cam lòng.

Lúc ra khỏi thành Trường An, vừa đúng lúc gặp được đội ngũ tổng biệt Đồng Trọng Thư và Đồng Nhập Khanh.

Từ rất xa Hoắc Khử Bệnh đã nhìn thấy Đồng Nhập Khanh, nhưng rốt cuộc chàng vẫn kìm nén hạ quyết tâm, giục ngựa như bay rời khỏi. Đồng Nhập Khanh nhìn bụi đất tung bay mờ mịt, đột nhiên mắt có chút mờ nhạt.

Tạm biệt.

Bệnh nhi.

Từ nay ta và chàng, trần quy trần, thổ quy thổ.

Thức Tranh, Thức Tranh cuối cùng ta vẫn bại dưới tay ngươi.

Sự tự tin của ta lại bị ngươi một kích đã bại.

Cuối cùng Hoắc Khử Bệnh vẫn không đuổi kịp Thức Tranh, từ thành Trường An đến Thượng Quận, hơn ngàn dặm, Hoắc Khử Bệnh biết rõ là phí công, nhưng vẫn cố chấp đuổi theo hơn nghìn dặm.

Một hồi truy đuổi tốn công vô ích hơn nghìn dặm. Đây có lẽ là lần truy đuổi thất bại duy nhất của Hoắc Khử Bệnh trong cuộc đời này.

Sau khi trở lại Trường An, Hoắc Khử Bệnh tinh thần sa sút một đoạn thời gian. Lưu Triệt cho là bởi vì Đồng đại tiểu thư, nên cô vũ Hoắc Khử Bệnh đến thành Quảng Xuyên, nguyên quán của Đồng Trọng Thư, giải sầu một chút. Nhưng căn bản Hoắc Khử Bệnh không để tâm đến nỗi khổ tâm của hắn, một lòng vùi đầu vào binh nghiệp, đi biên cảnh thao luyện quân đội.

Nửa năm sau, rốt cuộc Lưu Triệt mới mời được ngoại sanh bảo bối của hắn từ biên cảnh trở về, lý do là chúc thọ mình.

Sau nửa năm chàng mới trở về Trường An, nhưng cảm giác của chàng lại không có bất kỳ thay đổi gì.

Đường phố vẫn là những đường phố này.

Bách tính vẫn là những bách tính này.

Phủ đệ vẫn là những phủ đệ này.

Quan viên vẫn là những quan viên kia.

Chỉ là, lần đầu tiên Hoắc Khử Bệnh cảm thấy cái thành Trường An này thật buồn tẻ vô vị.

Nơi chàng sống từ nhỏ cho tới lớn lại có thể buồn chán như thế.

Trong yến hội chúc thọ Lưu Triệt, các đại thần lại hứng thú bàn chuyện phong nguyệt của Tư Mã Tương Như.

Căn bản Hoắc Khử Bệnh đối với mấy cái này không có hứng thú, chỉ là phó tướng Lý Cảm ngồi bên cạnh chàng dường như rất hứng thú với chuyện này, không sợ làm phiền người khác giải thích cho Hoắc Khử Bệnh.

Tư Mã Tương Như, đại phú gia đệ nhất Đại Hán. Văn phong tài hoa, đứng đầu đương thời.

Năm đó, hắn nghe theo đề nghị của thân hữu Vương Cát, gầy đàn trên ghẹo Trác Văn Quân, để rồi thân phận từ một thư sinh nghèo túng một bước trở thành nữ tể của đệ nhất phú gia thành Lâm Cùng. Lương vương Lưu Vũ từng tặng hắn một cây đàn cổ danh chấn thiên hạ mang tên Lục Khinh, hắn lấy một khúc "Ngọc như ý" làm quà đáp lễ Lương vương, nổi danh thiên hạ.

Mà nay, Lục Khinh vẫn còn đó, nhưng đã sớm cảnh còn người mất.

Tài tử trẻ tuổi đệ nhất Đại Hán năm đó, đã bước sang những năm tháng cuối đời.

Lương vương người nhận mọi sủng ái của Đậu thái hậu và Cảnh đế cũng bình bại bỏ mình.

Mà Trác Văn Quân, nữ nhân mỹ lệ trong khúc Phụng cầu hoàng, trải qua năm tháng sớm đã không còn xinh đẹp như hoa như năm đó.

Hoắc Khử Bệnh cũng không ưa gì Tư Mã Tương Như. Chàng cho rằng tài tử đệ nhất Đại Hán, chẳng qua chỉ dựa vào thê tử mà phát lên mà thôi.

Từ xưa đến nay tài tử vốn đa tình.

Bây giờ, quả nhiên cái tên Tư Mã Tương Như này đã cuối đời rồi mà không giữ nổi khí tiết, dứt khoát vứt bỏ thê tử kết tóc của mình, quyết định gán bó quãng đời còn lại cùng cô nương Ý Tĩnh lâu, Cầm Lộ.

Kỳ thực chuyện này phát sinh ở gia đình phú quý quan lại vốn cũng rất bình thường, nhưng giai thoại "Phụng cầu hoàng" nói về tình yêu mỹ lệ giữa Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân được người người ca tụng. Cho nên khi Tư Mã đại tài tử làm ra cái loại chuyện tai tiếng hư thê thú kỹ nữ này, hắn đã trở thành đối tượng bị người trong thiên hạ chỉ trích. Trong nháy mắt hắn đã trở thành tên cận bã tội ác tày trời.

Mà bên thứ ba, Cầm Lộ cô nương trong truyền thuyết trong nháy mắt đã trở thành quan kỹ nổi danh nhất Đại Hán. Các nam nhân đều muốn chiêm ngưỡng phương dung của nàng, còn các nữ nhân thì đều muốn hắt cho nàng một bát nước bẩn.

"Thủ đoạn của Cầm Lộ cô nương này đúng là cao siêu. Ngày nào đó ta nhất định phải đến gặp nàng mới được", Đồng Phụng Sóc đang say bí tí bỗng nhiên thò đầu ra từ xô nào đấy, nói với Lý Cầm.

Theo Đông Phương Sóc nhận định, trong sự việc lần này, chỉ có Cẩm Lộ cô nương thu được lợi nhiều nhất. Bất luận cuối cùng Cẩm Lộ có thể bước vào cửa của Tư Mã gia hay không, thì Tư Mã đại tài tử cũng đều mơ mơ hồ hồ trở thành công cụ để nâng ta nổi danh.

Luận về tài hoa, Đông Phương Sóc cũng không hề thua kém Tư Mã Tương Như, chỉ là hắn làm việc gì cũng không đến nơi đến chốn, bởi vì hắn cho rằng, sau khi đạt tới đỉnh cao, cũng chỉ còn thừa lại một con chết.

Cho nên dù ở bất kỳ lĩnh vực nào hắn cũng chỉ hồ đồ làm tới năm sáu phần.

Quan trường như vậy.

Tài học như vậy.

Tướng thuật như vậy.

Mà nhân sinh cũng như thế.

Luôn mơ mơ hồ hồ.

Nếu Đông Phương Sóc không có trí tuệ tuyệt đỉnh như vậy, sao hắn có thể cả đời vui vẻ lăn lộn trong cái chốn quan trường khốc liệt này?

Kỳ thực Lý Cẩm cũng đồng ý với thuyết pháp của Đông Phương Sóc, nhưng mà...không phải câu thứ nhất mà là câu thứ hai. "Thế nào, Hầu gia, ngày nào đó chúng ta cùng đi gặp nàng ta được không?", Lý Cẩm xúi giục thổi gió vào đầu cấp trên của mình Hoắc đại tướng quân.

Tuổi hai người tương đương nhau, thừa nhỏ cùng tham gia Vũ Lâm quân, đều dòng dõi hồ tướng, cho nên hai người rất ăn ý. Nhất là lúc mười một, mười hai tuổi, hai người theo Lưu Triệt đến Cam Tuyền cung săn thú, bởi vì hai người ham chơi, nên đi lạc, lúc Lý Cẩm suýt chút nữa bị chiếc sừng sắc bén của dã lộc húc thùng bụng, Hoắc Khứ Bệnh chỉ dùng một mũi tên bắn chết dã lộc.

Hai người đều là tiểu công tử xuất thân từ dòng dõi tướng môn, trong khi Hoắc Khứ Bệnh lại có thể cứ như vậy giờ tay chém xuống, tư thế hiên ngang, còn y lại bị một con dã lộc làm cho hoang mang lo sợ, suýt chút nữa còn về châu tổ tiên!

Tiểu công tử Lý Cẩm lúc đó đối với Hoắc tiểu thiếu gia phục sát đất.

Từ đó về sau, Hoắc Khứ Bệnh đã trở thành ân nhân cứu mạng và ngẫu tượng cuộc sống của Lý Cẩm.

Chỉ là khi đó, y và Hoắc Khứ Bệnh không ai từng nghĩ tới, Cam Tuyền cung, nơi khởi đầu này cuối cùng lại là nguyên nhân cắt đứt sinh mệnh của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Văn Quân Tương Như

Cuối cùng, Lý Cẩm và Hoắc Khứ Bệnh cũng không có đến Ý Tình lâu, nhưng lại gặp được phu nhân của Tư Mã Tương Như ở tửu lâu Nhất Thế Trường An, Trác Văn Quân. Bọn họ thật không ngờ một lão phụ nhân như bà lại một mình bao trọn toàn bộ tửu lâu.

Tửu lâu Nhất Thế Trường An là tửu lâu xa hoa nhất Trường An, tất cả mọi người đều cho rằng sở dĩ nó thành công như vậy bởi vì nó có một cái tên đẹp.

Hoắc Khứ Bệnh và Lý Cẩm vốn định đến đây mở mang tầm mắt một chút, không nghĩ tới nó đã được người ta bao trọn.

Hoắc Khứ Bệnh cũng không bộc phát cái tính khí công tử như thường ngày, chỉ định âm thầm mất hứng quay về. Nhưng Lý Cẩm lại cho rằng, nếu Lý Cẩm y bị ngăn ngoài cửa thì không nói làm gì. Nhưng trong thành Trường An này, lại có kẻ dám ngăn Hoắc đại tướng quân ở ngoài cửa, việc này nói thế nào cũng không thể được.

Vì vậy Lý Cẩm đã tranh luận với bọn tiểu nhị của Nhất Thế Trường An. Tiểu nhị vừa nghe danh người đến là Hoắc Hầu gia, không khỏi có chút khó xử.

"Thỉnh hai vị công tử lên trên này", giữa lúc tên tiểu nhị không biết làm thế nào cho phải, thì trên lầu Trác Văn Quân đã mở miệng nói.

Trong tửu lâu nguy nga lộng lẫy, Trác Văn Quân lại cô đơn ngồi ở chiếc bàn thứ hai đặt cạnh cửa sổ, mặc cho một bàn sơn hào hải vị đang dần nguội lạnh.

"Dọn xuống, thay một bàn thức ăn mới. Hai vị công tử thích ăn gì cứ tự nhiên gọi", Trác Văn Quân cười, mời Hoắc Khứ Bệnh cùng Lý Cẩm ngồi xuống.

Hoắc Khứ Bệnh và Lý Cẩm đều nghe qua câu chuyện tình mỹ lệ giữa Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như năm đó, cái gì là cầm thiêu Văn Quân, Lục

Khinh đưa tình, dạ bốn Trương Như, Lâm Cùng bán rượu, đoán chừng chỉ cần là người Đại Hán, đều có thể say sưa kể vài câu.

Vật đổi sao dời, khi những truyền thuyết kia buông xuống sự lãng mạn, trở về với cùi gạo dầu muối bình thường, ai có thể đảm bảo bọn họ vĩnh viễn hạnh phúc ở chung một chỗ đâu?

Nhìn vị phu nhân có tuổi trước mặt, mặc dù vẫn còn ưu nhã thùy mị, thế nhưng nét cô đơn tịch mịch toát ra từ trong ánh mắt đã nói cho mọi người, vị phu nhân này cũng không hạnh phúc.

"Phu nhân, ngài một mình ở Nhất Thế Trường An là đang đợi ai hay sao?", Lý Cẩm hỏi.

"Đúng vậy", Trác Văn Quân chậm rãi gật đầu, trong mắt lại tràn ngập chua xót.

"Người ấy sẽ đến sao?", nhìn thấy vẻ mặt của Trác Văn Quân, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh biết bà đang đợi người nào.

Trác Văn Quân không nói gì, chỉ hơi giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc Tư Mã Trương Như mang theo tất cả bổng lộc đầu tiên, dẫn Trác Văn Quân đến Nhất Thế Trường An.

Hắn từng nói từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không để cho bà chịu bất kỳ khổ sở gì nữa.

Hắn từng nói, kiếp này nhất định không phụ khanh.

Hắn từng ôm Lục Khinh, vì bà mà gảy khúc "Phượng cầu hoàng".

Phượng hề phượng hề quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng.

Thời vị ngộ hề vô sở tướng, hà ngộ kim hề thăng tư đường!

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng, thất nữ nhân hà độc ngã tràng.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương, hồ hiệt hàng hề cộng cao tường!

Hoàng hề hoàng hề tông ngã tề, đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi.

Giao tình thông ý tâm hòa hải, trung dạ tương tông tri giả thủy?

Song dục câu khởi phiên cao phi, vô cảm ngã tư sử dư bi.

(Phượng cầu hoàng)

Trác Văn Quân chưa từng hối hận vì đã cố chấp thích Tư Mã Trương Như, vì hắn bỏ qua phú quý, vì hắn bán rượu kiếm sống, mặc dù bà biết, trước đây Tư Mã Trương Như theo đuổi mình, chẳng qua là do hắn nhìn trúng gia tài và danh vọng của Trác gia mà thôi.

Cuối cùng, Tư Mã Trương Như cũng ôm được mỹ nhân, lại được chia tài sản, dựa vào tài năng không có gì sánh kịp của hắn, nhận được sự coi trọng của hoàng đế Lưu Triệt, thăng quan tiến chức, vang danh tứ hải.

Mấy chục năm ngày đêm làm bạn, rốt cuộc ba tháng trước cũng đi đến cuối con đường.

Lúc Tư Mã Trương Như mang hưu thư đến trước mặt bà, Trác Văn Quân hiểu rằng, đời này bà đã yêu nhầm người.

"Nhất nhị tam tứ ngũ lục thất bát cửu thập bách vạn niên"

Trác Văn Quân cầm hưu thư chỉ có mười ba chữ này, trong nháy mắt trở nên già nua.

Quân đã vô tình,

Thiếp hà tất phải cưỡng cầu chàng ở lại.

Những hoạn nạn đã cùng nhau trải qua, làm sao có thể sánh với cô nương Ý Tĩnh lâu trẻ tuổi xinh đẹp.

Trác Văn Quân nghĩ rằng mình sẽ khóc, nhưng đôi mắt bà lại khô khốc, không hề chảy xuống được dù chỉ một giọt lệ.

Trác Văn Quân nhìn dung nhan xa lạ của chính mình trong gương đồng, lại bật cười.

Trác Văn Quân, Trác Văn Quân, người nam nhân này là do nguoi buông bỏ tất cả, khư khư cố chấp thích, mặc kệ hiện tại hắn biến thành bộ dạng gì, cũng là do nguoi tự chọn lấy.

Khi lại một lần nữa tới Nhất Thế Trường An, từ lâu sớm đã thay đổi cách bài trí.

Lúc này Trác Văn Quân mới nhận ra, thì ra bà đã mấy chục năm chưa đặt chân tới nơi này.

Niên hoa tự thủy.

Trích trích thứ tâm.

(Tuổi tác tựa nước,

Từng giọt từng giọt giết chết trái tim ta)

Bà tự mình trang điểm, vân đạm phong khinh bao trọn toàn bộ tửu lâu, dường như Trác Văn Quân đang quay về thời thiếu nữ, trời sinh phú quý, không biết đến củi gạo dầu muối, không biết tiền tài đến tột cùng là vật gì.

Phụ thân từng nói với bà: "Quân nhi của ta, chỉ cần con biết mình muốn cái gì là tốt rồi. Bởi vì vài thứ kia, cho đến bây giờ đều muốn là tự nhiên có thể có".

Bà ngồi ở vị trí từng là chỗ ngồi yêu thích của bà và hần, điểm một bàn thức ăn thường dùng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hiện tại Trác Văn Quân, thứ bà muốn rốt cuộc là thứ gì?

"Tại sao lại muốn chờ hần?" Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

Trác Văn Quân quay đầu lại, cười yếu ớt: "Có thể ở cùng người mình yêu, sinh đồng khâm tử đồng huyết, bạch thủ không rời, đối với tất cả nữ tử trong thiên hạ mà nói, có thể gặp mà không thể cầu, Văn Quân chỉ muốn nỗ lực quý trọng thứ hạnh phúc mà nữ tử khác không cách nào lấy được mà thôi".

Nói xong, Trác Văn Quân đứng dậy, bước ra khỏi tửu lâu.

"Hần tới rồi".

Hoắc Khứ Bệnh vẫn nhớ nụ cười của Trác Văn Quân lúc quay đầu lại.

Thản nhiên, tốt đẹp.

Khuynh quốc khuynh thành.

Dường như chưa từng trải qua nỗi buồn chốn khuê phòng.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn dưới lầu, Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân nắm chặt tay đối phương, nhìn nhau mỉm cười.

Ánh tà dương đang chiếu ngay trước mặt bọn họ. Hai người đón ánh tà dương rồi cùng nhau rời đi.

Lúc này đây, bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Tư Mã Tương Như không chỉ nắm trong tay tay của Trác Văn Quân, mà còn có bài thơ "Bạch đầu ngâm" đem qua Trác Văn Quân viết cho mình.

Văn quân hữu lương ý, cô lai tương quyết tuyệt.

Kim nhật đầu tửu hội, minh đán câu thủy đầu;

Tiếp điệp ngữ câu thượng, câu thủy đông tây lưu.

Thê thê phục thê thê, giá thú bất tu đề;

Nguyên đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly.

Trúc can hà niều niều, ngư vĩ hà ti ti.

Nam nhi trọng ý khí, hà dụng tiền đao vi!.

(Bạch đầu ngâm)

Hoắc Khứ Bệnh nhìn bóng lưng của hai người, không khỏi cảm khái.

Trác Văn Quân, quả nhiên không hổ là tài nữ đệ nhất Đại Hán, một bài "Bạch đầu ngâm", có thể vấn hồi hôn nhân gần như đổ vỡ của bản thân. Tư Mã Tương Như là nam nhân ban đầu bà yêu say đắm cùng cuối cùng giữ được. Ở thời đại này, nam tử đắc bách nữ địch, nữ tử đắc nhất nam nan. Huống chi lại là một nam nhân đã từng cùng mình lưỡng tình tương duyệt.

Cho nên Trác Văn Quân vẫn hạnh phúc.

Mà thứ hạnh phúc này là do bà ruồng bỏ tất cả, khur khur cố chấp có được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Tân niên phong ba

Sau khi trở về từ Nhất Thế Trường An, dọc đường Hoắc Khứ Bệnh luôn trầm mặc.

Lý Cẩm nhận thấy Hoắc Khứ Bệnh dường như biến thành một người khác, bỗng nhiên trong lòng y bắt đầu cảm thấy bất an.

Nửa năm nay, Hoắc Khứ Bệnh từng bước thay đổi khiến y có chút không nhận ra.

Loại tâm tư nào mà có thể khiến cho một người hoàn toàn thay đổi như vậy?

Lý Cẩm không biết.

Y cũng sợ biết được.

Hai tháng trước, khi đó, y và Hoắc Khứ Bệnh còn ở biên cảnh luyện binh. Y dựa theo tập quán của vùng biên cảnh, chuẩn bị cho Hoắc Khứ Bệnh một bàn thức ăn kết hợp ẩm thực Hán Hung.

Khi một nồi thịt thỏ non cùng rượu sữa ngựa được bung lên, thần sắc của Hoắc Khứ Bệnh bỗng nhiên thay đổi.

"Thức Tranh đã trở lại rồi sao?", phảng phất Hoắc Khứ Bệnh lâm bầm lâu bầu một câu như vậy. Sau đó cả một bàn thức ăn ngon lành như vậy cũng không hề được động đũa, trực tiếp rồi đi.

Thức Tranh.

Cái tên này là lần đầu tiên Lý Cẩm nghe được.

Từ đó trở đi, Lý Cẩm luôn lơ mơ nhận thấy, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh trở nên xa lạ như thế, có thể chính là chủ nhân của cái tên này.

"Rượu và thức ăn của Nhất Thế Trường An còn ngon hơn thịt thỏ non và rượu sữa ngựa này nhiều", Lý Cẩm cố ý lớn tiếng nói.

"Về sau không cần nói sự khác nhau giữa các loại rượu và thức ăn ở trước mặt ta", rốt cục Hoắc Khứ Bệnh cũng thôi trầm mặc, được Lý Cẩm nói lớn tiếng đánh thức trở lại.

"Vì sao", Lý Cẩm nhìn chăm chăm Hoắc Khứ Bệnh, nghiêm túc hỏi.

"Không liên quan tới huynh", Hoắc Khứ Bệnh tránh né ánh mắt của Lý Cẩm, bước nhanh về phía trước.

"Vậy có phải là liên quan tới cái người tên Thức Tranh kia không?", Lý Cẩm nhìn bóng lưng của Hoắc Khứ Bệnh, lạnh lùng nói.

Hoắc Khứ Bệnh không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Ta nói rồi, việc này không liên quan tới huynh. Nếu huynh có thời gian ở nơi này hỏi lung tung, không bằng suy nghĩ phải hành quân đánh giặc như thế nào?"

Nhìn bóng dáng đang rời đi của Hoắc Khứ Bệnh, Lý Cẩm càng thêm bất an.

Thịt thỏ non và rượu sữa ngựa là món ăn và rượu chỉ được dùng trong ngày lễ trọng đại của quý tộc Hung Nô. Thường dân Hung Nô cũng chỉ mới dùng hai loại thức ăn này khoảng hai năm trở lại đây.

Người có thể liên quan tới hai loại thức ăn và rượu này, chỉ có thể là người Hung Nô. Hơn nữa còn rất có thể là quý tộc Hung Nô.

Chỉ mong là Lý Cẩm y đoán sai.

Đương nhiên là Lý Cẩm đoán không sai.

Thịt thỏ non và rượu sữa ngựa đích thực là do Thức Tranh làm cho Hoắc Khứ Bệnh.

Nguyên niên năm ngoái, khi Thức Tranh vẫn còn ở Đại Hán làm gia nô của Hoắc Khứ Bệnh. Khi Hoắc Khứ Bệnh đến phủ Đại tướng quân dùng xong

bữa cơm đoàn viên cùng cữu cữu và cữu mẫu định quay về Hoắc Hậu phủ. Bình Dương nhìn sắc trời đã khuya lắm rồi, lại biết Hoắc Khử Bệnh xưa nay sợ tối, nên giữ chàng ở lại phủ Đại tướng quân. Nhưng Hoắc Khử Bệnh lại có thể cảm đèn lồng tự trở về Hoắc Hậu phủ, khiến cho Bình Dương cũng phải hoài nghi, trong Hậu phủ có phải hay không che giấu tiểu tình nhân.

Sau khi trở về Hoắc Hậu phủ, Hoắc Khử Bệnh vừa vào cửa đã đi tìm Thúc Tranh. Hạ nhân nói cho Hoắc Khử Bệnh, Thúc Tranh vẫn còn ở trù phòng, Hoắc Khử Bệnh lại đi thẳng một mạch đến trù phòng. Giờ này còn ở trù phòng, không phải nàng ta muốn lên lút hạ độc đấy chứ!

Sau khi tới trù phòng, Hoắc Khử Bệnh nhìn thấy Thúc Tranh đang tàn nhẫn tranh đấu với đồng xác thỏ.

"Lẽ nào thân mẫu của ngươi không nói cho ngươi biết nữ hài tử không được đụng vào những thứ như thế này sao?", Hoắc Khử Bệnh khoanh tay, khẽ cười hỏi.

"Không có", Thúc Tranh không ngừng đầu, rầu rĩ nói, tiếp tục loay hoay đồng xác thỏ.

Người mẫu thân đáng thương của nàng sinh ra đã là quốc sắc thiên hương, lại không thể chạy thoát số mệnh hồng nhan bạc phận, sau khi Y Trĩ Tà xưng thiên vu, bà đã qua đời ở Hung Nô. Nhưng điều này cũng là một chuyện tốt, giảm bớt được việc phải cùng phụ thân chạy tới Đại Hán, làm một kẻ phản bội của Hung Nô.

"Thôi để ta giúp ngươi", Hoắc Khử Bệnh không hề khoanh tay đứng nhìn, mà lại nhiệt tình chạy tới giúp nàng xử lý lông và nội tạng thỏ.

Quả nhiên là nữ nhân Hung Nô, nếu để cho Đồng Nhập Khanh loay hoay mấy thứ này, nhất định nàng sẽ nhổ hết tóc của Hoắc Khử Bệnh chàng.

Nhìn Hoắc Khử Bệnh thành thực xử lý cả con thỏ, Thúc Tranh lại có chút ngán người.

Nàng nghĩ Hoắc Khử Bệnh chỉ là một công tử sống trong nhung lụa, vậy mà lại có thể biết cách xử lý những món ăn thôn dã như lòng bàn tay.

"Sao vậy, đừng nói rằng ngươi bị một người không việc gì là không thể làm được như Hoắc đại thiếu ta mê hoặc đấy?", Hoắc Khử Bệnh chú ý tới ánh mắt của Thúc Tranh, đùa giỡn nói với Thúc Tranh.

"Đúng là không việc gì là không thể làm được, chỉ là có chút sợ tối mà thôi", Thúc Tranh cũng hòa theo.

"Hừ, ngươi đúng là một cô nương không thể khiến cho người ta yêu thích", Hoắc Khử Bệnh hít lấy một hơi, xấu xa búng một cái vào trán của Thúc Tranh. Bởi vì trên tay chàng dính một chút huyết thỏ, khiến cho cái trán của Thúc Tranh dính một điểm đỏ.

Thúc Tranh ngán người, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ phụ thân, còn không có ai đùa giỡn nàng như thế. Nhiều năm như vậy, nàng đã tự tạo thành thói quen độc lai độc vãng, cho nên đối với việc tiếp xúc như thế này vô cùng miễn cảm. Tên Hoắc Khử Bệnh chết tiệt, dám đùa giỡn nàng giống như đùa giỡn tiểu hài tử.

"Này, ngươi tự nhiên ngán người làm gì?", Hoắc Khử Bệnh nhìn Thúc Tranh lại ngán người, không khỏi có chút kỳ quái.

Nhìn thấy vết máu trên trán Thúc Tranh, Hoắc Khử Bệnh cầm cái rẻ lau bên cạnh lên, lau cho nàng.

Thúc Tranh hoảng hồn, dù mình là một nữ nhân Hung Nô, cũng sẽ không bao giờ dùng rẻ lau lau mặt. Nàng chặn cái tay đang đưa đến của Hoắc Khử Bệnh, không vui hô lên: "Ngươi đang làm cái gì đấy".

"Ta đang giúp ngươi lau vết máu trên trán. Ngươi không thích? Làm sao vậy, chẳng lẽ ngươi thích cảm giác tấm máu? Thật đúng là nữ nhân Hung Nô!", Hoắc Khử Bệnh không hiểu vì sao Thúc Tranh lại phản ứng mạnh như vậy, vì vậy dùng cái khăn lau sạch tay mình rồi vron tay lau trán cho nàng.

Lúc một lần nữa tay của Hoắc Khử Bệnh suýt chạm đến trán nàng, Thúc Tranh chợt nhảy ra: "Để tự ta lau. Còn nữa, ngươi đừng đụng một chút lại gọi nữ nhân Hung Nô, ngươi muốn tất cả mọi người đều biết trong Hoắc phủ của ngươi che giấu tù binh sao?"

Nghe được như thế, Hoắc Khử Bệnh hứng thú nhìn Thúc Tranh nhọc nhằn lau trán mình, không biết có phải ảo giác của chàng hay không, gương mặt của cái ả nữ nhân Hung Nô từ trước đến nay suốt ngày bày ra cái vẻ mặt bốn cột nhân tâm này lại có chút hơi đỏ.

"Sao vậy, ngươi đang lo lắng cho ta sao?", Hoắc Khử Bệnh cố ý trêu chọc cô nương này một chút, cho nên cười xấu xa xích lại gần nàng hỏi.

"Ta đang lo lắng cho chính bản thân", Thúc Tranh biết Hoắc Khử Bệnh cố ý, cho nên đột nhiên ngừng đầu lên, nhìn thẳng Hoắc Khử Bệnh nói.

Chỉ là, Thúc Tranh nhận ra, lúc không chịu thua kém nhìn chằm chằm Hoắc Khử Bệnh, mặt nàng không không kim được nóng lên.

Nhưng cuối cùng người thua vẫn là Hoắc Khử Bệnh, tự nhiên chàng lại chấp nhất với cuộc độ sức nhằm chán như vậy, đúng là chàng bị cái ả nữ nhân Hung Nô này chơi xấu.

"Ngươi làm thịt thỏ để định làm gì?", Hoắc Khử Bệnh rời khỏi bên cạnh Thúc Tranh, lúng túng chạy đến bên cái thớt, tiếp tục giả bộ xử lý đồng thịt thỏ đã làm sạch.

"Sáng sớm mai, Phiêu Kị tướng quân ngài sẽ biết", lúc Thúc Tranh ổn định cảm xúc, chung quy sẽ xưng hô Hoắc Khử Bệnh là tướng quân, Hậu gia, chỉ có lúc gấp gáp hoặc quần bách, mới gọi thẳng là "ngươi".

Mùng một đầu năm, bữa sáng đầu tiên của Hoắc Khứ Bệnh lại chính là thịt thỏ non và rượu sữa ngựa.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh một mình đón năm mới kể từ khi chàng dọn ra khỏi phủ Đại tướng quân. Chàng miễn cưỡng ăn bữa sáng mặc dù không hợp khẩu vị, sau đó chàng bắt đầu hoài niệm bánh chẻo của phủ Đại tướng quân.

Vì vậy, tại buổi thiết triều đầu tiên của năm mới, lúc Lưu Triệt hỏi chàng tân niên muốn được ban thưởng cái gì, chàng không chút do dự muốn hẳn ban cho Hoắc phủ một vài ngự trù.

Khi chàng mở miệng muốn được ban cho ngự trù, cả triều đình náo động. Cữu cữu Vệ Thanh bất đắc dĩ trừng chàng rất lâu.

Lúc Lưu Triệt thông khoái ban ngự trù cho chàng, cả triều đình lại náo động. Cữu cữu Vệ Thanh tiếp tục bày ra cái vẻ mặt bất đắc dĩ trừng mắt nhìn chàng.

Hoắc Khứ Bệnh biết mình lại làm ra cái chuyện không hợp quy củ, chỉ là chàng cũng không biết vì sao chàng muốn được ban cho vài ngự trù lại là chuyện không hợp quy củ?

Lúc đến nhà cữu cữu chúc tết, cữu mẫu Bình Dương công chúa lặng lẽ kéo chàng sang một bên hỏi: "Mới mùng một năm mới, con làm gì mà vừa mở mắt ra đã khiến cữu cữu con tức giận. Sao cứ một thời gian con lại chọc tức cữu cữu con vậy?"

Sau khi trở về từ buổi thượng triều, Bình Dương nhìn Vệ Thanh sắc mặt u ám, vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì, Vệ Thanh chỉ bất đắc dĩ khoát tay nói: "Nàng đi mà hỏi ngoại sanh bảo bối của nàng?"

Trong mắt của mọi người, Vệ Thanh là một người tốt tính. Nhưng một người tốt tính như vậy, lại có thể bị Hoắc Khứ Bệnh từng khắc một chọc giận tức đến phát hỏa. Bình Dương cũng chỉ có thể nhận mệnh cho rằng, nhất định kiếp trước hai người là oan gia.

"Con chỉ xin hoàng đế phụ ban cho con vài ngự trù"

"Ở buổi thiết triều? Trước mặt các tam công cửu khanh?", Bình Dương vội hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh gật đầu.

Điều này khiến ngay cả Bình Dương cũng phải nhíu mày: "Con, cái hài tử này".

Bình Dương nhẹ nhàng gõ một cái vào đầu Hoắc Khứ Bệnh: "Nếu con muốn được ban ngự trù, thì cũng phải lén lút mà xin.

Chỉ cần là đồ của hoàng đế, dù chỉ là một cái ống nhỏ, thì cũng phải do bậc cửu ngũ chí tôn ban cho. Nếu con xin, tức là muốn đoạt quân quyền, nói lớn hơn nữa, tức là muốn tạo phản. Con ở ngay buổi thiết triều đầu tiên của năm mới can quấy trước mặt tất cả các tam công cửu khanh, những người biết chuyện thì cho là chẳng qua con chỉ muốn ăn thức ăn ngon, nhưng những người không hiểu nhất định cho rằng con công cao chấn chủ, muốn thị uy với hoàng đế".

Nghe Bình Dương nói xong, rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh cũng ý thức được bản thân có chút quá phận: "Vậy bây giờ con phải làm sao? Đem trả mấy ngự trù về?"

"Hoàng đế thưởng thì đã thưởng rồi, nào có chuyện con trả lại. Về sau con phải tận lực biểu hiện trước mặt các tam công cửu khanh con là một hài tử bị hoàng đế phụ chiều hư. Như vậy nhóm tam công cửu khanh cũng sẽ cho rằng chẳng qua con chỉ là một công tử phóng đảng không đủ sức uy hiếp mà thôi. Bằng không, một ngày nào đó bọn họ cho rằng con có ý định soạn vị, cuộc sống sau này con chắc chắn sẽ không còn được yên ổn nữa", Bình Dương chỉ nói ngắn gọn có mấy câu, nhưng lại có thể hóa giải đề như trở bàn tay mỗi nguy hiểm lần này của Hoắc Khứ Bệnh.

Vệ Thanh ở ngoài cửa nhìn hai người, nở nụ cười như trút được gánh nặng.

Bình Dương là phúc phận lớn nhất đời này của Vệ Thanh hẳn.

Cũng là phúc phận lớn nhất của gia tộc Vệ thị.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Đêm tuyết Nguyên Tiêu

Bắt đầu từ khi đó, Hoắc Khứ Bệnh vẫn luôn làm theo lời của cữu mẫu, biểu hiện giống như một hài tử được chiều quá sinh hư? Cái này còn cần biểu hiện sao? Vốn dĩ Hoắc Khứ Bệnh chàng chính là như vậy.

Sau Tân Niên, rất nhanh đã nghênh đón Nguyên Tiêu.

Trước đây đều là Đồng Nhập Khanh kéo chàng ra ngoài ngắm hoa đăng, nhưng năm nay Đồng Nhập Khanh đã theo phụ thân nàng đến Giao Tây quốc, cho nên Hoắc Khứ Bệnh nghĩ rốt cuộc chàng cũng có thể một mình đón tiết Nguyên Tiêu.

Chàng muốn như vậy, nhưng hạ nhân trong phủ của chàng lại không muốn như vậy, trời còn chưa tối, Hoắc phủ đã chỉ còn lại một mình chàng cùng con ngựa trung thành của mình mà thôi, ngay cả ông lão dọn vệ sinh cũng chạy đi ước hẹn với lão thái bà của mình.

Thức Tranh cũng đi theo nhóm tiểu nha đầu trang điểm xinh đẹp ra ngoài thả hoa đăng. Bình thường không thấy nàng ta qua lại với nhóm tiểu nha đầu này, không ngờ bây giờ đột nhiên lại trở nên rất thân thiết.

Đúng lúc những bông tuyết bắt đầu bay là tà đầy trời, một ngày thơ mộng mỹ lệ như vậy, chàng lại cô độc chơi với con ngựa của mình. Lúc này, chàng mới hiểu rõ điểm tốt của Đồng tiểu thư.

Không biết hiện tại nàng đang làm những gì?

Chắc chắn sẽ không giống như chàng, cô đơn đáng thương như vậy.

"Phiêu Kị tướng quân", lúc Lý Cẩm tư thể hiện ngang xuất hiện trước mắt chàng, lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy người nam nhân này lại có thể khiến người ta yêu thích như vậy.

Sau một hồi hai người tự phần trang long trọng cho bản thân, rốt cuộc cũng cùng nhau hiện ngang xuất hiện ở đầu đường Trường An.

Hai người vừa xuất hiện, đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác. Hai người vì vậy càng cảm thấy rất hài lòng, thẳng đến khi nghe người khác nhỏ giọng bàn tán: "Có chuyện gì đang xảy ra với hai kẻ kia vậy? Chắc là mới từ thôn quê đến đây!"

"Nhìn y phục trên người cứ như lấy từ gánh hát vậy".

"Đi ngắm hoa đăng thôi mà, đâu cần phải mặc y phục giống một sinh lễ sặc sỡ lòe loẹt như vậy? Hay là đầu bọn họ có chút vấn đề?"

Hoắc Khứ Bệnh và Lý Cẩm lúng túng nhìn nhau: "Tướng quân, chúng ta không cần để ý tới bọn họ, là do bọn họ không hiểu biết mà thôi", Lý Cẩm tự thôi miên chính mình nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Đúng, tam thiếu, không cần chấp nhặt với những dân thường này", Hoắc Khứ Bệnh chỉnh lại quần áo một chút, nỗ lực duy trì phong thái kiêu ngạo của chính mình.

Năm nay, Lưu Triệt tự mình hạ lệnh đốc thúc trang trí hoa đăng cho tiết Nguyên Tiêu ở Trường An, một người luôn xuất thủ phung phí như Lưu Triệt đã làm cho tiết Nguyên Tiêu lần này được gọi là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, toàn bộ đường phố lớn nhỏ thành Trường An đều được trang trí hoa đăng long lẫy sang quý đổi mới hoàn toàn. Thành Trường An vừa vào đêm đã trở thành bất dạ thành lớn nhất trong sử sách.

Giống như hoa mẫu đơn đang nở rộ.

Xa hoa lãng phí, long lẫy tráng lệ.

Kiều ngạo phóng tầm mắt nhìn thịnh thế giang sơn này.

Lúc Lý Cẩm đang trầm ngâm giải đố đèn, bỗng nhiên Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy Thức Tranh.

Nàng đang cùng bọn nha đầu trong phủ chọn hà đăng. Năm nay Lưu Triệt không chỉ cho treo đầy hoa đăng trên mặt đất, mà còn trang hoàng long lẫy cho các con sông phụ cận Trường An bằng hà đăng. Trên bờ lẫn dưới nước làm nổi bật lẫn nhau, đều vô cùng náo nhiệt.

Không hưng phấn như những tiểu nha đầu khác, tuy trên mặt Thức Tranh cũng nở nụ cười nhạt nhòa, nhưng gương mặt vẫn thanh lãnh như vậy.

Hoắc Khứ Bệnh lặng lẽ lên đến sau lưng Thức Tranh: "Nghe nói hà đăng Nguyên Tiêu có thể thực hiện nguyện vọng của bản thân".

Thức Tranh bị Hoắc Khứ Bệnh bỗng nhiên xuất hiện sau lưng mình hù dọa, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh.

Bọn nha đầu thấy chủ tử của mình tới, vội vàng xúm lại, mồm năm miệng mười vui đùa âm ỉ.

"Các người cứ chơi tự nhiên, bằng hữu của ta đang chờ ta tới". Hoắc Khứ Bệnh thật vất vả mới thoát được nhóm tiểu nha đầu, lúc lẩn tránh chàng ra sức nháy mắt một cái với Thức Tranh, ý là muốn nàng một mình tới tìm chàng. Chàng không biết Thức Tranh có hiểu hay không nữa.

May mà Thức Tranh không phụ sự tin nhiệm của Hoắc Khứ Bệnh đối với nàng, chỉ một chốc đã gác bọn tiểu nha đầu sang một bên một mình tới tìm chàng.

"Vừa rồi lúc thả hà đăng, người ước nguyện chuyện gì vậy?", Hoắc Khứ Bệnh hỏi Thức Tranh.

"Chuyện đó không phải là chuyện của tướng quân ngài", Thức Tranh cười, không trả lời.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn Thức Tranh, gương mặt của nàng so với người Hán nồng đậm hơn. Dưới sự chiếu rọi của hoa đăng, lại càng thêm mình diễm động lòng người. Hoa tuyết bay múa giữa hai người bọn họ. Nhìn thấy gò má và mũi của Thức Tranh vì gió lạnh mà đỏ ửng, lần đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh lại cảm thấy người này cũng có một nét mặt đáng yêu như vậy.

"Đi thôi, đến Nhất Thế Trường An uống một chén trà. Ngươi nhìn xem khuôn mặt ngươi cũng đỏ ửng hết rồi", Hoắc Khứ Bệnh nói, kéo tay Thức Tranh đi đến Nhất Thế Trường An.

Cả người Thức Tranh sững lại, tâm cũng ngây ra một lúc.

Người nam nhân này cứ như vậy thiên kinh địa nghĩa, tự nhiên nắm tay nàng.

Trong đêm tuyết đèn hoa rực rỡ này.

Ngay cả chính Thức Tranh cũng không hiểu tại sao nàng không có trốn tránh.

Nàng cứ như vậy thuận theo mặc cho Hoắc Khứ Bệnh nắm tay mình, về mặt an tâm.

Lúc bước vào Nhất Thế Trường An, vị trí gần cửa sổ đã hết sạch.

Bởi vì Nhất Thế Trường An nằm trên đoạn đường phồn hoa nhất, những chiếc hoa đăng ở đây cũng vô cùng hoa lệ. Từ cửa sổ của Nhất Thế Trường An phóng tầm mắt có thể nhìn được hầu hết phong cảnh thành Trường An, cho nên đây là những vị trí được mọi người yêu thích nhất để ngắm hoa đăng. Nhưng cũng bởi vì hiện tại nhân dịp Nguyên Tiêu, vốn giá cả của Nhất Thế Trường An đã rất cao nhưng bây giờ còn không ngừng tăng, cho nên bây giờ tụ tập chỗ này đều là các đại quý nhân không sợ đắt của.

Hoắc Khứ Bệnh nhíu mày, yêu cầu tiểu nhị an bài cho mình một vị trí gần cửa sổ. Chẳng ngờ cái tên tiểu nhị này vô cùng thiết diện vô tư, bình tĩnh khuyên Hoắc Khứ Bệnh hãy chờ một chút. Dù sao cũng là tiểu nhị của Nhất Thế Trường An, loại đại quan quý nhân, cự giả phú thương nào mà chưa gặp qua, huống chi người có thể tới Nhất Thế Trường An hôm nay, người nào người nấy gia thế không hiển hách đâu. Dựa vào cái gì mà bắt người ta nhân nhượng chứ.

Giữa lúc Hoắc Khứ Bệnh về mặt buồn bực tranh luận với tiểu nhị, một vị phu nhân đã đi bước đến. Vị phu nhân này uyển chuyển dịu dàng, phần trang nhẹ, mi mục như hoa nhưng cảm xúc lại lộ ra một chút ân hận, toàn thân toả ra một loại khí chất đặc biệt.

"Chúng ta đã dùng xong bữa rồi, Bệnh...Hầu gia có thể tọa ở chỗ đó", vị phu nhân chỉ về phía vị trí thứ ba gần cửa sổ, ôn nhu nói.

Hoắc Khứ Bệnh ngờ ngác nhìn vị phu nhân này, hồi lâu không nói gì.

Thức Tranh cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình hơi run rẩy.

Phu nhân mong chờ nhìn Hoắc Khứ Bệnh, thấy chàng không nói gì, quay sang Thức Tranh, lại có chút sốt ruột hỏi: "Cô nương là".

Đột nhiên Hoắc Khứ Bệnh lấy lại tinh thần, không đợi vị phu nhân hỏi xong, đã nói: "Trần phu nhân, ta còn có chút việc, không cần dùng bữa nữa", rồi kéo Thức Tranh xoay người rời khỏi.

Không biết có phải do ảo giác hay không, lần đầu tiên Thức Tranh thấy Hoắc Khứ Bệnh hốt hoảng như vậy.

Chật vật như chuột.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh kéo Thức Tranh ra khỏi Nhất Thế Trường An, lại đụng phải Lưu Triệt đang muốn bước vào Nhất Thế Trường An.

Thức Tranh đã gặp qua Lưu Triệt một lần, cái lần mà nàng trà trộn vào trong gánh tạp kỹ, định ám sát Lưu Triệt.

Ngày đó, cái ngày mà nàng và Hoắc Khứ Bệnh quen biết.

Chớp mắt một cái, đã năm năm trôi qua rồi. Vận mệnh thực sự là thứ không thể dự đoán trước, khi đó người nào có thể nghĩ tới cô nữ của Vu Đan sẽ trở thành thiếp thân gia nô của Hoắc Khứ Bệnh?

Thức Tranh nhìn Lưu Triệt, bất đắc dĩ cười khổ. Khi đó nàng tuy lỗ mắng ấu trĩ, nhưng trong lòng vẫn bùng bùng tham vọng tiêu diệt Đại Hán, mà nay, mộng tưởng kia bị đánh bại hết lần này đến lần khác, dần dần bị mài nhẵn hoàn toàn. Chính bản thân nàng đã quen với việc ở lại Đại Hán, ở lại bên cạnh Hoắc Khứ Bệnh.

Những thù nhà hận nước này, lại bị chính nàng vẫn đạm phong khinh quên lãng.

Nghĩ tới đây, Thức Tranh rút tay mình ra khỏi tay của Hoắc Khứ Bệnh, cũng không muốn bắt chuyện xoay người bỏ đi.

"Bệnh nhi, cô nương kia là ai? Con đừng quên con còn Đồng đại tiểu thư của con nữa đấy", Lưu Triệt vô cùng hứng thú nhìn thoáng qua Thức Tranh đang dần biến mất giữa biển người, thần sắc có chút thất vọng.

"Không phải bệ hạ cũng quên Vệ hoàng hậu của người hay sao?" Hoắc Khứ Bệnh bị chuyện vừa rồi làm cho tâm trạng vô cùng xấu, vẻ mặt khó chịu nhìn thoáng qua mỹ nhân đang dựa vào trong lòng Lư Triệt, Lý phu nhân.

"Người cái tên tiểu tử này, thực sự càng ngày càng không hiểu quy củ", Lư Triệt nghe được lời phản đối chế giễu của Hoắc Khứ Bệnh, mặt lộ ra vẻ không vui.

"Chẳng phải bệ hạ đã nói là thích bộ dạng không hiểu quy củ của thần hay sao?", Hoắc Khứ Bệnh cũng không bói vì Lư Triệt không vui mà nhượng bộ, ngược lại càng bốc đồng nói một câu như vậy rồi bỏ đi.

"Hài tử này bị trăm chiều quá sinh hư rồi!", Lư Triệt bắt đầu đi lắc đầu, ôm Lý phu nhân bước lên lầu.

Một ít tam công cửu khanh đi theo Lư Triệt thì tròn tròn mắt.

Lúc trước thì muốn ngự trù của hoàng đế, bây giờ lại trực tiếp châm chọc đời sống riêng tư của hoàng đế.

Xem ra không phải hài tử này muốn tạo phản, mà chỉ là do hoàng đế chiều quá sinh hư.

Hài tử này được Lư Triệt từng bước sủng ái vô pháp vô thiên.

Tuy Hoắc Khứ Bệnh cố ý nói mấy câu nói kia, nhưng đó cũng là lời nói thật lòng của chàng. Không thể phủ nhận, vị Lý phu nhân này đúng là một báu vật, thông minh, mỹ lệ, giỏi ca múa, dịu dàng mềm mại, dường như tất cả mọi ưu điểm của nữ nhân đều tập trung ở trên người nàng ta. Có một báu vật như vậy ngày đêm làm bạn bên cạnh, Lư Triệt sớm đã quên mất hoàng hậu Vệ Tử Phu của hắn.

Nhưng dường như Vệ Tử Phu cũng không có để ý đến, dù sao cũng là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ tất nhiên không thể tập trung vào một mình nam nhân. Hoắc Khứ Bệnh ngược lại cũng không phải bất bình cho a di của mình, chỉ là chàng vẫn có một chút bất bình.

Nhất là khi chàng nhìn thấy Lý phu nhân như một con chim nhỏ nép vào lòng Lư Triệt, Hoắc Khứ Bệnh nhớ lại, a di của chàng chưa bao giờ làm loại chuyện như vậy. Bà và hoàng đế, mãi mãi chỉ tương kính như tân.

Có thể, đối với Lý phu nhân, Lư Triệt mới thật sự yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Ý Tình Cầm Lộ

Lúc Lư Triệt dắt Lý phu nhân vào Nhất Thế Trường An, nhìn thấy Vệ Thiếu Nhi đang ngồi bên cửa sổ. Bây giờ mới hiểu được vì sao vừa rồi Hoắc Khứ Bệnh lại nóng nảy như vậy. Phu phụ Vệ Thiếu Nhi hành lễ với Lư Triệt, đứng dậy định rời đi.

"Bệnh nhi đã dọn ra khỏi phủ Đại tướng quân, bây giờ một mình nó đang ở Hoắc Hầu phủ phía nam thành". Lư Triệt lo lắng nói nhỏ với Vệ Thiếu Nhi.

"Tạ ơn bệ hạ đã báo cho thiệp thân", Vệ Thiếu Nhi cũng nói nhỏ cảm ơn Lư Triệt, sau đó cùng phu quân Trần Chương rời đi.

Sau khi đến bên cửa sổ ngồi xuống, Lý phu nhân làm nũng cười nói: "Thập lang thật đúng là sủng ái Phiêu Kị tướng quân. Đến lúc đó, hài tử của chúng ta e rằng cũng không sánh được với Phiêu Kị tướng quân".

"Nàng nói cái gì vậy. Bệnh nhi vẫn chỉ là một hài tử, vừa rồi có chút hồ ngôn loạn ngữ, nàng không cần chấp nhặt với nó", Lư Triệt nhẹ nhàng xoa cái bụng hơi nhô lên của Lý phu nhân, cười nói.

"Thập lang còn trách thiệp", Lý phu nhân cong môi, phong tình vạn chủng trừng Lư Triệt.

"Trăm sao nữ trách nàng. Nàng xem, toàn bộ hoa đăng trong thành Trường An hôm nay là do trăm đặc biệt chuẩn bị cho nàng", Lư Triệt ôm chặt Lý phu nhân, miết nhẹ môi nàng.

"Thập lang lại bịa chuyện rồi".

"Bịa chuyện? Lời nói của trăm đều là lời vàng ý ngọc. Đợi sau khi trở về, trăm sẽ dẫn nàng đến Loạn Đình của Vị Ương cung. Đến lúc đó nàng sẽ biết, có phải trăm đặc biệt vì nàng mà chuẩn bị không?", quả thực là Lư Triệt hoàn toàn nói thật. Hắn lệnh cho các thợ mộc treo các đèn lồng trước Vị Ương cung, bố trí tạo thành chữ "Lý". Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyên Tiêu năm nay chuyện nhỏ không đáng nhắc tới hắn cũng đích thân tham gia.

Nói chung quân vương từ xưa đến nay, vì muốn giành được nụ cười của hồng nhan, chẳng sợ dẫn đến hại nước hại dân.

"Thập lang định dẫn thiếp đến Loan Đình sao?" Lý phu nhân yêu kiều nở nụ cười, nép vào ngực Lưu Triệt, nhẹ giọng nói.

"Nàng nói xem?", Lưu Triệt cười xấu xa ôm chặt Lý phu nhân, tâm đã sớm bị dung nhan nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc nhấn chìm.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh đuổi theo Thúc Tranh, lại bị Lý Cảm cản lại.

Lý Cảm đoán đồ đèn xong, rốt cục cũng nhớ tới đồng bạn của y, Phiêu Kị tướng quân.

Hoắc Khứ Bệnh nghĩ vừa rồi lúc Thúc Tranh nhìn thấy hoàng đế đã cảm thấy xấu hổ vì chuyện ám sát không thành, cho nên không đuổi theo nàng nữa mà cùng Lý Cảm đến một tửu quán nhỏ uống rượu.

Khi hai người về nhà sau khi đã uống khá nhiều, gió tuyết đang lớn dần, trên đường đã thừa thớt người qua lại. Là Lý Cảm phát hiện một cô nương còn ngồi cạnh bờ sông.

Hoa đăng rực rỡ, gió tuyết cuộn cuộn, càng khiến bóng dáng của vị cô nương này thêm cô đơn lạnh lẽo.

"Không phải là nữ quý đấy chứ?", Lý Cảm kéo y phục của Hoắc Khứ Bệnh, khiếp đảm hỏi.

"Huynh xuống âm phủ mà tìm nữ quý", Hoắc Khứ Bệnh chê bai bỏ mặc Lý Cảm, đi tới chỗ nữ tử.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh đến gần mới phát hiện toàn thân Thúc Tranh ướt đẫm, tóc ẩm lộn xộn dính sát vào hai gò má tái nhợt của nàng, trong tay nàng nắm chặt một chiếc hà đăng đã bị xé nát. Trên hà đăng còn mờ mờ thấy được tên đầy đủ của nàng.

Là nguyện vọng gì mà có thể khiến cho một người không quản trời đông giá rét cũng phải nhảy xuống sông tự tay xé nát?

Hoắc Khứ Bệnh cõi ngoại bào hoa lệ giống như trang phục diễn trò của chàng, gắt gao bao lấy Thúc Tranh sớm đã đông cứng, kéo nàng dậy ôm chặt vào trong ngực.

"Đi thôi, chúng ta về nhà".

"Nơi đó là nhà của người, không phải của ta", Thúc Tranh phảng phất vô thức nở nụ cười thảm, sau đó bất đắc dĩ nhắm lại đôi mắt mờ lệ nhưng trống rỗng kia.

Đây là lần đầu tiên Lý Cảm nhìn thấy Thúc Tranh, chỉ là khi đó, y cũng không biết người được Hoắc Khứ Bệnh ôm chặt vào ngực kia là Thúc Tranh.

Lúc lần đầu tiên Đông Phương Sóc gặp Ý Tình lâu Cầm Lộ, nàng mặc một bộ y phục đồ thẩm diêm lệ, nhảy điệu múa đặc trưng của dân tộc Hung Nô. Nhưng điệu múa đã được nàng cải biên rất nhiều, thêm vào không ít các động tác múa của Hán triều. Nếu không phải là người đi sâu vào nghiên cứu phong thổ của Hung Nô, hoàn toàn sẽ không biết đây là điệu múa của Hung Nô.

Nhưng không khéo, Đông Phương Sóc lại chính là người đi sâu vào nghiên cứu phong thổ của Hung Nô.

Đêm hôm đó, Đông Phương Sóc lưu lại phòng của Cầm Lộ.

Đông Phương Sóc nhận ra nữ tử này hình như y đã từng quen biết, nhìn chăm chú thật lâu.

Thúc Tranh bị hấn nhìn như vậy có chút bất an, không kìm được nói: "Đại nhân định nhìn Cầm Lộ cả đêm như vậy hay sao?"

"Cuối cùng Tư Mã huynh cũng không cô phụ Trác tiểu thư. Chắc hẳn trước đây Cầm cô nương cũng không ngờ lại có kết quả như vậy". Đông Phương Sóc đột nhiên mở miệng nói sâu xa.

"Đại nhân quá coi trọng tiểu nữ rồi. Tư Mã đại nhân cứ như vậy không để ý tới tiểu nữ nữa, trong lòng tiểu nữ cũng rất đau khổ", Cầm Lộ cười đáp lại Đông Phương Sóc. Vĩnh viễn dùng nụ cười ngênh đón khách nhân, không được để cho khách nhân phát hiện bất cứ tâm tình không tốt nào, đây chính là quy củ chốn này.

Nửa năm qua, Cầm Lộ đối với công việc bán tiếng cười này đã quá quen thuộc, khắc sâu trong lòng.

"Thật không?", Đông Phương Sóc nở nụ cười, làm biếng tiếp nhận ly rượu Cầm Lộ đưa tới, một hơi cạn sạch: "Nàng đừng nhảy điệu múa kia nữa."

"Điều này là không thể. Thật vất vả tiểu nữ mới luyện thành. Hơn nữa, đại nhân cũng nhìn thấy, hiệu quả tốt bao nhiêu", Cầm Lộ ghé sát bên tai của Đông Phương Sóc, nhẹ nhàng nói.

"Ồ, ta chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở một chút thôi. Nếu cô nương không muốn, coi như ta chưa nói gì", Đông Phương Sóc ôm chặt lấy Cầm Lộ, đặt nàng ngồi lên đùi mình: "Được rồi, ai có thể nghĩ được người Hung Nô đầu hàng Đại Hán lại có thể đến nơi này đâu?", Đông Phương Sóc lẩm bầm lầu bầu nói một câu như thế.

Cầm Lộ sững sờ, quả thực là nếu để người khác nhận ra điệu múa kia là điệu múa Hung Nô, nhất định thân phận của nàng cũng sẽ bị nghi ngờ. Người nam nhân trước mặt nàng thật sự sâu không thấy đáy, cơ trí khiến người ta e sợ.

"Sao lại có thể như vậy được. Không phải bệ hạ đã an trí cho tất cả người Hung Nô đầu hàng đến vùng biên cảnh rồi hay sao?", Cẩm Lộ cười nói, lại rót cho Đông Phương Sóc thêm một ly rượu nữa. Sau đó, tự mình đưa đến tận miệng của Đông Phương Sóc: "Đại nhân đúng là trọng thần của triều đình và người dân".

"Trọng thần? Cẩm Lộ cô nương quá coi trọng Đông Phương ta rồi, ta chỉ là một lộng thần bên cạnh hoàng đế mà thôi", Đông Phương Sóc cười, vừa uống rượu vừa mơ hồ nói.

Đông Phương?

Người này là bậc hiền trí đệ nhất thiên hạ, Đông Phương Sóc?!

Cẩm Lộ đã từng nghe các cô nương khác kể qua, Đông Phương Sóc vốn thích trà trộn vào chốn hoa nhai liễu hạng, không nghĩ tới hôm nay nàng lại đụng phải hắn.

Vào cái ngày nàng giả trang làm người mãi nghệ định ám sát Lưu Triệt, tên Đông Phương Sóc này cũng có mặt tại đó.

Nếu như để hắn nhận ra, sự tình sẽ càng trở lên phức tạp.

Nửa năm trước, Thúc Tranh tuân theo mệnh lệnh của thiên vu, tới Trường An làm du nữ tại Ý Tinh lâu, hóa danh là Cẩm Lộ.

Nàng không cần dò hỏi tin tức, không cần lôi kéo quan viên Hán triều, tuy thiên vu đã nàng tới Đại Hán, nhưng lại không truyền đạt bất cứ mệnh lệnh gì cho nàng. Dù Thúc Tranh không biết nàng tiếp tục nán lại Ý Tinh lâu có tác dụng gì, thế nhưng nàng không thể để Đông Phương Sóc vạch trần mình. Nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Rạng sáng, sau khi tỉnh rượu, Đông Phương Sóc loạng choạng rời khỏi Ý Tinh lâu, trên mặt nở nụ cười có nhiều ý vị.

"Có chút thú vị".

Nữ nhân mãi nghệ từng biểu diễn trước ngự tiền kia lại có thể trở thành cô nương đầu bài nổi tiếng nhất Ý Tinh lâu.

Vận mệnh có đôi khi thật đúng là vượt xa ngoài tầm dự đoán của mọi người.

Đông Phương Sóc bắt đầu lơ mơ nhớ lại vẻ mặt của Hoắc Khứ Bệnh khi giương cung về phía nữ tử này.

Khi đó, tuy là hắn say túy lúy, thế nhưng hắn vẫn nhận ra, ban đầu Hoắc Khứ Bệnh định lấy mạng nữ nhân này, nhưng sau đó, chỉ trong chốc lát, Hoắc Khứ Bệnh đã thay đổi chủ ý, y không có bắn trúng nữ tử này mà thả nàng ta đi.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đông Phương Sóc xuất hiện một tia giao hoạt. Sau đó, hắn nở nụ cười.

Chắc chắn nữ nhân này là người Hung Nô, mà từ ánh mắt đầu tiên Hoắc Khứ Bệnh nhìn nữ tử này, y đã biết điều này.

Trong buổi tiệc tiễn biệt Đồng Lão, Đông Phương Sóc ngồi rất gần Cấp Âm.

Lúc Đồng Nhập Khanh cười ngọt ngào mời rượu Cấp Âm, hắn nghe được những lời của Đồng Nhập Khanh nói với Cấp Âm. Đông Phương Sóc biết Đồng Nhập Khanh tuy biểu hiện một dáng vẻ tình cờ nói ra, nhưng kỳ thực là cố ý nói cho Cấp Âm nghe.

Nàng ta nghe nói Vệ Thanh từng tự mình tặng tù binh Hung Nô cho một số người.

Đồng Nhập Khanh nói hàm hồ, nhưng Cấp Âm lại nghiêm túc. Cái lão già này không cho phép trong mắt có một hạt cát, quả nhiên lập tức xông tới trước mặt Vệ Thanh, kéo Vệ Thanh vào góc nhà, chất vấn một phen.

Lúc đó, Đông Phương Sóc mở đôi mắt say lơ đãng theo dõi cái trò hay này, rốt cuộc ngày hôm nay hắn cũng đem xâu chuỗi được toàn bộ câu chuyện này.

Quả nhiên là trò hay.

"Có chút thú vị, càng ngày càng thú vị".

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Thuộc về chốn nào?

Từ đó Đông Phương Sóc trở thành khách quen của Thức Tranh. Điều này khiến Thức Tranh càng ngày càng bất an.

Nhất là khi Đông Phương Sóc làm như vô ý nhắc đến tên của Hoắc Khứ Bệnh, rốt cục Thức Tranh cũng bắt đầu hoảng sợ.

Cái tên Đông Phương Sóc này, quả thực thông minh đến mức khiến người ta chán ghét.

Cho nên Thức Tranh quyết định hạ thủ trước.

Lúc Thức Tranh đưa ly rượu có bỏ thêm chút mê dược cho Đông Phương Sóc, Đông Phương Sóc nở nụ cười.

"Cầm Lộ, ta có thể hỏi nàng một chuyện được không?"

"Tiên sinh mời nói", Thức Tranh cười quan sát Đông Phương Sóc, không biết hắn lại định giờ trò gì.

"Vì sao nàng không quay về Hung Nô?", Đông Phương Sóc đón ly rượu, nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ, sau đó nhìn chằm chằm Thức Tranh hỏi. Ánh mắt sắc bén không gì sánh được.

Thức Tranh ngậy ra một lúc.

Quả nhiên là hiền trí Đông Phương.

"Nếu là vì Quan Quân hầu, ta khuyên nàng nên sớm rời khỏi đây". Lúc Đông Phương Sóc nói những lời này, vẻ mặt đùa cợt thay đổi, nghiêm túc khiến cho người ta sợ hãi.

Thức Tranh vẫn trầm mặc.

Mà nàng chỉ có thể trầm mặc.

Về chuyện của nàng, nàng không biết rốt cuộc Đông Phương Sóc đã biết được bao nhiêu, cho nên nàng phải đợi Đông Phương Sóc nói ra tất cả bí mật mà hắn biết được.

"Cô nương không cần phải hoang mang, chẳng qua Đông Phương ta chỉ là một gã tiên sinh đoán mệnh. Nàng và Quan Quân hầu, không có khởi đầu tốt, cũng không có kết cục tốt. Hoắc Khứ Bệnh, người này bộc lộ tài năng quá lớn, chắc chắn sẽ sớm phải chết".

Nghe được những lời này, Thức Tranh không thể tiếp tục trầm mặc.

"Tiên sinh sao có thể nói ra những lời như vậy? Ngài như thế này là nguyên rủa danh tướng Đại Hán, nếu để hoàng đế biết được, không phải là sẽ bị chém đầu sao".

Đông Phương Sóc nở nụ cười bất đắc dĩ: "Thiên ý vốn dĩ đã là như thế, cần gì phải vạch trần như vậy".

Nói xong, Đông Phương Sóc ngã xuống bàn rượu, mê man bất tỉnh.

Chờ đến lúc hắn tỉnh lại, Thức Tranh đã đổi lại một bộ bạch y thuần khiết.

Đông Phương Sóc nhìn nàng, đột nhiên nhớ tới nữ nhân mãi nghệ trong buổi ngự yến mấy năm về trước.

Cúi đầu say nghiêng ngả,

Trong chớp mắt đã mấy năm trôi qua.

Đông Phương Sóc nở nụ cười. Vẫn hỏi lại câu hỏi kia: "Tại sao nàng không quay về Hung Nô?".

"Tiên sinh có nguyện ý giúp ta?", Thức Tranh nhìn chằm chằm Đông Phương Sóc, lần này nàng quyết định đánh cược.

Sau khi khiến Đông Phương Sóc hôn mê, nàng quyết định, so với việc giết kẻ này, không bằng khiến hắn trợ giúp mình. Tuy nàng cũng không dám chắc tên hiền trí đệ nhất thiên hạ này có giúp nàng hay không, thế nhưng nàng vẫn quyết định đánh cược một lần.

"Đông Phương sẽ cô hết sức".

Nghe được lời nói của Đông Phương Sóc, Thức Tranh biết rằng nàng đã thắng.

"Đông Phương tiên sinh còn nhớ Vu Đan, thái tử Hung Nô. Y là phụ thân của ta. Phụ thân hàng Hán không lâu thì qua đời, ta cô độc một mình trở lại Hung Nô. Ta biết, nếu để thúc gia gia của ta biết ta trở về Hung Nô, nhất định sẽ không lưu lại cho ta con đường sống. Vì vậy, sau khi trở về Hung Nô, ta không tiết lộ thân phận của mình. Cũng may là dường như bọn họ đối với ta cũng không có ấn tượng gì, cho nên ta ở Hung Nô sinh sống trong quân đội. Sau đó, ta trở thành chủ soái trong quân. Ta đã nhìn thấy thúc gia gia của ta một lần, thế nhưng hắn hoàn toàn không nhận ra ta. Ta không biết hắn thật sự không nhớ ra ta, hay là có ý giả bộ không biết. Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần ta có thể ở lại với dân tộc của mình là tốt rồi.

Nhưng, lần trước sau khi ta từ chỗ Hoắc Khứ Bệnh quay lại Hung Nô, mọi chuyện đã thay đổi. Thúc gia gia của ta tự mình tiếp kiến ta, hẳn không để cho ta tiếp tục làm chủ soái, mà nghe theo kiến nghị của Triệu Tín, để cho ta lên vào Đại Hán làm du nữ.

Khi đó ta đã biết, thúc gia gia của ta không muốn nhìn thấy ta một lần nào nữa. Hẳn ta không muốn trực tiếp giết ta, mà muốn dùng cách này để hành hạ ta.

Hẳn muốn ta giống như phụ thân mình, sống khuất nhục, thấp hèn.

Chết cũng chỉ có thể chết ở Đại Hán.

Thành quỹ cũng không thể trở về Hung Nô.

Đây chính là kết cục của kẻ phản bội".

"Ta sinh ra ở Hung Nô, nhưng bây giờ không thể không nương thân nơi đất Hán. Trời đất rộng lớn, nhưng lại không có chỗ cho Thúc Tranh ta nương thân".

Nói đến đây, Thúc Tranh cũng không kìm được bị thương nữa, bắt đầu khóc òa lên.

Từ nhỏ đến lớn, Thúc Tranh đều giống như một con nhím, sống kiên cường mà lãnh ngạo.

Nàng không đồng ý phụ thân hàng Hán, nhưng nàng lại không thể không đi theo phụ thân đến chốn địch quốc xa lạ này.

Còn chưa kịp thấy rõ dáng vẻ của địch quốc ra sao, phụ thân đã buông tay mà đi.

Thúc Tranh cảm thấy phụ thân nàng hàng Hán chính là một trò khôi hài, mà nàng lại không thể không thừa nhận cái trò hài này lưu lại hậu quả xấu.

Vốn tưởng rằng khi nàng trở về Hung Nô, cái trò cười này sẽ dần bị người ta quên lãng. Thế nhưng, sự thật là từ một khắc nàng theo phụ thân hàng Hán kia, Thúc Tranh nàng sẽ phải sống chui lủi cả đời.

Mẫu quốc không thu nhận nàng, địch quốc lại càng không chứa chấp nàng.

Nhìn nữ tử quật cường này nỉ non, lúc này Đông Phương Sóc quyết định giúp người phải giúp đến cùng.

Đông Phương Sóc hẳn không phải là thánh hiền trách trời thương dân, hẳn chỉ là một tên tiểu sừ lẩn lộn chốn triều đình lẫn nơi yên hoa.

Chỉ là bây giờ nữ nhân Hung Nô này đã hoàn toàn khơi dậy bản năng thương hoa tiếc ngọc, rút đao tương trợ của một hán tử Sơn Đông như hắn. Huống chi nữ nhân này còn có mối quan hệ muốn hình vạn trạng với danh tướng Đại Hán Hoắc Khứ Bệnh của bọn họ.

Má hắn, Đông Phương Sóc, dĩ nhiên là một kẻ đang sống khá nhàm chán.

Từ trước đến nay đều là hắn chọc cho người khác cười, bây giờ rốt cuộc cũng đến lúc hắn tiêu khiển cho chính bản thân hắn.

Lại nói về Hoắc Khứ Bệnh bên này. Từ sau khi được Lưu Triệt gọi về Trường An chúc thọ, Hoắc Khứ Bệnh bị Lưu Triệt giữ lại không cho đi.

Sau sinh thân của Lưu Triệt không lâu là đến lượt sinh thân của Hoắc Khứ Bệnh.

Năm nay là sinh thân tròn hai mươi tuổi của Hoắc Khứ Bệnh vì vậy đám thân thích của chàng đều vô cùng chú trọng.

Vào buổi lễ mừng đích thân Lưu Triệt đến chúc mừng ngoại sanh bảo bối của hắn.

Nhớ tới năm đó, mẫu thân của hắn là Vương thái hậu ép hắn đến chúc mừng cửu cửu Điền Phần nạp thiếp, hắn còn không thèm đi. Nhưng bây giờ lại tha thiết vội vã đến chúc mừng sinh thân của một hậu bối, nếu Vương thái hậu ở dưới tuổi vàng biết được nhất định sẽ tức giận mà than khóc.

Hoàng đế đến, đương nhiên nhóm tam công cửu khanh cũng phải mang tính tượng trưng đến chúc mừng vị hậu bối danh tiếng không ai sánh bằng này.

Có những người không mời mà tự đến, đương nhiên cũng sẽ có những người được mời mà không mời được.

Tất nhiên người mà Hoắc Khứ Bệnh mời mà không mời được chính là Đồng Nhập Khanh.

Từ khi Đồng Nhập Khanh theo phụ thân nàng trở về nguyên quán, cũng như phụ thân của nàng, không hề bước vào thành Trường An nửa bước.

Cho nên nhóm vương công quý tộc chỉ có thể không ngại cực khổ chạy đến tư gia của Đồng đại nho lão gia ở Quảng Xuyên thành, nghe đại nho chỉ dạy.

Lúc Lưu Triệt ban chiếc nhẫn hồng ngọc cho Hoắc Khứ Bệnh làm lễ vật mừng sinh thân, nhóm những tam công cửu khanh này đều tròn tròn mắt.

Chiếc nhẫn này chính là bảo bối Lưu Triệt thích nhất mà hắn thu được kể từ khi giao thương với Tây Vực đến nay.

Chiếc nhẫn này là trân bảo di quốc đầu tiên xuất hiện ở Đại Hán, người khác ngay cả nhìn cũng không có cơ hội mà hiện tại, hoàng đế của bọn họ lại có thể không nói hai lời tặng bảo bối trong lòng của hắc cho Hoắc Khử Bệnh.

Đương nhiên nhóm tam công cửu khanh này đều biết, từ trước đến nay Lưu Triệt đều sủng ái ngoại sanh này của hắc. Nhưng hôm nay bọn họ lại một lần nữa chứng kiến sủng ái của Lưu Triệt đối với người ngoại sanh này có phần hơi quá.

Nhưng chính Lưu Triệt lại không nghĩ tới, ngoại sanh bảo bối của hắc sau khi nhận được nhẫn hồng ngọc, còn chưa cầm được ấm tay, đã phân phó thuộc hạ khoái mã gia tiên đem tới tư gia của Đồng Trọng Thư.

Lưu Triệt thở dài, nếu Đồng đại tiểu thư đã quan trọng như vậy, tại sao còn không cùng nàng thành thân?

Yến tiệc náo nhiệt thật vất vả mới kết thúc, rốt cục nhóm tam công cửu khanh cũng diễn trò xong, thở phào một cái, nhẹ nhõm rời đi.

Lúc các hạ nhân đang dọn dẹp, bọn họ mới phát hiện, một người giống như Phiêu Kị tướng quân của bọn họ, say đến mức nằm luôn trên sàn nhà, định qua đêm ở chỗ này.

Thấy nhóm bạn rượu đều đã rời đi, Đồng Phương Sóc loạng choạng lôi kéo Hoắc Khử Bệnh, tiếp tục cạn chén.

Hoắc Khử Bệnh được Đồng Phương Sóc mời, cũng khăng khải bắt đầu tiếp tục uống.

"Không tốt! Không có ý nghĩa! Uống rượu ở nơi này làm sao có thể tận hưởng!", bỗng nhiên Đồng Phương Sóc không vui hô to.

"Vậy theo ngài thì uống ở nơi nào mới có thể tận hưởng?", Hoắc Khử Bệnh đang say khướt hỏi.

"Ý Tinh lâu trong ngõ Yên Hoa".

"Ý Tinh lâu? Quan kỹ lâu do hoàng đế phụ mở? Ta không có hứng thú với nó như Đồng Phương ngài", vẻ mặt Hoắc Khử Bệnh khinh thường.

Đồng Phương Sóc nở nụ cười: "Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân bắt hòa cũng do nữ nhân đầu bài ở chốn này gây ra".

"Tư Mã Tương Như? Chỉ mong hắc thật có thể cùng Trác Văn Quân bạch đầu giai lão", Hoắc Khử Bệnh mơ hồ nhớ lại cảnh tượng lúc hai người dắt tay nhau rời khỏi Trường An.

"Cô nương kia gọi là gì nhỉ? Nghệ danh của nàng ta có chút không nhớ rõ, nhưng mà ngược lại tên thật của nàng ta lại nhớ rõ ràng, là Thúc Tranh", Đồng Phương Sóc phảng phất lo lắng nói ra cái tên này. Sau đó, hắc mỉm cười chờ phản ứng của Hoắc Khử Bệnh.

"Thúc Tranh? Ngài khẳng định?", quả nhiên Hoắc Khử Bệnh lo lắng hỏi Đồng Phương Sóc.

Đồng Phương Sóc gật đầu.

"Có phải khốe mắt nàng có một viên lệ chí hay không?", Hoắc Khử Bệnh lấy ngón tay chỉ vào khốe mắt mình hỏi.

Đồng Phương Sóc lại gật đầu.

Sau đó hắc thấy Hoắc đại tướng quân, trực tiếp lao ra ngoài cửa, tự mình dắt bảo mã, giục ngựa chạy như bay rời đi.

Ánh trăng hôm nay quả thực không tệ! Dường như nó cũng không muốn bỏ qua cái trò hay này.

Đồng Phương Sóc mở đôi mắt say lơ đãng nở nụ cười.

Rốt cuộc trò hay này cũng đã bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Đại náo Ý Tinh

Lúc Hoắc Khử Bệnh lao đến Yên Hoa hạm, đường Chương Đài, đem tới một sự chấn động không nhỏ.

Không chỉ có nhóm quan kỹ hưng phấn gào thét vì rốt cuộc cũng gặp được Phiêu Kị tướng quân trong truyền thuyết mà ngay cả khách nàng chơi cũng bỏ rơi mỹ nhân trong tay, nhao nhao chạy đến trước ngựa của Hoắc Khử Bệnh, chứng kiến tự thể oai hùng của vị thiếu niên này.

Điều này cũng đúng, tại Hán triều thời kỳ này, Hoắc Khử Bệnh là giấc mộng của tất cả mọi người.

Nam nhân, đều muốn sống như Hoắc Khứ Bệnh.

Còn nữ nhân đều muốn sở hữu một nam nhân như Hoắc Khứ Bệnh.

Cũng bởi vì say rượu, nên Hoắc Khứ Bệnh vô cùng vui vẻ hưởng thụ hoan hô cùng sùng bái từ chính các nam nữ nhân này. Khi những người ái mộ chàng nhiệt tình chỉ dẫn đường đến Ý Tinh lâu, thậm chí chàng còn phát tay hỏi thăm đoàn người này.

Một năm rưỡi trước đây, giữa mấy vạn hàng binh cùng ngựa đang hoảng loạn, Hoắc Khứ Bệnh chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy Thúc Tranh.

Sau một năm rưỡi, giữa trăm nghìn mỹ nhân hoa hồng liễu lục, Hoắc Khứ Bệnh cũng chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy nàng.

Tươi đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trong ánh mắt dường như còn mang một chút bất đắc dĩ cùng xót xa.

Cuối cùng thì người này cũng tìm tới.

Nửa năm trước, nàng không từ biệt mà rời khỏi Hoắc phủ, chàng một đường đuổi theo từ Trường An đến tận Thượng Quận. Kỳ thực nàng đều biết cả, nhưng mà nàng vẫn trốn tránh không gặp chàng. Nếu không dồn hết tâm trí trốn tránh chàng, dưới gầm trời này làm gì có con mồi nào có thể thoát khỏi Hoắc Khứ Bệnh?!

Gặp được thì đã sao?

Chẳng phải vẫn phải ly khai hay sao?

Uổng công vô ích nghìn dặm tiễn biệt, cuối cùng chẳng phải người đông kẻ tây hay sao?

Hoắc Khứ Bệnh bị cái ánh mắt này làm cho thanh tỉnh không ít. Lúc này, chàng mới phát hiện, bên cạnh Thúc Tranh còn có một người nam nhân trung niên. Tay của hắn còn tự nhiên ôm eo Thúc Tranh, vẻ mặt vui vẻ nhìn Hoắc Khứ Bệnh.

Vì vậy, sự tỉnh táo của Hoắc Khứ Bệnh chỉ vèn vện trong nháy mắt rồi lại hồng mắt.

Nửa năm qua, chàng tại chốn biên cảnh gần nơi nàng đang sinh sống, tâm tình hậm hực, thao binh luyện mã.

Mà nàng lại ở thành Trường An của chàng, nở nụ cười đón tiếp khách nhân, hoa tiền nguyệt hạ.

Hoắc Khứ Bệnh cười gằn, chợt nhảy xuống ngựa, xông vào tiền lâu.

Tú bà vừa nhìn thì đã biết tư thế này là muốn tới đoạt đầu bài, vì vậy lập tức ngăn cản khí thế hùng hục của Hoắc thiếu gia.

"Ồ, con gió nào đã thổi tiểu hầu gia đến Ý Tinh lâu của dân phụ vậy?!".

"Cút sang một bên. Nếu còn lăm nhăm nữa, ta kéo tất cả các người đi làm doanh kỹ", Hoắc Khứ Bệnh đẩy tú bà ra, trực tiếp bước đến chỗ Thúc Tranh.

"Tiểu hầu gia, ngài cũng nhìn thấy rồi đấy. Hôm nay, Cầm Lộ cô nương của chúng tôi không được tiện cho lắm. Ngài và Đậu hầu gia, dù là ai chúng tôi cũng đều không thể đắc tội được", tú bà cầu xin, giả bộ đáng thương lôi kéo sự đồng cảm của Hoắc Khứ Bệnh.

"Đậu hầu gia?", Hoắc Khứ Bệnh cười gằn, "Chỉ là một tên ngoại thích sa sút vô công vô lộc mà thôi, ngày hôm nay Hoắc Khứ Bệnh ta cần gì phải nể nang gì hắn".

Nói xong, Hoắc Khứ Bệnh mặc kệ tú bà, một bước xông trước mặt Thúc Tranh, sau đó một quyền đánh ngã ngoại thích của Đậu thái hậu xuống đất.

Chứng kiến những người quyền quý này đánh nhau, quan kỹ lẫn khách làng chơi đều vui vẻ reo hò. Cái này so với xem mấy con khỉ trong gánh tạp kỹ còn hứng thú hơn nhiều.

"Ngài tới đây để làm gì?" Thúc Tranh lạnh lùng hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

"Đương nhiên là để đưa nàng đi, Cầm Lộ cô nương!", Hoắc Khứ Bệnh hứng thú nhấn mạnh hai chữ Cầm Lộ, sau đó kéo Thúc Tranh, băng qua thang lầu, đi tới trước ngựa, nhảy lên.

Hoắc Khứ Bệnh ôm chặt Thúc Tranh, không để ý đến đoàn người đang huyền não, thừa dịp ánh trăng thật đẹp, giục ngựa như bay rời khỏi.

Tú bà nhìn bóng lưng của bọn họ, bất đắc dĩ thở dài.

Lần này, đầu bài của bà chắc chắn một đi không trở lại!

Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi, nàng ta chạy đến Ý Tinh lâu tình nguyện làm một quan kỹ, cứ thế khiến giới quyền quý thành Trường An thần hồn điên đảo, như bị ma xui quỷ khiến. Tre già măng mọc, từng người từng người một chạy tới Ý Tinh lâu làm bại hoại phong kỷ.

Tư Mã Tương Như đi rồi thì đến lượt Đông Phương Sóc, Đông Phương Sóc đi rồi thì đến lượt Đậu hầu gia, Đậu hầu gia đi rồi thì đến lượt cái vị Hoắc thiếu gia không thể dây vào này.

Nhưng mà xem ra lần này chắc cũng là lần cuối khiến dân tình xôn xao.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh đưa Thức Tranh đến khu ngoại thành lân cận Trường An, bóng đêm đã dần rút đi. Trên con đường yên tĩnh không một bóng người, Hoắc Khứ Bệnh xuống ngựa, chầm rãi dắt ngựa hành tẩu trên con đường trống trải.

"Người đã tỉnh rượu chưa?", Thức Tranh ngồi một mình trên lưng ngựa, mặt không cảm xúc hỏi.

"Tại sao người ở lại Đại Hán?", Hoắc Khứ Bệnh không nhìn Thức Tranh, tiếp tục cúi đầu hành tẩu.

"Người muốn dẫn ta đi đâu?", Thức Tranh không trả lời câu hỏi của Hoắc Khứ Bệnh, mà trái lại hỏi lại chàng.

Nghe xong câu hỏi này, Hoắc Khứ Bệnh trầm mặc. Chàng đá cục đá ven đường, một lúc lâu mới nói: "Ta cũng không biết".

Rõ ràng người không nghĩ ra được cách gì tốt cả, dựa vào cái gì mà người lại làm đảo lộn cuộc sống của ta!

"Ta quay về", nghe được câu trả lời của Hoắc Khứ Bệnh, Thức Tranh nở nụ cười có chút thê lương, sau đó nhảy từ trên ngựa xuống.

"Người quay về nơi nào?", Hoắc Khứ Bệnh giữ lấy tay Thức Tranh, vội hỏi.

"Ý Tinh lâu", Thức Tranh rút tay ra, xoay người định rời đi.

"Tại sao người còn muốn trở về nơi đó. Cái nơi đó có gì tốt mà khiến cho người tâm tâm niệm niệm đắm mình trong đó", Hoắc Khứ Bệnh níu Thức Tranh lại, tức giận hỏi.

Thức Tranh không trả lời Hoắc Khứ Bệnh, chỉ dốc sức thoát khỏi Hoắc Khứ Bệnh, xoay người bỏ đi.

"Người cứ lưu lại Đại Hán như thế này rất nguy hiểm", Hoắc Khứ Bệnh hướng theo bóng lưng của Thức Tranh hét lên, nhìn thấy Thức Tranh cũng không có ý định dừng lại, trực tiếp đuổi theo.

Hoắc Khứ Bệnh xoay người Thức Tranh lại, lại phát hiện hai mắt nàng chứa đầy nước mắt. Hoắc Khứ Bệnh ngăn người, đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy người nữ nhân mạnh mẽ này rơi nước mắt.

Sau đó, Hoắc Khứ Bệnh cũng biết bản thân đang nghĩ cái gì, cúi đầu hôn lên đôi môi của Thức Tranh.

Từ lúc bắt đầu khoảnh khắc đó, đêm tối dần tan đi, tia sáng mặt trời đầu tiên của sớm mai trong lành chiếu vào trên người hai người.

Con người luôn là như vậy, sau khi mất đi mới biết trân trọng.

Khi phản ánh trân trọng kia mất mà lại có lại được, con người luôn có một loại ảo giác cho rằng phần trân trọng này là điều quý giá mà mình không được phép bỏ lỡ trong cuộc đời của mình.

Điều hiển nhiên là bây giờ Hoắc Khứ Bệnh bị chính cái loại ảo giác này làm cho đầu óc mê muội.

Thức Tranh cố gắng đẩy người nam nhân đang cưỡng hôn mình ra, thế nhưng càng giãy dụa, Hoắc Khứ Bệnh càng ôm chặt nàng.

"Nếu nàng muốn lưu lại Đại Hán, vậy ở lại Hoắc phủ có được không?", rốt cuộc đến khi dừng lại, Hoắc Khứ Bệnh kéo tay Thức Tranh hỏi.

Chỉ là cái hứa hẹn đầy kích động của chàng được đổi lại bằng cái tát vang dội của Thức Tranh.

"Đừng bao giờ quần lấy ta nữa, bằng không, nhất định ta sẽ giết người".

Lúc Thức Tranh rời đi, quay đầu một lần nhìn Hoắc Khứ Bệnh đang sững sờ trong ánh dương quang. Xin lỗi, Hoắc phủ từ trước đến nay chưa bao giờ là chốn để ta trở về.

Bởi vì Hoắc Khứ Bệnh đại náo Ý Tinh lâu, khiến cho cái tên Cẩm Lộ chỉ trong một đêm đã trở thành chủ đề nóng nhất Trường An.

Nóng đến mức trực tiếp truyền đến tai của Lưu Triệt.

Cấp Âm cho rằng đây quả thực là sự kiện thương phong bại tục tồi tệ nhất trong sử sách Đại Hán. Không cần thận toàn bộ sự thuần phác dân phong của Trường An sẽ bị điều này phá hủy, cho nên lão kiên quyết cho rằng cần phải giết chết nữ tử mang tên Cẩm Lộ này.

Kỳ thực Lưu Triệt cũng cho rằng cần phải giết nữ tử này, tuy nhiên lý do có một chút bất đồng với lão sư Cấp Âm của hắn.

Lưu Triệt cảm thấy trước tiên cứ gác dân phong Trường An qua một bên, cái chính là bộ mặt của các quan văn võ tướng của hán không thể chỉ vì một quan kỹ khiến cho rách nát cả tôi. Mới có mấy ngày, từ lớn tuổi như đại tài tử Từ Mã Tương Như, cho đến ít tuổi như ngoại sanh bảo bối của hán, Hoắc Khứ Bệnh, cứ thế mỗi người lại bị quan kỹ mê hoặc đến thất hồn lạc phách. Điều này khiến cho Lưu Triệt không thể không lo lắng cho các trụ cột của Đại Hán, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải Đại Hán sẽ bị hủy trong tay một quan kỹ hay sao? Thế này thì hán còn mặt mũi nào mà xuống suối vàng gặp liệt tổ liệt tông!

Sau khi quyết định biện pháp, hán phân phó cho Vũ Lâm quân bí mật xử tử quan kỹ Cầm Lộ này. Sau đó lệnh cho Ý Tinh lâu tuyên bố với bên ngoài là Cầm Lộ tìm được một người tốt, quyết định hoàn lương. Nếu có người truy hỏi xem người tốt này ở đâu, thì cứ nói là phủ thương Tây Nam.

Vì vậy dưới sự an bài của đích thân Lưu Triệt, nửa tháng sau, hầu hết toàn bộ người dân Trường An đều biết, Cầm Lộ cô nương, người khiến cho dân tình xôn xao, đã đến Tây Nam xa xôi, trở thành phu nhân của một phủ thương.

Khi Hoắc Khứ Bệnh nghe được tin tức này, hoàn toàn không hề tin chút nào. Chẳng cho rằng Thúc Tranh không có khả năng cứ như vậy không rõ ràng mà gả đến Tây Nam, nếu xuất giá chắc chắn nàng cũng phải xuất giá ở Hung Nô.

Nhưng dù bất kể chàng có tin hay không, chuyện Thúc Tranh biến mất là thiên chân vạn xác. Giống như lúc biến mất khỏi gánh tạp kỹ, người nữ nhân này lại một lần nữa biến mất hoàn toàn trong sinh mệnh của Hoắc Khứ Bệnh.

Ở người nữ nhân này chưa bao giờ tồn tại hai chữ an phận.

Người nữ nhân này vĩnh viễn lưu lạc.

Hoắc Khứ Bệnh cư nhiên dần dần bắt đầu quen với việc nàng đột nhiên biến mất, rồi sau đó bỗng nhiên xuất hiện, sau đó lại biến mất.

Chốn nào là nơi lưu lại nàng đang tìm kiếm?

Hay là, căn bản nàng không cần điều này?

Nụ hôn, cái tát, nước mắt buổi sáng ngày hôm đó, đều là tương niệm cuối cùng Thúc Tranh trước khi biến mất lưu lại cho chàng.

Tươi đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Một lần lại một lần, nhớ mãi không quên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Nhữ Mộng Ngũ Nguyên

Những thứ khiến Hoắc Khứ Bệnh nhớ mãi không quên, rốt cuộc cũng có tiếng vọng lại vào mùa xuân nửa năm sau.

Mùa xuân năm 119 TCN, bầu trời phía bắc xuất hiện trường tinh trong một khoảng thời gian dài.

Trong đêm tối nó kéo theo cái đuôi dài, là ngôi sao sáng nhất, tượng trưng cho chiến sự liên miên. Sau hai năm chuẩn bị, rốt cuộc Lưu Triệt cũng tích cóp đủ tài lực, quyết định cùng Hung Nô tiến hành cuộc quyết chiến cuối cùng.

Trước khi cuộc chiến diễn ra, Hoắc Khứ Bệnh cùng Lý Cẩm đi tuần sát vùng biên cảnh. Lý Cẩm không kìm được bói lông tìm vết, trực tiếp hỏi Hoắc Khứ Bệnh có còn nhớ tới Thúc Tranh hay không?

Hoắc Khứ Bệnh vẫn nói câu nói kia: "Việc này không liên quan tới người".

"Đại chiến sắp tới nhưng tướng quân lại suốt ngày vì nữ nhi tình trường mà đa sầu đa cảm, có phải quá không nên hay không?".

"Nói giống như huynh không phải chui ra từ bụng mẫu thân huynh vậy. Nếu không có nữ nhân tình trường của phụ thân huynh thì lấy đâu ra Lý tam thiếu huynh", Hoắc Khứ Bệnh vỗ vai Lý Cẩm, khẽ cười nói.

"Tướng quân còn nhớ lúc mã đập Kỳ Sơn, huynh đã nói gì với các tướng sĩ không? Huynh nói đã là nam nhi thì phải xúng danh thiên cổ, huynh nói huynh sẽ dẫn các tướng sĩ đi phong hầu gia tước, lưu danh sử sách. Những điều này chắc tướng quân sẽ không quên chứ!?"

"Việc này tam thiếu hãy yên tâm, huynh đi theo Hoắc Khứ Bệnh ta, muốn lưu danh sử sách không phải là điều khó khăn. Còn về nữ nhi tình trường, nó chỉ là chuyện bên ngoài chiến trường. Trên chiến trường, chỉ có người chết ta sống, thắng bại chém xuống mà thôi. Trên chiến trường sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể ảnh hưởng tới Hoắc Khứ Bệnh ta".

Lý Cẩm thấy vẻ mặt tự tin của Hoắc Khử Bệnh, rốt cuộc cũng thật sự tin tưởng vào lời nói của Hoắc Khử Bệnh.

Phần tín nhiệm này kéo dài cho đến khi Hoắc Khử Bệnh khẳng khái qua đêm ở thành Ngũ Nguyên.

Thành Ngũ Nguyên là một trong năm quận Lưu Triệt thiết lập ở vùng duyên biên Tây Bắc, đại bộ phận người Hung Nô hàng Hán đều bị lưu đày đến đây. Thành Ngũ Nguyên là nơi xa nhất trong năm quận, cũng có quy mô nhỏ nhất. Nhưng Hoắc Khử Bệnh lại khẳng khái muốn qua đêm ở cái chốn này.

Còn nguyên nhân lớn nhất khiến Lý Cẩm không muốn qua đêm ở cái chốn này tất nhiên không phải vì ghét nó xa xôi lạc hậu, mà bởi vì y biết Thúc Tranh đang sinh sống trong cái thành nhỏ này.

Trong yến hội sinh thần của Hoắc Khử Bệnh nửa năm trước, Lý Cẩm cũng uống rất nhiều rượu. Sau đó y lén lút nhảy lên nóc nhà của Hoắc Khử Bệnh hóng gió. Chờ đến khi y tỉnh táo, yến hội cũng đã kết thúc. Lúc y leo xuống, định tìm Hoắc Khử Bệnh muốn nhờ an bài một chỗ nghỉ ngơi, vừa vãn nghe được cuộc đối thoại giữa Hoắc Khử Bệnh và Đồng Phương Sóc.

Cái tên Thúc Tranh đã khuấy động toàn bộ đầu óc y. Y nhìn thấy Hoắc Khử Bệnh thúc ngựa rời khỏi Hầu phủ, trực tiếp đến Ý Tinh lâu, phủ Chương Đài.

Cô nương kia là người như thế nào mà có thể khiến cho người thiếu niên anh hùng này tâm tâm niệm niệm, thất hồn lạc phách?

Lúc Lý Cẩm theo Hoắc Khử Bệnh đến Ý Tinh lâu, sau đó rốt cục y cũng gặp được cô nương trong truyền thuyết.

Hóa ra là nàng ta?!

Trong đêm tuyết Nguyên Tiêu, chẳng phải đây là cô nương được Hoắc Khử Bệnh ôm chặt vào ngực hay sao?!

Bỗng nhiên, Lý Cẩm muốn kêu oan giùm Đồng tiểu thư. Lý Cẩm vẫn cho rằng, người ở bên cho đến cuối đời cùng Hoắc Khử Bệnh chỉ có thể là Đồng tiểu thư. Y thấy người nữ nhân Thúc Tranh này căn bản không có bất kỳ tư cách gì có thể sánh được với Đồng tiểu thư.

Rốt cuộc Đồng tiểu thư có điểm nào không bằng Thúc Tranh?

Hoắc Khử Bệnh không nên chạy về phía nữ nhân này như thiêu thân lao vào lửa?

Khi Hoắc Khử Bệnh đưa Thúc Tranh rời khỏi Ý Tinh lâu, Lý Cẩm cũng không đuổi theo.

Y cảm thấy nếu cứ đuổi theo cũng chẳng hay ho gì.

Bất quá theo dõi Hoắc Khử Bệnh có chút không hay ho gì, nhưng theo dõi Thúc Tranh thì lại không có bất kỳ điểm đáng chê trách nào. Huống chi ả nữ nhân Thúc Tranh là một người Hung Nô đúng như sở liệu của y.

Cho nên sau vài ngày y chăm chỉ theo dõi Thúc Tranh, y đã phát hiện, nữ nhân này thực sự không hề đơn giản, thậm chí ngay cả Đồng Phương Sóc cũng đang âm thầm liều mạng trợ giúp ả.

Lúc Vũ Lâm quân chạy tới ám sát Thúc Tranh, vừa vặn chạm mặt Lý Cẩm.

Dù sao trước đây y cũng từng lẫn lộn trong Vũ Lâm quân, hơn nữa dầu gì cũng là một đại nhân vật, cho nên y thuận lợi hỏi được lý do ám sát Thúc Tranh. Biết được việc hoàng đế Lưu Triệt muốn trảm sát nữ nhân này, Lý Cẩm nghĩ, nếu Lưu Triệt quyết định không lưu lại ả, như vậy nhất định nữ tử này là một kẻ hại nước hại dân.

Lúc Vũ Lâm quân chém giết Thúc Tranh, kỳ thực Lý Cẩm biết Thúc Tranh kia là tử tù do Đồng Phương Sóc tìm đến để thay thế.

Thế nhưng y lại không nói gì cả.

Có lẽ y không muốn Phiêu Kị tướng quân của y đau khổ.

Vì vậy, Lý Cẩm chỉ đứng ngoài, nhìn Vũ Lâm quân lưu loát chém chết Thúc Tranh giả mạo kia.

Sau đó, y lại nhìn thấy Đồng Phương Sóc đưa Thúc Tranh thật, an bài đến thành Ngũ Nguyên mai danh ẩn tích.

Đồng Phương Sóc chính là muốn biến sự việc trở lên lớn chuyện, sau đó giả trò làm cho Thúc Tranh quang minh chính đại biến mất.

Cuối cùng vì không thể thuyết phục được Hoắc Khử Bệnh, nên Lý Cẩm đành không thể làm gì khác ngoài việc cùng Hoắc Khử Bệnh tiến vào thành Ngũ Nguyên.

Trong thành Ngũ Nguyên chỉ có một gian khách điểm, mang cái tên rất ý vị "Nhữ Mộng Ngũ Nguyên".

Nhữ mộng Ngũ Nguyên.(Con ác mộng Ngũ Nguyên)

Nhữ mộng ngô viên.(Con ác mộng viên mãn của ta)

Khách điểm không lớn, thế nhưng được bài trí rất mới lạ. Trên vách treo đầy từ phú từ thời Tiên Tần.

Lý Cẩm chú ý tới trong những bức từ phú này chỉ có hai bức là của đương thời, một cái đề lạc khoản của Đông Phương Sóc, còn một cái là của Tư Mã Tương Như. Lý Cẩm cười gằn, à ta thật biết lợi dụng của trời ban cho.

Hoắc Khứ Bệnh không có hứng thú gì đối với mấy cái bức từ phú này, hay cũng có thể do hai ngày nay Hoắc Khứ Bệnh không cẩn thận bị nhiễm phong hàn nên sớm đã đến phòng khách nghỉ ngơi.

Thừa dịp Hoắc Khứ Bệnh đang nghỉ ngơi, Lý Cẩm vội vàng chạy đến hỏi tiểu nhị của khách điểm, lão bản nương của bọn họ đang ở đâu.

Tiểu nhị mang về mặt thấu hiểu nói: "Khách quan đến thật không đúng lúc, lão bản của chúng tôi đã đi quan ngoại mua bán mấy ngày hôm nay. Nếu như ngài đặc biệt muốn đến ngắm dung nhan của lão bản nương chúng tôi thì e ngài phải thất vọng rồi".

Lão bản nương của Nhữ Mộng Ngô Nguyên chính là một tiểu mỹ nhân nổi danh chốn biên cảnh. Thường xuyên có khách nhân không ngại cực khổ đặc biệt chạy tới khách điểm, chỉ vì muốn tận mắt diện kiến mỹ nhân nổi tiếng này. Cho nên tiểu nhị ở đây đối với khách quan vừa mở miệng đã hỏi lão bản nương ở đâu đã tập thành thói quen.

"Ra ngoài mua bán? Vậy thì quá tốt. Đúng rồi, trong vòng ba ngày này ta không trở về càng tốt". Lý Cẩm vừa nghe lão bản nương ra ngoài, vô cùng hài lòng. Nụ cười trong nháy mắt chất đầy cả khuôn mặt.

Tiểu nhị vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có khách nhân nghe thấy lão bản nương không có ở đây thì đã hài lòng như vậy, không khỏi kỳ quái nhìn chằm chằm Lý Cẩm: "Theo thường lệ, lão bản nương của chúng tôi ra ngoài mua bán phải khoảng nửa tháng tháng mới trở về. Ngày hôm trước mới vừa đi, vậy ước chừng phải hơn mười ngày nữa mới trở về được".

Nửa tháng? Thật đúng là ông trời phù hộ, dù sao ba ngày nữa bọn họ cũng sẽ khởi hành quay về Trường An, xem ra lần này hai người họ không thể làm gì khác hơn là vô duyên bỏ lỡ.

Chỉ là, vui vẻ của Lý Cẩm chỉ kéo dài hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, một nam nhân cả người máu me be bét, nửa sống nửa chết chạy về khách điểm, kêu lên rằng lão bản nương của bọn họ bị người Hung Nô bắt đi.

Lý Cẩm cảm thấy có chút nực cười, lão bản nương của các người không phải quý tộc Hung Nô sao? Bị Hung Nô bắt đi cũng phải chuyện bé xé ra to. Tuy nói rằng hiện tại khả năng năng đã thay tên, nhưng thế gia vọng tộc nhận người, cũng không chỉ bằng cái tên chứ?!

Hoắc Khứ Bệnh hai ngày đều ở trong trạng thái mê man, vừa nghe thấy Hung Nô tinh thần lập tức tỉnh táo, không nói hai lời, cười ngửa giết địch.

Lý Cẩm suy nghĩ, việc này chẳng khác nào là khiến hai người nghìn dặm gặp gỡ hay sao, cho nên vội nói: "Chỉ là vài tên giặc cướp Hung Nô mà thôi, làm sao xứng để Hoắc đại tướng quân của chúng ta xuất trận chứ? Hơn nữa, hai ngày này không phải thân thể huynh không được khỏe sao, thôi để cho ta xuất trận khỏi động một chút".

Nghe được Lý Cẩm nói như vậy, Hoắc Khứ Bệnh cũng không kiên trì, cho Lý Cẩm mang theo tám mươi nghìn kỵ binh đuổi theo giặc cướp Hung Nô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Hai quân trước trận

Lý Cẩm rất nhanh chóng đuổi kịp Hung Nô.

Nhưng ngênh đón y không chỉ là vài tên giặc cướp Hung Nô, mà là hai vạn đại quân Hung Nô.

Chuyến đi lần này, bởi vì chỉ là dò xét tình hình biên cảnh, cho nên Hoắc Khứ Bệnh chỉ dẫn theo một nghìn nghìn kỵ binh. Mà Hoắc Khứ Bệnh còn ngại nhiều, nửa đường giả bộ cho bọn họ đi thám thính chứ thực chất là cho những tướng sĩ này nhân cơ hội về thăm người thân. Bây giờ người đi theo lưu lại ước chừng chỉ khoảng năm trăm người. Nghĩ tới việc này, lại nhìn đội quân Hung Nô đông nghịt trước mắt, từ đỉnh đầu đến từng ngón chân của Lý Cẩm đều lạnh buốt.

Nhất là khi nhìn người đứng cạnh quan chỉ huy của Hung Nô kia, trong đầu của Lý Cẩm chỉ vang lên một tiếng không ổn, vậy là xong đời, trúng kế mất rồi.

Người đời thường nói, độc nhất là lòng dạ đàn bà, quả thực rất đúng.

Bên phía Hoắc Khứ Bệnh cũng không khá khẩm hơn phía Lý Cầm là bao nhiêu.

Lý Cầm vừa rời đi, không hiểu sao Hoắc Khứ Bệnh bỗng cảm thấy bất an, chẳng biết, nguy hiểm đang đến gần bọn họ. Hoắc Khứ Bệnh đối với khả năng biết trước nguy hiểm của bản thân vô cùng tự tin, bản thân chàng có chút giống với dã thú, có thể sớm đánh hơi được nguy hiểm.

Cái năng lực đặc biệt do trời ban này khiến cho chàng ở trên chiến trường như hổ mọc thêm cánh, liên tục chiến thắng.

Hoắc Khứ Bệnh không trì hoãn nữa, dùng nước lạnh xối vào mặt mình, để cho cái đầu mê man của mình thanh tỉnh một chút, sau đó dự định tập hợp số quân còn lại, đi xem xét tình hình của Lý Cầm.

Song khi chàng vừa định bước ra khỏi khách điểm, một tiểu nhị của khách điểm đã ngăn cản chàng: "Phiêu Kỵ tướng quân vội đi đâu vậy, ngài muốn làm gì sao?"

"Chuyện này không phải là chuyện một tên tiểu nhị như ngươi có thể quản được", Hoắc Khứ Bệnh đẩy tiểu nhị ra, tiếp tục bước xuống lầu.

"Thật ngại quá, Hoắc đại tướng quân, ngày hôm nay ngươi đừng hòng bước ra khỏi nơi đây nữa bước", tiểu nhị nói, cùng lúc nhắc đao xông lại chỗ Hoắc Khứ Bệnh.

"Vậy phải xem ngươi có đủ bản lĩnh ngăn cản được bản tướng quân hay không?", Hoắc Khứ Bệnh cười gằn, rút ra bội kiếm tùy thân, tranh đấu cùng tiểu nhị.

Rất nhanh Hoắc Khứ Bệnh chiếm được thế thượng phong, chỉ là, không ngờ người trong khách điểm tụ tập càng ngày càng nhiều, tiểu nhị, tửu bảo, tiên sinh trưởng phòng, thậm chí cả khách nhân cũng đều chen nhau xông lên.

Hóa ra là đã sớm có chuẩn bị, bầy Hoắc Khứ Bệnh vào trông dễ như trở bàn tay.

Hoắc Khứ Bệnh không ham chiến nữa, vừa đánh vừa lui, nhảy lên bảo mã, vừa chém vừa giết thoát ra khỏi vòng vây, chạy thẳng đến chỗ khinh kỵ binh của mình trú đóng.

Lúc đến nơi đóng quân, vai trái của Hoắc Khứ Bệnh đã bị máu tươi nhuộm đỏ, thay vì băng bó vết thương, Hoắc Khứ Bệnh lại nhanh chóng tụ tập tất cả khinh kỵ binh, tiến lên trợ giúp Lý Cầm.

Trên đường tìm Lý Cầm, Hoắc Khứ Bệnh nghĩ đến việc Hung Nô nhất định đã có chuẩn bị, liền phái vài phó tướng đặc lực mang theo ấn của chàng triệu tập đội quân trú đóng ở phụ cận biên cảnh. Cho nên khi Hoắc Khứ Bệnh đưa bội kiếm mà Lưu Triệt ban thưởng cho chàng cho phó tướng làm vật tín, cũng trịnh trọng nói cho phó tướng biết rằng, nếu như những đội quân kia không nghe theo sai phái của ấn tướng quân, trực tiếp xử theo quân pháp, giết chết tại chỗ.

Trải qua một canh giờ truy cản, rốt cuộc Hoắc Khứ Bệnh cũng tìm được Lý Cầm.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, chiến trường mờ mịt khói lửa.

Lý Cầm dẫn đầu tám mươi khinh kỵ binh đang liều mạng đối kháng với hai vạn đội quân Hung Nô. Độ thảm hại có thể tưởng tượng được. Nhưng mà, cho dù như vậy, trên gương mặt tám mươi một người không lộ vẻ sợ hãi, từ trên mặt của họ Hoắc Khứ Bệnh có thể nhìn thấy vẻ ung dung thấy chết không sờn.

Bất chợt tâm của Hoắc Khứ Bệnh lại chưa xót.

Đội quân của chàng, bao giờ cũng coi nhẹ cái chết.

Bởi vì chỉ cần có Hoắc Khứ Bệnh chàng ở đây, dù chết cũng không bao giờ là đội quân của chàng.

Cho nên cái khí tiết coi nhẹ cái chết này vẫn nên lưu lại cho các địch thủ!

"Đại Hân tướng quân Hoắc Khứ Bệnh tham chiến".

Hoắc Khứ Bệnh tự mình cầm kỳ soái, khí thế bén nhọn xông vào trận tiền.

Hoắc Khứ Bệnh hét lên một tiếng đầy khí thế, khiến cho hai vạn đại quân Hung Nô không khỏi rùng mình. Từ hai năm trước, sau khi Hoắc Khứ Bệnh như địa ngục tu la san phẳng Kỳ Liên Sơn, người Hung Nô như bị mắc chứng bệnh sợ hãi Hoắc Khứ Bệnh. Đừng nói đến việc nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh, mà chỉ cần nghe tên của chàng cũng sẽ hình thành nên thói quen chạy trốn chết.

Nhìn thấy hai vạn tướng sĩ bỗng nhiên bắt đầu tự loạn trận cước, cuống quýt chạy trốn, quan chỉ huy Hung Nô Triệu Tín mặc kệ.

Dù Hoắc Khứ Bệnh có lợi hại hơn nữa, thì ngày hôm nay Hoắc Khứ Bệnh cũng chỉ mang theo năm trăm khinh kỵ binh mà thôi.

Mà dưới trướng của hắn là hơn hai vạn đại quân, lực lượng đối lập quá chênh lệch, sao có thể không thắng.

Triệu Tín tự mình chém chết hai gã đào binh, sau đó lớn tiếng tuyên bố, kẻ nào còn dám lùi một bước, Triệu Tín hắn sẽ là người đầu tiên lấy đầu kẻ đó.

Các tướng sĩ Hung Nô bị Triệu Tín lạm dụng uy quyền hù dọa, không dám trốn nữa, chỉ có thể kiên trì chiến đấu với các khinh kỵ binh của Hoắc Khứ Bệnh.

Sau khi nhìn thấy Triệu Tín, Hoắc Khứ Bệnh cười lạnh một tiếng.

Cái tên phản tướng vô sỉ này, lại còn thực sự nhận mình là một đại nhân vật.

Bốn năm trước, Triệu Tín lâm trận làm phản, hãm hại người đồng hành là tướng quân Tô Kiến khiến ông sứt nửa phải lấy cái chết để tạ tội, Vệ Thanh cũng vì vậy mà suýt nữa phải gánh cái tội danh sát tướng. Ngày hôm nay Hoắc Khứ Bệnh chẳng hề cho hắn biết, kẻ phản bội sẽ có kết cục như thế nào.

Hoắc Khứ Bệnh quay đầu nhìn tướng sĩ của mình, nói vang từng chữ: "Ngày hôm nay chúng ta không phải tới đây để càn quét những tên tàn binh bại Hung Nô. Ngày hôm nay chúng ta thay mặt Đại Hán tới đây chém giết tên vô sỉ bại hoại Triệu Tín", nói xong Hoắc Khứ Bệnh nhìn về phía Triệu Tín, cười khinh bỉ.

Sau đó, chàng nhìn thấy nữ nhân bên cạnh Triệu Tín.

Thức Tranh.

Vẫn là đáng vẻ tươi đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ là trong ánh mắt lại tràn đầy sợ hãi và bi thương không cách nào có thể che giấu được.

Nếu không phải đang trước trận đánh, đáng vẻ động lòng người này, nhất định sẽ làm cho hàng vạn hàng nghìn nam nhân không kìm được thương yêu.

"Phiêu Kị tướng quân, nữ nhân kia chính là lão bản nương bị bắt đi", Lý Cẩm ý vị thâm trường chậm rãi nói.

Từ khoảnh khắc bọn họ bước vào Nhữ Mộng Ngũ Nguyên, bọn họ đã bị những tên Hung Nô này tính kế.

Nhữ Mộng Ngũ Nguyên kỳ thực là gián điệp của người Hung Nô ở đây. Khi bọn chúng biết người đến là Hoắc Khứ Bệnh, đã thừa cơ vạch ra kế hoạch này.

Trước thi diễn trò lão bản nương bị bắt đi, sau thì dẫn dụ Hoắc Khứ Bệnh đi bắt giặc cướp Hung Nô, bởi vì Hoắc Khứ Bệnh lần này không mang theo nhiều người, huống chi chỉ là mấy tên giặc cướp nên sẽ không mang theo nhiều người tới, lúc đó sẽ dùng ưu thế của hai vạn đại quân áp đảo Hoắc Khứ Bệnh.

Chỉ là cuối cùng, hiện thực và kế hoạch có chút khác biệt, bọn họ không biết rằng người tới là Lý Cẩm chứ không phải là Hoắc Khứ Bệnh. Kể ra thì chuyện này cũng tốt, chia binh làm hai hướng, tập kích ở hai nơi. Cho nên bọn tăng thêm người chặn giết Hoắc Khứ Bệnh ở khách điểm, nhưng không thành công nên tình huống hiện tại lại giống với kế hoạch ban đầu, đó chính là dùng ưu thế về nhân số trên chiến trường đánh bại Hoắc Khứ Bệnh.

"Không phải là người đến Tây Nam hoàn lương sao? Hay là bản tướng quân nghĩ sai rồi, nơi đây không phải là đại mạc mà là Tây Nam?" Hoắc Khứ Bệnh nhìn chăm chăm Thức Tranh, cười lạnh, chất vấn.

Một lời này của Hoắc Khứ Bệnh khiến cho hai quân đều không hiểu ra làm sao cả.

Ngoại trừ bản thân Hoắc Khứ Bệnh, bây giờ người có thể hiểu được câu này chỉ có Thức Tranh và Lý Cẩm.

Lý Cẩm tiến đến bên tai Hoắc Khứ Bệnh, nói nhỏ: "Tướng quân, lưỡng quân trước trận, nói những lời này e có chút không ổn!"

Hoắc Khứ Bệnh nhìn sang Lý Cẩm, chỉ nói câu ta tự có chủ kiến, rồi không để ý đến ý nữa, nhìn chăm chăm Thức Tranh tiếp tục hỏi.

"Làm sao vậy, Cẩm Lộ cô nương không nhận ra bản tướng quân hay sao?"

Thức Tranh cũng nhìn chăm chăm Hoắc Khứ Bệnh, một lúc lâu sau, bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong nháy mắt sợ hãi và bi thương trong ánh mắt được che giấu không còn tung tích.

Cái nụ cười này Hoắc Khứ Bệnh đã quá quen thuộc.

Nhàn nhạt, bắt mình sờ dĩ, đùa cợt lòng người.

"Hóa ra là Phiêu Kị tướng quân, ngài cũng biết đấy, lúc ở Ý Tinh lâu, Cẩm Lộ đã tiếp quá nhiều khách, mà trí nhớ của Cẩm Lộ lại không được tốt cho lắm, nên kính mong Phiêu Kị tướng quân thông cảm cho tiểu nữ".

Người muốn kéo dài thời gian vậy ta sẽ phối hợp với người!

Thức Tranh nói xong, hai quân mới hơi hiểu được, người nữ nhân này có liên quan tới Ý Tinh lâu, mà Hoắc Khứ Bệnh và người nữ nhân này lại quen biết nhau.

"Thế sao? Vậy Cẩm Lộ cô nương là bị người Hung Nô bắt tới đây, hay cô nương vốn đã là người Hung Nô?", Hoắc Khứ Bệnh hứng thú hỏi.

"Việc này, Phiêu Kị cho là thế nào?", Thức Tranh chuyển sang khuôn mặt của một quan kỹ, phong tình vạn chủng nhìn đội quân Đại Hán, cười nói.

"Cô nương không nói thì ai có thể đoán ra? Đúng không, Triệu Tín?", Hoắc Khứ Bệnh trực tiếp chuyển đề tài về phía Triệu Tín.

Triệu Tín nhìn chằm chằm Hoắc Khứ Bệnh, không hiểu Hoắc Khứ Bệnh rốt cuộc có ý gì.

Phái Thức Tranh đến Ý Tinh lâu là do hấn đề nghị với thiên vu, sau đó lúc hấn nghe nói Thức Tranh đến Tây Nam, hấn cho rằng nàng không phải bị giết thì chính là không chịu nổi nên trốn khỏi Ý Tinh lâu. Tiếp sau đó, mặt thám của hấn phát hiện Thức Tranh mở một khách điếm ở thành Ngũ Nguyên, mai danh ẩn tích dự định sống qua ngày.

Triệu Tín không hề nghe nói đến việc Thức Tranh và Hoắc Khứ Bệnh có quan hệ gì, nếu như biết, hấn nhất định phải lợi dụng một phen.

Chẳng qua nếu như quan hệ giữa hai người này chỉ có là quan hệ giữa khách làng chơi và quan kỹ, hấn là cũng chẳng có cái gì tốt để mà lợi dụng!

"Xem ra Phiêu Kị tướng quân cũng không có tư cách nói Triệu mỗ bại hoại. Chẳng phải Phiêu Kị tướng quân cũng tình chung hữu độc đối với một nữ nhân Hung Nô hay sao?!", Triệu Tín cười gằn, nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Ồ thành Trường An đối với Cầm Lộ cô nương tình hữu độc chung, cũng đâu chỉ riêng một mình bản tướng quân!"

"Xem ra Thức Tranh công chúa của chúng ta vẫn còn chút sức quyến rũ! Đối tượng có thể cạnh tranh với tướng quân chắc cũng không kém đâu nhỉ?", Triệu Tín cười nói, hấn còn muốn biết kẻ có thể lợi dụng còn có những ai.

"Cái này sao, người đến thành Trường An hỏi thì sẽ biết. À, đúng rồi, đời này người đâu còn khả năng bước vào thành Trường An lần nữa. Dù sao người cũng chỉ là một tên bại hoại năm lần bảy lượt phản bội dân tộc của mình. Thật đáng thương cho những thân nhân bằng hữu của người, chỉ vì một tên bại hoại như người mà bị liên lụy dẫn đến diệt toàn tộc", Hoắc Khứ Bệnh nở nụ cười khinh miệt, ngạo mạn nói với Triệu Tín.

Triệu Tín nghe những lời này, cảm thấy vô cùng tức giận.

Hấn vốn là tiểu vương của Hung Nô, đầu tiên là phản bội Hung Nô đầu hàng Đại Hán, sau đó lại phản bội Hán triều quay về Hung Nô. Nếu như nói trong cái sự phản bội lặp đi lặp lại điều khiến lương tâm của hấn bất an thì đó chính người bị hấn liên lụy đều bị Lưu Triệt hạ lệnh tru sát toàn tộc.

Nghĩ tới đây, Triệu Tín không muốn tiếp tục nói nhảm với Hoắc Khứ Bệnh, trực tiếp gõ trống trận, xông tới chỗ Hán quân.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Xoay người là địch

Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng nhìn Triệu Tín.

Một tên bại tướng nhiều lần phản bội đất nước của mình, cũng xứng chiến đấu sao?

Vì muốn cho các tướng sĩ tăng thêm tinh thần chiến đấu, tràn ngập lòng tin, Hoắc Khứ Bệnh vững tin nói với các tướng sĩ: "Tào phó tướng đang dẫn viện binh đến, lúc đó mọi người sẽ được thỏa sức giết địch".

Kỳ thực, Hoắc Khứ Bệnh cũng không biết viện binh có thể tới hay không, nếu đến thì bao giờ mới đến, nhưng chàng không thể nói cho các tướng sĩ của chàng biết điều này.

Có Hoắc Khứ Bệnh và viện quân là hai viên thuốc an thần, năm trăm khinh kỵ binh Đại Hán dũng mãnh không gì có thể sánh được, xông nên cùng hai vạn đại quân Hung Nô chém giết, mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Thức Tranh chỉ đứng ở nơi xa nhìn hai quân tranh đấu, nhưng lại có chút run rẩy trực ngã xuống.

Toàn bộ chiến trường chỉ có một mình nàng sững sờ đứng ở phía xa, phảng phất như việc này không hề liên quan đến nàng.

Ngày hôm qua, lúc Triệu Tín đến tìm nàng, thật sự là nàng đang định đến quan ngoại mua sắm. Nàng chỉ hơi giật mình, rồi đoán ra được bên cạnh nàng hấn đã bị sớm bố trí đầy mặt thám của Triệu Tín.

Triệu Tín nói sẽ cho nàng trở lại trong quân Hung Nô. Nàng đáp ứng, Triệu Tín chỉ nói sắp có một cuộc chiến vô cùng đặc sắc, mời nàng tới tham chiến.

Thẳng đến khi nàng nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh xuất hiện, nàng lại chỉ ngẩn người.

Nàng biết, kỳ thực nàng không có tư cách không nỡ.

Người đàn ông này, không có bất kỳ liên quan gì tới nàng.

Hoắc Khứ Bệnh nói rất đúng.

Kẻ phản bội đất nước của mình, chính là một kẻ căn bã.

Mà Thức Tranh nàng đã vô số lần từ sâu trong nội tâm phản bội chính đất nước của mình, dân tộc của mình rồi!

Có những thứ vĩnh viễn không bao giờ có thể phản bội.

Ví như đất nước của mình.

Ví như dân tộc của mình.

Một khi đã phản bội, cũng chỉ có thể vạn kiếp bất phục, không còn đường quay về.

Chết cũng không thể quay đầu.

Giống như cô hồn dã quỷ du dương trên thế gian này, trong trời đất không có nơi để ngoi an ổn sinh sống.

Thức Tranh nhìn Hoắc Khứ Bệnh như thập điện diêm vương nhanh nhẹn chém giết đồng tộc của nàng, nàng lại không hề có bất kỳ cảm giác nào. Nàng cười thâm, Thức Tranh, cuối cùng ngươi cũng giống y hệt phụ thân của ngươi, vạn kiếp bất phục!

Bất tri bất giác từ sâu trong nội tâm không tiếp tục bảo vệ mẫu quốc của mình.

Đây mới là triệt để phản bội.

Mục tiêu của Lý Cẩm kỳ thực không phải là những tướng sĩ Hung Nô, hiện tại y chỉ muốn giết chết một người, chính là Thức Tranh đang đứng ở đằng xa kia.

Nếu không phải ả, bọn họ sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này.

Nếu không phải ả, Hoắc Khứ Bệnh sẽ không ở trước trận đấu mất lý trí như vậy.

Ả chính là hồng nhan họa thủy.

Nửa năm trước, lúc Vũ Lâm quân chém giết ả, y không nên vì chút đồng cảm trong chốc lát, mà mặc cho Vũ Lâm quân chém giết từ từ già kia.

Ả nữ nhân này không lưu lại được.

Bây giờ Lý Cẩm chỉ có duy nhất một ý niệm như vậy.

Khi y băng qua một đám người đang loạn chiến, xông thẳng tới trước mặt Thức Tranh, Thức Tranh lại có thể nở nụ cười với y.

Thức Tranh rút bội kiếm của mình ra, đấu với Lý Cẩm.

Nàng biết nàng không phải đối thủ của Lý Cẩm, nhưng nàng sẽ không ngoan ngoãn nhắm mắt dâng đầu của mình.

Kiếp này nàng là một công chúa phản quốc.

Như vậy chỉ ít, khi chết đi, nàng cũng vì mẫu quốc mà chiến đấu.

Không thể sống là một người Hung Nô, như vậy có thể lấy thân phận một người Hung Nô mà chết, đây có lẽ cũng là một loại nhân từ?

Kiếp sau, nàng nhất định sẽ không phụ đất nước của mình, không phụ dân tộc của mình.

Lúc mũi kiếm của Lý Cẩm hướng về lồng ngực của nàng, Thức Tranh cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Giống như khi nàng còn nhỏ, phụ thân ôm thân hình nhỏ bé của nàng vào ngực, giục ngựa chạy băng băng trên thảo nguyên rộng lớn.

Khi đó, bầu trời xanh mây la đà, đồng cỏ và nguồn nước dồi dào tươi tốt, dê bò thành đàn.

Khi đó, phụ thân vẫn là thái tử của Hung Nô.

Khi đó chính nàng còn không biết đến nỗi đau chốn trần gian.

Lúc Thức Tranh ngã từ trên ngựa xuống, nàng thấy được gương mặt hoảng sợ vì lo lắng cho nàng của Hoắc Khứ Bệnh.

Thức Tranh cười thâm.

Chỉ ít, người đàn ông này đã từng vì nàng mà lo lắng như vậy!

Kiểm của Lý Cầm không có xuyên qua ngực của Thức Tranh, mà lệch hướng đâm chệch vào bả vai trái của nàng, là do Hoắc Khứ Bệnh đẩy được mũi kiếm của Lý Cầm.

Người đàn ông này băng qua thiên quân vạn mã, đi đến bên cạnh nàng.

Gò má đầm máu kia, gần như vậy mà lại xa như vậy.

Đôi con ngươi rực đỏ kia, quen thuộc mà cũng xa lạ như vậy.

"Chiến đấu còn chưa kết thúc, tướng quân định nhân nhả ở đây bắt sống người hay sao?", Lý Cầm đưa lưng về phía Hoắc Khứ Bệnh, nghĩa khí chấn trước người của Hoắc Khứ Bệnh và Thức Tranh, đối mặt với người Hung Nô đang đồng loạt xông lên.

Bởi vì Hoắc Khứ Bệnh đang ở đây, cho nên quân Hung Nô cũng xông về phía này.

Lý Cầm quay đầu liếc mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh, chỉ là trong nháy mắt ngăn ngừa. Không nói lời nào, sau đó dứt khoát đơn độc vùng kiếm, xông về phía địch nhân.

Một cái ngoái đầu trong chớp mắt kia, vô cùng nghĩa khí, nhưng nhìn lại thấy lạnh lùng vô tình như vậy.

"Lần sau đừng để rơi vào tay ta, Luyện Đề". Hoắc Khứ Bệnh ôm Thức Tranh trong ngực, chăm rãi nói vào tai nàng.

Sau đó buông Thức Tranh ra, đứng dậy nhảy lên ngựa, sát nhập trận địa.

Nửa năm lưu luyến không quên này, cuối cùng lại bị tư thế hào hùng bất đắc dĩ giẫm nát.

Nữ nhân trước mắt này, cùng dòng dõi Luyện Đề cuối cùng của nàng.

Những thứ này đã được định trước ngay từ khi bắt đầu, nàng không có cách nào buông bỏ dòng máu của dòng tộc Luyện Đề, mà chàng, chung quy là tướng quân Đại Hán muốn bình định dòng tộc Luyện Đề.

Trước đây không phải không biết mà cố ý lừa dối mà thôi.

Ngày hôm nay, cuối cùng không có cách nào tiếp tục lừa người dối mình được nữa.

Tạm biệt, Luyện Đề Thức Tranh.

Trước đây, ta chỉ nhớ rõ tên của nàng.

Về sau, lại chỉ biết nhớ kỹ họ của nàng.

Nhìn bóng lưng của Hoắc Khứ Bệnh thấp thoáng giữa những người Hung Nô, nước mắt của Thức Tranh không ngừng tuôn rơi như chuỗi hạt châu đứt dây.

Nàng ngẩng đầu lên, quật cường dùng hai bàn tay ra sức lau nước mắt.

Trên tay dính đầy máu chảy xuống từ vai trái của nàng.

Nước mắt hòa lẫn máu tươi chảy xuống miệng, mặn ngọt đan xen.

Thức Tranh há miệng, cuối cùng cũng không nói được bất kỳ câu nào.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh kêu lên hai chữ "Luyện Đề", nàng biết, Hoắc Khứ Bệnh sẽ không vì nàng mà quay đầu lại.

Người đàn ông này, cuối cùng cũng đập nát nội tâm băng giá quật cường của nàng.

Sau đó,

Xoay người là khách.

Nói "khách" cũng chỉ là lừa mình dối người, phải nói là "địch" mới đúng.

Hoắc Khứ Bệnh, nếu ngay từ đầu vào cái ngày tuyết rơi ấy, ở trên đài tạp kỹ chàng bán chết ta thì tốt biết mấy!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Chu thị Nghiệp Tu

Tịch dương nhuộm máu.

Thức Tranh ngơ ngác nhìn chốn tu la trảng lặng ngắt như tờ này.

Con gió đầu xuân ngao ngược cuốn bay cò xí rách nát, không một chút thương cảm quét qua từng cỗ thi thể.

Viện binh do Hoắc Khứ Bệnh điều phái cuối cùng cũng đến, sau đó chàng hạ lệnh, không lưu lại người sống.

Hai vạn đại quân Hung Nô giống như con cừu con gầy yếu bị đưa vào lò sát sinh vậy, càng về sau thậm chí ngay cả một tiếng kêu phản kháng cũng không có, chỉ ngoan ngoãn chấp nhận quỷ dưới đao của Hán quân.

Cuộc chiến hoàn tất, Hoắc Khứ Bệnh cùng đội quân của chàng nhanh chóng rời đi.

Người nào cũng không liếc mắt nhìn Thức Tranh đang đứng ở đằng xa một cái.

Đội đại quân đã đi khá xa, Hoắc Khứ Bệnh mới quay đầu nhìn chiến trường.

Thân thể yếu ớt của Thức Tranh, dần dần biến mất cùng ánh tịch dương nơi chân trời.

Phảng phất như chút tư niệm sâu đậm cuối cùng bởi vì vận mệnh mà đứt đoạn.

Càng lúc càng xa.

Sau đó, màn đêm phủ xuống.

Hoắc Khứ Bệnh mang theo một nghìn khinh kỵ binh nhưng chỉ có ba trăm người theo chàng quay về Trường An.

Năm trăm người nghe theo mệnh lệnh, đang trên đường hồi hương về thăm người thân.

Hai trăm người còn lại hy sinh trong trận chiến với Triệu Tấn.

Hai trăm so với hai vạn, Hoắc Khứ Bệnh cũng không có bị tổn hại.

Nhưng chàng vẫn đi tìm Lưu Triệt lĩnh tội.

Trúng ám toán của quân địch, khiến cho đội quân của mình gặp nguy nan, tuy cuối cùng toàn quân bị tiêu diệt lại là quân địch.

Nhưng nói cho cùng, chàng cũng không vượt qua được một cửa ải.

Giống như Lý Cẩm đã nói: "Dù cho tướng quân đã biết Thức Tranh là kẻ địch, nhưng tướng quân vẫn không đành lòng giết chết ả ta. Tướng quân còn mặt mũi nào để gặp bệ hạ, đối mặt với Đại Hán, đối mặt với con dân thiên hạ?"

Lưu Triệt lưu Hoắc Khứ Bệnh lại, cùng chàng dùng bữa yến ở Thanh Lương điện. Trong bữa tiệc, hán không hề đề cập đến bất kỳ việc lĩnh tội nào. Gần đây, Lý phu nhân đã sinh cho hán một vị hoàng tử, long nhan của hán đang ở trong trạng thái vô cùng vui vẻ.

"Nếu như đại thắng đều phải giáng tội, trẫm nhìn thấy trong sử sách không vị tướng quân nào là không bị giáng tội đâu", thấy Hoắc Khứ Bệnh lại muốn lĩnh tội, Lưu Triệt vỗ vai Hoắc Khứ Bệnh cười lớn.

"Bệnh nhi, đây là một khởi đầu tốt. Lần quyết chiến với Hung Nô này, hoàng đế phụ đã chọn con làm chủ soái lục quân, hoàng đế phụ sẽ ở Vị Ương cung chờ con chiến thắng trở về".

Đôi khi chiến đấu cũng phải chú ý đến thói quen.

Từ khi Hoắc Khứ Bệnh nắm giữ ấn soái của Thường Thắng tướng quân xuất chinh, tất nhiên Lưu Triệt nhận được phần thắng nhiều hơn.

"Được rồi, Đồng tiểu thư của con đã đến Trường An, nàng có hỏi thăm lần tứ hôn kia có còn tính hay không? Đúng là một cô nương khá ái", Lưu Triệt

đường như vô ý nói với Hoắc Khứ Bệnh, sau đó chăm chú nhìn phản ứng của Hoắc Khứ Bệnh.

"Hoàng di phu, nàng chạy tới Trường An chỉ vì hỏi điều này hay sao?", Hoắc Khứ Bệnh nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, bởi vì nàng muốn cùng người khác đính hôn", Lưu Triệt thần nhiên nói.

Nghe nói như vậy, Hoắc Khứ Bệnh ngây ngẩn cả người.

Hai năm trước, chàng lấy lý do Hung Nô chưa diệt, cự tuyệt lời tứ hôn nhìn như đùa giỡn của Lưu Triệt, từ đó đến nay, thời gian đã qua hai năm, chàng chỉ gặp Đồng Nhập Khanh đúng một lần.

Đó là trong buổi tiệc chia tay phụ thân nàng, nàng khách khí mà xa lạ với chàng, xinh đẹp khiến người ta xa cách.

"Cùng với ai ạ?", Hoắc Khứ Bệnh có chút gượng gạo hỏi.

"Đúng lúc vị hôn phu của nàng cũng theo nàng tới Trường An, sao con không tự mình đi gặp bọn họ", Lưu Triệt ý vị thâm trường nở nụ cười, sau đó đứng dậy rời đi.

Bệnh nhi, bây giờ con hối hận vẫn còn kịp.

Bởi vì sau khi hoàng di phu biết được đáp án của con mới có thể quyết định lần tứ hôn hai năm trước giữa con và Đồng Nhập Khanh có tính hay không.

Có thể, Đồng Nhập Khanh cũng nghĩ như vậy.

Ngày thứ hai, không đợi Hoắc Khứ Bệnh đi tìm, Đồng Nhập Khanh đã trực tiếp chạy đến Hoắc phủ tìm Hoắc Khứ Bệnh.

Đồng Nhập Khanh cười tươi như hoa.

Phía sau là một vị thiếu niên vô cùng tuấn tú.

Y phục khéo léo, ôn tồn lễ độ.

Điều duy nhất không hợp với khí chất của y là trong tay y đang ôm hai vò rượu ngon thượng đẳng. Hai vò rượu hẳn rất nặng, nhưng gương mặt người thanh niên vẫn mang theo ý cười, duy trì tư thế ưu nhã.

"Ngựa của huynh đâu? Dắt ngựa tới đây", Đồng tiểu thư vỗ vỗ Hoắc Khứ Bệnh đang sừng sốt, vẫn giống như trước đây ra lệnh cho chàng.

Hoắc Khứ Bệnh cũng theo thói quen nghe theo mệnh lệnh, chạy đi dắt ngựa tới.

"Chàng đặt rượu lên ngựa. Cẩn thận đừng để rơi vỡ. Nếu không...ta sẽ nổi giận!", Đồng Nhập Khanh quay đầu, hờn mát phân phó vị thanh niên tao nhã kia.

Thanh niên không nói hai lời, bắt đầu hao tâm tổn sức nghĩ biện pháp đặt hai vò rượu đặt lên thân ngựa.

Đợi người thanh niên sắp đặt xong xuôi, Đồng Nhập Khanh cố sức nhảy lên ngựa. Sau đó, nàng xoay người nói với Hoắc Khứ Bệnh: "Huynh còn không mau lên hộ tống muội, muội đâu có biết cưỡi ngựa".

Hoắc Khứ Bệnh khờ sở nhìn người thanh niên, nhưng trên gương mặt y chỉ mang nét cười dịu dàng.

"Hai người đi chơi vui vẻ", lúc người thanh niên nhìn hai người cưỡi ngựa rời đi, trên gương mặt vẫn mang nét cười dịu dàng.

Ôn nhu trong ánh mắt dường như có thể nhấn chìm Đồng tiểu thư.

Nhưng mà sự ôn nhu này chỉ đổi lại được hai chữ "có lệ" của Đồng tiểu thư.

"Chờ chút"

"Muội muốn đến nơi nào?", Hoắc Khứ Bệnh hơi nghi hoặc một chút hỏi Đồng Nhập Khanh ở phía trước.

"Nơi nào cũng được, càng xa càng tốt", Đồng Nhập Khanh nghiêng đầu một chút, đủ để cho Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy một nụ cười khuyếch quốc khuyếch thành. Chỉ là trong nụ cười mang theo một chút đau thương nhàn nhạt.

Lúc giục ngựa chạy thật nhanh đến vùng ngoại thành Trường An không một bóng người, Đồng Nhập Khanh bắt đầu hướng về phía cánh đồng bát ngát hét to: "Y là Chu Nghiệp Tu, là trưởng tôn Chu gia, nhà giàu nhất Lỗ quốc. Cầm kỳ thi họa y đều tinh thông, kinh thương cũng rất lợi hại, không hoa tâm, rất có trách nhiệm, quan trọng nhất là Nghiệp Tu rất cưng chiều muội, nhất định muội sẽ sống rất hạnh phúc".

Tiếng hét cuối cùng kết thúc, Đồng Nhập Khanh lại bắt đầu nức nở.

Hoắc Khứ Bệnh không biết nên làm thế nào cho phải, đành yên lặng ôm chặt người trước ngực.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Nhập Khanh bỗng nhiên quay đầu nở một nụ cười xán lạn với Hoắc Khứ Bệnh: "Muội mệt rồi, chúng ta hãy tới gốc cây kia nghỉ ngơi."

Đó là một cây đào già hoang dã, không cao nhưng hoa lá sum suê.

Nó lẻ loi sinh trưởng ở chốn hoang dã này, chắc cũng đã nhiều năm rồi.

Những đóa hoa màu hồng nhạt tươi tốt được điểm xuyết những chiếc lá non mới nhú, Đồng Nhập Khanh không nhịn được hái một đóa cài lên tóc mình.

"Có đẹp không?", Đồng Nhập Khanh cười hỏi, ôm hai vò rượu đến chỗ Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh gật đầu.

Đồng Nhập Khanh vẫn luôn là một mỹ nhân.

Nàng là đóa hoa tuyệt mỹ nở chốn thiên cung.

Vĩnh viễn chỉ có thể được người ta che chở, sủng ái vô điều kiện.

"Huynh có biết sau khi muội bị người Hung Nô bắt đi, nữ nhân tên Thức Tranh và muội đã nói những gì không?", Đồng Nhập Khanh nhấp một ngụm rượu, mỉm cười hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

"Bởi vì huynh, muội mới bị người Hung Nô chà đạp. Chẳng lẽ huynh không chịu trách nhiệm đối với muội hay sao?", Đồng Nhập Khanh nghiêng đầu nhìn Hoắc Khứ Bệnh, lạnh nhạt hỏi.

Lòng của Hoắc Khứ Bệnh trùng xuống, chàng luôn cho rằng, chàng và Đồng Nhập Khanh sẽ không bao giờ đề cập đến sự kiện kia.

"Khi đó không phải huynh cũng muốn như vậy sao?!", Đồng Nhập Khanh nhìn chăm chú Hoắc Khứ Bệnh trong chốc lát, rồi bỗng nhiên nàng nở nụ cười: "Nếu đã định chịu trách nhiệm, vậy vì sao còn lấy cái cớ vớ vẩn là Hung Nô chưa diệt nên không muốn nghĩ đến gia sự, cự tuyệt lời tứ hôn của bộ hạ".

"Bởi vì Thức Tranh", Hoắc Khứ Bệnh chột uống một ngụm rượu lớn, sau đó chậm rãi nói.

Nghe được những lời này, Đồng Nhập Khanh cười thâm. Rốt cục chính tai nàng cũng nghe được những lời này.

Sự thật này lúc trước cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng bây giờ lại cảm thấy vô cùng tàn khốc.

Ngày đó, sau khi Đồng Nhập Khanh bị người Hung Nô bắt đi, bọn chúng đã vội vã muốn làm nhục Đồng Nhập Khanh.

Lúc bị đám người Hung Nô thô bạo xé y phục, lần đầu tiên Đồng Nhập Khanh biết cái gì là sợ hãi.

Thậm chí nàng còn không có sức lực để kêu cứu, nàng chỉ có thể nghe được tiếng khẩn cầu ni non yếu ớt của chính mình cùng tiếng cười điên cuồng của lũ người kia.

Chính Thức Tranh đã ngăn những tên Hung Nô này lại, sau đó mang nàng y phục xóc xếch vào trong doanh trướng.

Chỉ cần không bị đám cầm thú kia xâm phạm, trong nháy mắt Đồng Nhập Khanh đã khôi phục tinh thần, mắng chửi Thức Tranh.

Thủ hạ của Thức Tranh hung hăng bạt cho Đồng Nhập Khanh một cái tát.

Đồng đại tiểu thư nàng da thịt non mịn, nào có thể chịu nổi cái này, một cái bạt tai đã khiến mũi và miệng đều bị chảy máu.

Đồng Nhập Khanh ra sức thoát khỏi trói buộc, chạy đến giá đặt binh khí đặt trong doanh trướng, tùy tiện tóm một cái đao đánh tới chỗ Thức Tranh, không nghĩ tới lại bị mấy tên thị vệ Hung Nô đẩy ngã xuống đất.

Bọn thị vệ còn muốn tiếp tục dạy dỗ một chút cái ả nha đầu ồn ào này, lại bị Thức Tranh ra hiệu ngừng lại.

"Người nên ngoan ngoãn một chút. Nếu không... khiến gương mặt mỹ nhân này bị hồng thì thật đáng tiếc", Thức Tranh lạnh lùng nói với Đồng đại tiểu thư.

"Hừ, đời Bệnh nhi tới, không biết gương mặt của kẻ nào mới bị hồng đâu!", Đồng Nhập Khanh mạnh miệng mỉa mai đáp lại.

"Bệnh nhi? Hoắc Khứ Bệnh!", Thức Tranh có chút không tin hỏi.

Đồng Nhập Khanh cười gằn: "Đúng, chính là Hoắc Khứ Bệnh. Các người tốt nhất nên thả ta ra, nếu không... Đến lúc đó, Bệnh nhi nhất định sẽ huyết tẩy nơi này. Một người sống cũng sẽ không lưu lại".

Nghe được Đồng Nhập Khanh nói những lời này, Thức Tranh cũng cười gằn.

Nữ nhân không biết điều!

Cái loại phú gia tiểu thư được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!

"Các người lui xuống trước".

Thức Tranh lệnh cho toàn bộ thuộc hạ lui xuống, rồi chậm rãi đi đến trước mặt Đồng Nhập Khanh, tát nàng một cái.

"Người", Đồng Nhập Khanh tức giận, nhấc tay muốn đánh Thức Tranh, không nghĩ rằng lại bị Thức Tranh gạt gao bắt được cánh tay.

"Nếu ta là người, ta sẽ không ồn ào lớn tiếng ở nơi này nói mình quan trọng đối với Hoắc Khứ Bệnh như thế nào! Lúc đầu ta nghĩ nếu người chỉ là một nữ nhân Đại Hán bình thường, ta sẽ trực tiếp thả người ra. Nhưng người lại muốn làm con tin như vậy, ta sẽ thành toàn cho người. Ta còn phải cảm ơn người, cho ta một cái một cái mồi để câu được một con cá lớn như Hoắc Khứ Bệnh".

"Bệnh nhi sẽ không ngoan ngoãn làm con cá lớn của các người đâu. Chờ Bệnh nhi tới, tất cả các người sẽ phải xuống địa ngục", về mặt của Đồng Nhập Khanh tự tin quật cường.

Nhìn Đồng Nhập Khanh đơn thuần ngu ngốc tin tưởng và ngưỡng mộ vô điều kiện Hoắc Khứ Bệnh, Thức Tranh cười lạnh.

"Thật không uổng công Hoắc Khứ Bệnh thương yêu người, chết đến nơi rồi mà vẫn còn tin tưởng hấn như vậy".

"Ta xem người nghĩ sai rồi. Chết đến nơi không phải là ta mà là các người", Đồng Nhập Khanh nở nụ cười, đáng vẻ khinh miệt.

Thức Tranh nhìn chằm chằm Đồng Nhập Khanh, có thể ngu ngốc mà cố chấp tin tưởng người kia, ý lại vào người kia, có lẽ, cũng là một niềm hạnh phúc.

Thức Tranh không nói gì thêm, phản phó thủ hạ dẫn Đồng Nhập Khanh xuống dưới. Sau đó chuẩn bị nghênh đón Hoắc đại tướng quân.

Mà Đồng Nhập Khanh sau khi bị dẫn đi, thủ hạ của Thức Tranh cũng không như Thức Tranh chỉ động khẩu bất động thủ, hơn nữa Đồng Nhập Khanh còn không biết điều, cho nên bị những thuộc hạ này có chút hơi dụng hình. Cũng không phải quá nặng, nhưng mà Đồng tiểu thư vẫn là rất tức thời lâm vào hôn mê.

Sau đó, Hoắc Khứ Bệnh đơn độc xông vào trại địch, tạo nên giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân muôn thừa.

"Bệnh nhi, huynh thích nha đầu Hung Nô kia từ khi nào?", Đồng Nhập Khanh chợt uống một ngụm rượu, ánh mắt say lơ mơ mơ màng màng hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh lắc đầu.

"Không biết? Vậy huynh còn yêu ả không?", Đồng Nhập Khanh sát lại gần Hoắc Khứ Bệnh, ép hỏi.

"Những điều này đều không còn quan trọng, ta và nàng không còn bất kỳ quan hệ gì nữa", Hoắc Khứ Bệnh nói xong, nâng vò rượu lên, liều mạng uống.

Đồng Nhập Khanh cười gằn, không còn quan hệ.

Trong buổi yến tiệc tổng biệt phụ thân nàng, nàng cố ý dùng kế bức Thức Tranh rời khỏi Hoắc Hầu phủ cũng bởi vì nàng muốn hai người kia không còn bất kỳ quan hệ nào.

Nhưng bây giờ không phải Hoắc Khứ Bệnh đang lừa mình dối người mượn rượu giải sầu sao!

Nếu như duyên phận thực sự chỉ bằng một câu mà nhất đao lưỡng đoạn, trên đời này sẽ không còn nhiều si nam oán nữ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25: Thanh mai xa lạ

"Mùng sáu hai tháng sau là ngày đại hỷ của ta, Hoắc Hầu gia nhớ phải đến tổng hôn đấy", Đồng Nhập Khanh nói xong, mỉm cười với Hoắc Khứ Bệnh, sau đó đứng dậy định rời đi.

Hoắc Khứ Bệnh có chút mờ mịt kéo Đồng Nhập Khanh lại: "Vậy lời tứ hôn của bộ hạ không được tính hay sao?"

Lúc hỏi câu hỏi này, chính Hoắc Khứ Bệnh cũng không biết, rốt cuộc chàng muốn nghe câu trả lời như thế nào từ Đồng Nhập Khanh. Nếu Đồng Nhập Khanh nói tính, vậy Hoắc Khứ Bệnh chẳng sẽ thực sự lấy Đồng Nhập Khanh làm thê tử hay sao?

"Hai năm trước, lúc huynh lấy cái lý do khôn khiếp kia, lời tứ hôn này cũng có tính hay sao!".

Đồng Nhập Khanh rút tay về, sau đó cúi người vuốt ve gương mặt mờ mịt của Hoắc Khứ Bệnh, ánh mắt lạnh như băng nói với Hoắc Khứ Bệnh: "Chàng không cần chịu trách nhiệm đối với ta, ta cũng không cần chàng chịu trách nhiệm. Ta chính là muốn chàng đối với ta hồ thẹn cả đời. Hồ thẹn đến mức một ngày chàng cũng không thể quên được ta. Mà ta nhất định sẽ rất hạnh phúc, hạnh phúc gấp trăm lần so với việc gả cho chàng", nói xong, Đồng Nhập Khanh lưu lại cho Hoắc Khứ Bệnh một nụ cười dịu dàng, sau đó đi đến bên ngựa, nhanh nhẹn tung người lên ngựa.

"Đồng nhi, muội không biết cười ngựa. Đừng càn quấy nữa, mau xuống đây".

Đồng nhi?!

Đồng Nhập Khanh cười thâm, lúc chia tay, rốt cuộc chàng cũng nhớ tới cái xưng hô tình chân ý thiết này sao?

Nhớ tới lần cuối cùng Hoắc Khứ Bệnh gọi nàng là Đồng nhi, là lúc còn tám chín tuổi. Hai người bọn họ cùng chơi trò chơi, chàng là tiểu tân lang, nàng là tiểu tân nương.

Nàng mang đến một chiếc khăn voan được nàng may bằng vải nhiều màu.

Còn chàng mang đến một vòng hoa đại do chính tay chàng bện.

Chàng nhắc tám vải hoa trên đầu nàng xuống, sau đó đặt chiếc vòng hoa đại lên đầu nàng.

Chàng nói: "Đồng nhi, từ nay về sau muội chính là Hoắc phu nhân của ta".

Giọng nói non nớt nhưng chắc chắn.

Nàng nhìn chàng, cười tươi như hoa.

Trong mắt tràn đầy hạnh phúc ngây thơ không tỳ vết.

Đồng Nhập Khanh tiêu sái cầm lấy dây cương, quay đầu nhìn thoáng qua Hoắc Khứ Bệnh.

Vẫn nụ cười tươi như hoa.

Chỉ là trong ánh mắt không còn hạnh phúc ngây thơ không tỳ vết nữa.

"Sau khi chàng biến mất khỏi cuộc đời của ta, ta đã học được không ít thứ đâu".

Nói xong, Đồng Nhập Khanh không lưu luyến quay đầu, vung mã tiên, phi ngựa như bay quay về thành Trường An.

Đồng Nhập Khanh quật cường mỉm cười, chỉ là không biết tại sao lại không cầm được nước mắt đang bay tán loạn.

Hoắc Khứ Bệnh đứng ngẩn ngơ dưới tán đào già nua nhưng tươi tốt, nhìn bóng dáng của Đồng Nhập Khanh đang dần biến mất trong màn mưa hoa đào tuyết mỹ.

Đã từng là thanh mai.

Hôm nay là người lạ.

Hai tháng sau, Đồng Nhập Khanh đứng hẹn gả đến Chu gia.

Đồng Nhập Khanh nói nàng muốn một hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Vì vậy, Chu Nghiệp Tu đã dành cho nàng một hôn lễ xa hoa khiến cho nữ nhân khắp thiên hạ đều vô cùng ngưỡng mộ.

Chu Nghiệp Tu không phải người chỉ biết nói, mà y sẽ đem ước muốn của Đồng Nhập Khanh toàn bộ đều trở thành sự thật, chấp tay dâng nên trước mặt của nàng.

Như vậy, Chu đại thiếu gia sẽ làm cho Đồng Nhập Khanh có cảm giác an toàn.

Chu Nghiệp Tu nói, y sẽ thỏa mãn mọi nguyện vọng của nàng.

Cả đời, đều như thế.

Chu Nghiệp Tu yêu Đồng Nhập Khanh, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên gặp gỡ, y đã khắc sâu hình bóng nàng trong tim.

Khi đó y còn không biết nàng là Đồng tiểu thư vang danh thiên hạ.

Ngày đó là đêm trước Nguyên Tiêu.

Phong tuyết phồn thịnh.

Nàng mặc một bộ thanh y, cầm một chiếc ô giấy dầu màu xanh lam.

Sau đó, nàng cười nói, nàng lạc đường.

Trong tay nàng cầm một chiếc hoa đăng bằng kính sa vẽ đầy tường vi, cười rộ lên, lại giống như một đóa tường vi.

Mềm mại liêu nhân.

Ẩn tàng bụi gai.

Kỳ thực đó cũng là lần đầu tiên Chu Nghiệp Tu đến chốn thành thị này. Y phụng mệnh Chu thái gia đi kiểm tra tình trạng buôn bán của sản nghiệp Chu gia trong thành.

Thế nhưng dù chưa quen với đường xá nơi đây, y vẫn tận tình cùng Đồng tiểu thư dạo quanh thành Quảng Xuyên đến nửa đêm.

Màn đêm trầm lắng, tuyết rơi dồn dập.

Nàng lạc đường, lại cố tình đi đến trước mặt y.

Cuối cùng, cũng là nàng lạc đường tình cờ đưa y đến khách điểm sản nghiệp của Chu gia.

"Cô nương, tại hạ Lỗ quốc Chu gia Chu Nghiệp Tu", thấy Đồng Nhập Khanh xoay người muốn rời đi, Chu Nghiệp Tu vội vàng tự giới thiệu.

"Đại Hân Quảng Xuyên thành Đồng Gia nữ, Đồng Nhập Khanh", Đồng Nhập Khanh quay đầu nở nụ cười.

"Đại thiếu gia, chúc mừng ngài gặp được giai nhân. Nếu không phải là Đồng đại tiểu thư đi cùng với ngài, phỏng chừng bây giờ ngài đã bị bọn cường đạo bắt về sơn trại đánh đập rồi", chương quỹ khách điểm vội vàng nói với Chu Nghiệp Tu.

Sau đó, Chu Nghiệp Tu mới biết được, mấy tháng gần đây bên trong thành Quảng Xuyên vô cùng không yên ổn. Khi trời tối, một đám cường đạo trắng trợn cướp đoạt người đi đường. Chẳng trách dọc đường y không gặp được bất kỳ người nào, nhưng luôn cảm giác có người theo dõi bọn họ. Y còn tưởng mình bị Đồng tiểu thư mê hoặc nên xuất hiện ảo giác.

"Đồng gia là danh môn vọng tộc lớn nhất thành Quảng Xuyên, đương nhiên bọn cường đạo không dám ra tay với bọn họ. Đại thiếu gia, ngày mai chúng ta nên đến Đồng phủ dâng môn cảm tạ", vẻ mặt của chương quỹ vô cùng mong đợi, vội vã khuyên nhủ đại thiếu gia của hắn. Nếu đại thiếu gia của hắn đến cảm tạ Đồng gia, hắn cũng có thể tiện thể cùng đi một chuyến đến Đồng gia, sau này sẽ có cái mà vốn dĩ vốn dĩ khoắc lác.

Chu Nghiệp Tu ngắm chiếc hoa đăng tường vi trong tay, nhớ lại nụ cười của Đồng Nhập Khanh trước khi rời đi.

Đại Hân Quảng Xuyên thành Đồng gia nữ, Nhập Khanh.

Đóa tường vi già bộ lạc đường trong đêm tuyết này, hóa ra là viên ngọc quý trên tay của đương kim đệ nhất nho gia Đồng Trọng Thư.

Chu Nghiệp Tu nở nụ cười, suốt đêm múa bút đề một câu thơ lên chiếc hoa đăng tường vi.

Sau đó vào buổi sáng lễ Nguyên Tiêu, ôn tồn lễ độ xuất hiện ở Đồng phủ.

Tuyết dạ chỉ tường vi, liễu đăng xuân phong quy.

Bất dao hương dĩ loạn, vô phong hoa tự phi.

Lục phồn tàng tiêm thứ, nguyện xá thập chỉ bồi.

Nhược văn lộ bất độ, khả khảng thường nguyệt khôi?

Chu Nghiệp Tu không trực tiếp trả lại đèn cho Đồng tiểu thư mà một mực cung kính đưa cho phụ thân của nàng, Đồng đại nho gia. Đồng đại nho là nhân vật nào chứ, còn không nhận ra trong thi từ này cất chứa tâm tư nào sao?

Chẳng qua chỉ là mời đi ngắm hoa đăng thôi mà, Đồng đại nho vô cùng sáng khoái thay nữ nhi đáp ứng.

Đồng Nhập Khanh cũng chẳng có bất cứ dị nghị nào, thoải mái cùng Chu đại thiếu gia đi ngắm hoa đăng.

Sau đó, hai người thường xuyên qua lại. Sau khi quay lại Lỗ quốc, Chu gia đại thiếu liền long trọng muốn cùng Đồng gia đề thân.

Mấy đời Chu gia đều là nhà giàu có số một Lỗ quốc, cho nên Chu gia cũng được coi là quý tộc danh chính ngôn thuận, không phải là cái dạng nhà giàu mới nổi. Cho nên đối với danh vọng và thế lực của Chu gia, trường tồn tức cũng phải là nhân trung long phượng mới được.

Hoàn hảo là các trưởng bối vừa nghe được vị Đồng tiểu thư kia là thiên kim của Đồng Trọng Thư, vô cùng vui vẻ đáp ứng.

Về phía Đồng gia, Đồng Trọng Thư cũng vô cùng hài lòng về mối hôn sự này.

Không chỉ môn đăng hộ đối, mà quan trọng nhất là chỉ có Chu gia đại thiếu gia thật sự quan tâm đến bảo bối của lão.

Đồng Nhập Khanh nhìn sính lễ xa hoa rực rỡ chất đầy trên mặt đất, không hề có bất kỳ biểu tình nào.

"Dù sao cũng là xuất giá, vậy sao không gả cho người sủng ái mình chứ, huống chi người này còn biết hết mọi chuyện trước đây. Thu cát hết đi", Đồng Nhập Khanh nhàn nhạt nói xong, xoay người trở về phòng. Sau đó lấy chiếc hoa đăng tường vi, ném cho nha hoàn.

"Đem đốt đi".

Nha hoàn có chút khó hiểu, chậm chạp không chịu đem đốt. Đồng Nhập Khanh thấy thế, lấy lại hoa đăng, tự tay châm lửa, rồi nhìn chiếc hoa đăng từ từ hóa thành tro tàn.

Hoắc Khứ Bệnh, chàng có còn nhớ hay không? Lễ Nguyên Tiêu năm ngoái, chàng đã đáp ứng đưa cho ta một trăm chín mươi chín chiếc đèn hoa đăng tường vi.

Bởi ta muốn trọn một đời nợ rộ trong lòng bàn tay của chàng.

Chiếc hoa đăng cuối cùng lại được đưa tới từ chốn biên ải.

Cuối cùng chàng cùng đến nơi gần với nàng ta.

Giống như ngày ta rời khỏi thành Trường An, rõ ràng chàng đã nhìn thấy ta nhưng lại chỉ giục ngựa về hướng nàng ta đã rời đi.

Nghĩa vô phản cố như vậy.

Thống khoái quyết tuyệt như vậy.

Bây giờ, đóa hoa từng khăng khăng muốn nở trong lòng bàn tay của chàng, rốt cuộc vẫn phải thụ thái nở tại tòa thành trong lòng người khác.

Tay chàng không thể vì ta họa nỗi một tấm chân tình.

Mà người khác lại vì ta xây một tòa thành ở trong lòng người ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Cắt đứt tơ tình

Sau khi Đồng Nhập Khanh mặc xong giá y, nhìn bản thân trong gương đồng, lại không tìm được roi lệ.

Đẹp thì đẹp, nhưng lại vô cùng bi thương.

"Đồng tiểu thư", phụ nhân trang điểm cho nàng nhìn Đồng Nhập Khanh như vậy cũng bắt đầu không biết phải làm sao.

Đồng Nhập Khanh miễn cưỡng gạt gạt khóe miệng, muốn nở một nụ cười vui mừng, nhưng cuối cùng nàng đành phải từ bỏ. Bởi vì nàng không làm được, mà nàng cũng không muốn làm.

"Yên chi không đủ đậm, đám người các người làm việc như thế này sao! Thêm cho ta một tầng yên chi nữa", vẻ mặt của Đồng Nhập Khanh không vui oán giận nói với đám hạ nhân.

Phụ nhân trang điểm lập tức bắt đầu gấp gấp trang điểm cho Đồng Nhập Khanh.

Lần này sẽ là lần cuối cùng, nàng làm một Đồng tiểu thư tùy hứng ngang ngược.

Chỉ là loại yên chi nào mới có thể che giấu được gương mặt bi thương?

Lúc chiếc khăn voan đỏ thắm che khuất gương mặt xinh đẹp của Đồng Nhập Khanh, Đồng Nhập Khanh vẫn nắm chặt chiếc khăn tay hồng.

Trong chiếc khăn tay không phải là chiếc gương đồng bà mới kín đáo đưa cho nàng, mà là chiếc nhẫn hồng ngọc Hoắc Khứ Bệnh tặng cho nàng.

Pháo bắt đầu nổ, Đồng Nhập Khanh giẫm lên xác pháo chầm rãi bước qua đại môn của Đồng gia.

Bước qua cánh cổng này, nàng đã không còn là Đồng tiểu thư mà là Chu phu nhân.

Thật ra nàng đã sớm biết kiếp này nàng nhất định là người nhà họ Chu.

Điều này do chính nàng lựa chọn.

Nhưng khi đã đi đến bước không thể quay đầu, chữ nàng niệm trong lòng vẫn là chữ Hoắc kia.

Lúc bước đến kiệu, có thể do pháo phóng ra quá nhiều, nên có một số đầu pháo vẫn chưa cháy hết lại bắt đầu đùng đùng vang lên. Hơn nữa còn rơi thẳng xuống chân Đồng Nhập Khanh.

Bởi vì đang đội khăn voan nên Đồng Nhập Khanh không thể nhìn thấy pháo đang rơi xuống người mình, nhưng may mắn là Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy những thứ này, lập tức xông tới bên người tân nương, trực tiếp ôm nàng nhảy xa ra hai thước.

Dù đang đội khăn, Đồng Nhập Khanh cũng biết, người ôm nàng là Hoắc Khứ Bệnh.

Chàng đến rồi, đến để tống thân.

Nếu như có thể được chàng cứ như vậy quang minh chính đại ôm lấy thì tốt biết mấy!

"Muội thật là, xuất giá cũng không quên thu hút mầm tai vạ!", Hoắc Khứ Bệnh nhỏ giọng nói.

Vẫn giống như trước đây.

Tựa như hai tháng trước đây, nàng chưa từng nói với chàng những lời tàn nhẫn đó.

"Bệnh nhi, chàng dẫn ta đi đi", Đồng Nhập Khanh ôm chặt cổ của Hoắc Khứ Bệnh, nhẹ nhàng nói.

Hoắc Khứ Bệnh ngăn người.

Sau đó, chàng chầm rãi buông Đồng Nhập Khanh xuống.

"Muội nên bước lên kiệu. Lỡ giờ lành sẽ không tốt".

Giọng nói khô khan.

Lạnh lùng vô tình.

Xin lỗi, duy chỉ có lần này, ta không thể đáp ứng muội.

"Muội chỉ muốn đùa huynh một chút thôi. Huynh lại tưởng thật!", Đồng Nhập Khanh cách lớp khăn voan, khẽ cười.

Lần này sẽ là lần cuối cùng Đồng tiểu thư ta chơi đùa thỏa thích.

Như vậy Đồng Nhập Khanh ta sẽ không còn bất kỳ niệm tưởng nào nữa.

Đồng Nhập Khanh nở nụ cười thâm, chiếc nhẫn hồng ngọc cũng như ý trời rơi từ trong chiếc khăn xuống đất.

Một âm thanh vang lên giòn giã, hóa thành tàn tích.

Vô luận nắm chặt trong tay như thế nào đi nữa, thứ không phải của mình cuối cùng cũng không phải của mình.

Con người chung quy phải học cách buông tay.

Dù cam lòng hay là bị ép buộc.

Lúc Đồng Nhập Khanh bước vào trong kiệu, bà mới hoảng hốt cảm gương đồng chạy tới.

"Chu phu nhân thật là, sao phu nhân lại có thể dễ quên gương chiếu yêu ở trên giường. Trách không được vì sao tự dung pháo lại nổ lung tung. Phu nhân mau cầm cho chắc, miễn cho yêu ma kiếm cơ gây sự".

Chu phu nhân.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh nghe được danh xưng xa lạ này, đôi mắt tự dưng có chút khô khốc không rõ tại sao.

Sau này, chàng mới biết được.

Bởi vì giá y của Đồng Nhập Khanh quá mức chói mắt, khiến cho bất tri bất giác tạo thành một viên chu sa không gạt bỏ được trong đáy lòng.

Đồng Nhập Khanh tiếp nhận gương đồng, sau đó lạnh lùng nói với bà mối: "Bản tiểu thư còn chưa cùng Chu gia bái đường, đừng đụng một chút là gọi Chu phu nhân".

"Vâng thưa Đồng tiểu thư", bà mối buồn bực đưa Đồng Nhập Khanh vào trong kiệu.

Đại tiểu thư này thực sự quá khó hầu hạ!

Đội ngũ cưới gả dần dần đi xa.

Hoắc Khứ Bệnh một mình đứng trước cổng Đồng gia, nhìn chiếc nhẫn hồng ngọc rơi vỡ trên mặt đất.

Thứ này là vào hôm sinh thần lần thứ hai mươi của chàng, chàng lệnh cho khoái mã gấp gấp suốt đêm đem chiếc nhẫn này từ thành Trường An đến thành Quảng Xuyên.

Bây giờ, nó lại như giọt lệ màu đỏ rơi trên mặt đất.

Nó không chịu thấm vào trong lòng đất, cũng không chịu để gió cuốn đi, chỉ cố chấp nổi bật nán lại nơi đó.

Xin lỗi, Đồng đại tiểu thư.

Kiếp này người cùng muội bên nhau đến bạc đầu không phải là Hoắc Khứ Bệnh ta.

Từ hôn lễ của Đồng Nhập Khanh trở về, Hoắc Khứ Bệnh liền chuyên tâm tập trung tinh thần vào chuẩn bị cho trận quyết chiến với Hung Nô.

Lưu Triệt cũng dồn hết tâm trí cho trận chiến quyết định.

Lưu Triệt phái toàn bộ đội quân tinh nhuệ cho Hoắc Khứ Bệnh, thậm chí cả hồ bồn doanh mà hắn yêu quý nhất cũng lưu lại cho Hoắc Khứ Bệnh. Hắn nói với Hoắc Khứ Bệnh, nhất định phải làm cho Đại Hán thắng một trận chấn động trời đất, khiến cho quý thân cũng phải khiếp sợ.

Sau cuộc chiến lần này, Lưu Triệt không muốn nghe tới hai chữ "Hung Nô" này nữa.

Trước cuộc xuất chinh, Lưu Triệt đặc biệt phái Vệ trưởng công chúa, trưởng nữ hắn sủng ái nhất đến Hoắc Hầu phủ nán lại hai ngày.

Nhũ danh của Vệ trưởng công chúa là Lưu A Mỹ, đây là Lưu Triệt khâm phong cho trưởng công chúa. Trưởng công chúa nhỏ hơn Hoắc Khứ Bệnh bốn tuổi. Từ khi sinh ra, Lưu A Mỹ đã vô cùng xinh đẹp, nhận ân sủng đến tột cùng. Cho đến bây giờ trở mã càng cao quý đoan trang. Lưu Triệt thường xuyên nói nữ nhi này của hắn là khối ngọc đẹp nhất trong hoàng tộc, cho dù là kẻ nào cũng không thể không ngưỡng mộ.

Thuở thiếu thời, Hoắc Khứ Bệnh thường cùng đại biểu ca Công Tôn Kính Thanh đến Vị Ương cung chơi đùa cùng tiểu biểu muội luôn khiến người ta yêu mến này. Nhưng bây giờ, ba người đều có những việc riêng phải làm, trong lúc bưng bình chợt nhận ra dường như ba người đã hơn nửa năm không gặp mặt.

Lúc Lưu A Mỹ tới Hoắc Hầu phủ, còn mang theo mấy chiếc điều, nói muốn đi thả điều.

Một người là trưởng công chúa xinh đẹp nhất Đại Hán, một người là Phiêu Kị tướng quân phóng khoáng, đồng thoại mỹ lệ trong cuộc sống này cũng chỉ có thể mà thôi.

Lúc đến Kiến Chương cung vừa đúng lúc gió xuân nổi lên.

Bích môn và Viên Khuyết tổng cộng kéo dài hơn năm mươi trượng, hai người không nói hai lời, nhìn nhau mỉm cười, ăn ý chạy dọc theo từng bậc thang lên trên, cuối cùng lúc lên đến Phụng Khuyết, đỉnh của Viên Khuyết hai người mới dừng lại vừa cười vừa thờ hồn hèn.

Cũng giống như thời còn bé, Hoắc Khứ Bệnh nằm trên Đồng Đài, nhìn bầu trời xanh khiến người ta muốn rơi lệ.

Nhưng Lưu A Mỹ không giống như khi còn bé nằm cạnh Hoắc Khứ Bệnh, chỉ ưu nhã ngồi trên bậc thang bạch ngọc cách Hoắc Khứ Bệnh không xa.

"Không ngờ rằng khả năng cười ngửa của A Mỹ càng ngày càng tinh tiến", trong miệng Hoắc Khứ Bệnh ngậm một ngọn cỏ xanh vừa cười vừa nói.

"Phụ hoàng thượng võ, đương nhiên A Mỹ cũng phải hiểu sơ qua một chút mới tốt", Lưu A Mỹ thần nhiên nói.

Không biết có phải do Hoắc Khứ Bệnh ảo giác hay không, chàng luôn cảm thấy hôm nay dường như Lưu A Mỹ có tâm sự.

Hôm nay khí trời rất tốt để thả diều, cộng thêm Phượng Khuyết lại là nơi thích hợp nhất để thả diều trong thành Trường An, cho nên hai người rất thoải mái cho cánh diều cất cánh cao rất cao.

Lưu A Mỹ ngạc nhiên nhìn cánh diều, không nói một lời.

"Nghe nói hoàng đế phu đặt tượng đồng tế thiên ta mang về từ Hà Tây Hung Nô ở bích môn phía tây Thần Minh Đài, lát nữa biểu ca sẽ đưa A Mỹ đi xem một chút", Hoắc Khử Bệnh phá vỡ cái bầu không khí trầm mặc này, giọng cười nói với A Mỹ.

"Biểu ca, nghe nói Đồng tử tỷ đã xuất giá rồi?", rốt cuộc Lưu A Mỹ không ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chiếc diều nữa, ôn nhu hỏi Hoắc Khử Bệnh.

Hoắc Khử Bệnh sùng sốt, sau đó gật đầu.

"Biểu ca không bận tâm sao?", Lưu A Mỹ nhìn sắc mặt của Hoắc Khử Bệnh, đột nhiên có chút ưu thương hỏi chàng.

"Đồng tử thư dù sao cũng có chốn quy túc tốt hơn, là do biểu ca muội bất tài, không thể cùng nàng ấy kết duyên", Hoắc Khử Bệnh nở nụ cười nhạt nhòa, ngẩng đầu nhìn chiếc diều bay lượn thật cao trên bầu trời.

Lưu A Mỹ cười thầm, không nói gì thêm.

"Được rồi, biểu ca có biết Bình Dương Hầu Tào Tương lần này cũng muốn theo cữu cữu xuất chinh đến Mạc Bắc. Phụ hoàng nói chờ mọi người từ Mạc Bắc trở về sẽ đề muội cùng hắn thành hôn", Lưu A Mỹ thản nhiên nói.

Bộ kim dao cài trên tóc nàng bị gió xuân lay động, nàng chậm rãi tháo xuống, sau đó dùng que cài trên diều nhẹ nhàng vắn lại tóc. Chiếc diều thoát khỏi ràng buộc, theo chiều gió bay đi.

"Biểu ca huynh nói xem, sau này A Mỹ phải xưng hô với Bình Dương trưởng công chúa như thế nào đây? Cô cô? Cữu mẫu? Hay là bà bà?", A Mỹ nhìn chiếc diều đang tung bay trong gió, nhàn nhạt nói.

Trong giọng nói chất chứa xót xa nhàn nhạt.

Không nặng không nhẹ, tất cả đều vừa đủ, chính là tư thế ưu nhã cao quý mà một công chúa Đại Hán sở hữu.

Bi mà không ai.

Đau mà không khổ.

Hoắc Khử Bệnh nhìn gương mặt xinh đẹp đoan trang nhưng non nớt hồn nhiên của A Mỹ, tâm chột đau đớn.

Bởi vì Hoắc Khử Bệnh biết người trong lòng của A Mỹ là ai, cho nên chàng càng đau lòng vì A Mỹ.

Lúc Công Tôn Kính Thanh đến Kiến Chương cung, vừa vặn thấy chiếc diều từ trong tay của Vệ trưởng công chúa bay theo chiều gió. Y muốn tới trách cứ hai người dám lên đại biểu ca y chạy đi chơi, đúng lúc nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Hoắc Khử Bệnh và Lưu A Mỹ.

Y trốn sau đồng trụ phi hạc, không biết tiến lui như thế nào.

"Tại sao A Mỹ không nói suy nghĩ trong lòng muội với hoàng đế phu? Dựa vào sủng ái của bệ hạ đối với A Mỹ, nhất định sẽ nghe theo lời mong muốn của A Mỹ", Hoắc Khử Bệnh nói.

"Biểu ca, dựa theo chế luật Đại Hán, không phải hầu không được thượng chủ. Mà hiện tại Kính Thanh biểu ca vô công vô danh, ngày phong hầu còn quá xa, huống chi, người trong lòng của Kính Thanh biểu ca không phải A Mỹ, mà là tỷ muội của A Mỹ, Dương Thạch công chúa. Huống chi phụ hoàng đã từng lên nói với A Mỹ, Công Tôn Kính Thanh vô tài vô đức, không có cơ hội thượng chủ. Bản công chúa đường đường là Đại Hán trưởng công chúa, sao có thể tranh cướp với tỷ muội của mình, ép buộc thứ mà người khác không muốn, cho nên không muốn gả tới Công Tôn gia đâu?", Lưu A Mỹ mỉm cười từ tốn nói.

Trong giọng nói tràn đầy tôn nghiêm vô thượng nhưng lại chua xót tận cùng.

"Nếu A Mỹ đã quyết tâm, thì không nên hối hận. A Mỹ là Đại Hán trưởng công chúa, là tâm can bảo bối của bệ hạ, bệ hạ sẽ không chọn sai phu quân cho biểu muội", Hoắc Khử Bệnh xoa nhẹ đầu của A Mỹ, vừa cười vừa nói.

"Sau khi A Mỹ gả cho Bình Dương, có phải Kính Thanh biểu ca cũng sẽ giống như biểu ca huynh chứng kiến Đồng tử tỷ xuất giá, cảm thấy nó không hề quan trọng!", Lưu A Mỹ vui mặt trước ngực Hoắc Khử Bệnh, buồn buồn nhỏ giọng nói.

Hoắc Khử Bệnh biết, A Mỹ đang khóc.

Câu nói nhỏ nhẹ mà rầu rĩ này mới chân chính là suy nghĩ trong lòng A Mỹ!

Vứt bỏ tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của một Đại Hán trưởng công chúa, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười bảy mười sáu tuổi.

Chỉ là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Công Tôn Kính Thanh nhìn A Mỹ đang vui mặt trong ngực Hoắc Khứ Bệnh, chán nản ngã ngồi bên cạnh trụ đồng.

Người thấu hiểu lòng ta, nói rằng ta phiền muộn.

Người không thấu hiểu lòng ta, nói ta còn cầu mong điều gì?

(Kính thi)

Lưu A Mỹ, kiếp này muội là phượng hoàng chốn cửu thiên, ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Trời đất, bốn mùa, ngày đêm.

Đào qua chân trời, chìm xuống đáy nước.

Vĩnh viễn không bao giờ đồng thời xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Cùng đồ Văn ca

Trải qua hơn hai năm dày công chuẩn bị cho chiến tranh, rốt cục đại quân Hán triều cũng bắt đầu xuất phát.

Đích thân Lưu Triệt tiễn biệt mười vạn đại quân.

Trước khi xuất phát, Hoắc Khứ Bệnh giục ngựa xoay người lại, lưu lại cho Lưu Triệt một nụ cười tự tin vô cùng sáng lạn.

Giống như lần đầu tiên chàng xuất chinh bốn năm trước.

Giống như trong bốn năm này chàng chưa trải qua bất kỳ thăng trầm nào.

Thuần túy tinh khiết như vậy, ngay cả Lưu Triệt không kìm được bội phục không thôi.

Lần xuất chinh này, Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh, mỗi người chỉ huy năm vạn quân, trực tiếp xông thẳng vào sào huyệt của Hung Nô.

Bởi vì năm ngoái Hung Nô đánh vào phía tây Bắc Bình và Định Tương, cho nên Hoắc Khứ Bệnh cùng Vệ Thanh lần xuất chinh này chia làm hai đường, một đường đến Định Tương, một đường đến Đại Quận.

Chỉ có điều, phó tướng Lý Cầm lại bắt đầu oán trách: "Hiện tại tướng quân cùng Vệ đại tướng quân địa vị ngang nhau, tuy Vệ đại tướng quân là trưởng bối của tướng quân, nhưng không thể chuyện gì tướng quân cũng thuận theo. Hơn nữa, chủ lực của Hung Nô khẳng định là ở Định Tương, tiến đánh chắc chắn sẽ giành được công lao lớn nhất. Mà Đại Quận không chỉ đường xa xa xôi, mà quân Hung Nô cũng xuất quỷ nhập thần, chúng ta dù chỉ tìm tung tích chúng cũng sẽ tốn rất nhiều tinh lực".

Hoắc Khứ Bệnh nở nụ cười: "Tam thiếu, ta biết phụ thân của huynh lần xuất chinh này không được đảm nhận vị trí tiên phong, huynh và phụ thân của huynh giống nhau, đều oán hận cừu cừu của ta. Oán hận cừu cừu của ta đem vị trí tiên phong cho lão hữu Công Tôn Ngao. Thế nhưng, Lý Cầm huynh phải biết rằng, nếu không có cừu cừu của ta cầu tình với bộ hạ, phụ thân huynh ngay cả cơ hội xuất chinh cũng không có".

"Tướng quân, ta không phải có ý này, ta", Lý Cầm vội vàng muốn giải thích, nhưng Hoắc Khứ Bệnh chỉ cười, vỗ vai y: "Huynh theo bản tướng quân ta, muốn lập công là không phải là không được. Huynh còn chưa được phong hầu. Lần này, nhất định ta sẽ để cho huynh được phong hầu gia tước. Nhưng Tam thiếu, chúng ta xuất chinh từ trước đến nay đều không phải là vì danh lợi?"

Nhìn Hoắc Khứ Bệnh, Lý Cầm bắt đầu cảm thấy tự ti.

Trong lúc bất tri bất giác, Hoắc Khứ Bệnh đã trưởng thành đến mức y đã không có cách nào có thể sánh bằng.

Ra trận giết địch vốn cũng không nên vướng mắc với thứ danh lợi ngoài thân này.

Dùng tính mạng đổi lấy danh lợi, cũng không phải thứ động lực thúc đẩy bản thân gì.

Nhưng chân chính có thể không màng danh lợi có được mấy người?

Hoắc Khứ Bệnh chẳng bao giờ nghĩ đến thứ danh lợi như phong hầu gia tước, làm tể làm tướng. Bởi vì, những thứ này, từ nhỏ hắn đã không thiếu.

Càng không bị những thứ tư dục vô vị này ràng buộc, càng có thể sở hữu tất cả.

Ngay từ khi Hoắc Khứ Bệnh còn nhỏ đã được định sẵn là một chiến thần.

Vì vậy, Lý Cẩm cảm thấy cảm thán thay phụ thân của mình.

Phụ thân y dùng cả đời để đánh trận trên chiến trường, mỗi lần đều vô cùng dũng mãnh không cái gì có thể sánh được, mỗi lần đều đặt sinh tử ngoài suy tính, nhưng kết quả thì ngay cả giặc mộng phong hầu cũng không thực hiện được.

Nhưng việc này cứ như vậy nhiều năm trôi qua, phụ thân cũng chưa bao giờ oán hận.

Thẳng cho đến cuộc chiến lần này, sau khi Lưu Triệt tuyên bố những tướng quân được chọn, Lý Quảng đã vô cùng thống khổ quăng vỡ đồ sứ trong nhà.

Lưu Triệt ghét bỏ Lý Quảng vì lão là thường bại tướng quân, khí suy quá nặng, hắn không thể để Lý Quảng khiến cho hai năm chuẩn bị kỹ lưỡng trở thành công cốc. Cộng thêm tuổi tác của Lý Quảng đã cao, trực tiếp miễn đi tư cách chinh chiến của ông.

Đối với một lão tướng quân đặt cả đời nơi chiến trường, lấy việc diệt Hung Nô là mục tiêu, đây chẳng khác nào là hình phạt ban chết. Cho nên lão tướng Lý Quảng không thể không hèn mọn cầu xin Lưu Triệt ban cho ông cơ hội ra trận giết giặc lần cuối cùng.

Nhìn tư thế cầu khẩn của Lý Quảng, tâm của Vệ Thanh vô cùng đau đớn.

Đều là quân nhân, nên hắn có thể hiểu được Lý Quảng.

Thời kỳ Tần Hán là thời kỳ thượng võ nhất trong lịch sử Trung Quốc. Người sinh ra trong thời đại này đều mang theo khí chất kiêu ngạo. Trong dòng máu của họ đều lưu động một dòng chảy trách nhiệm, đó chính là trung quân ái quốc, nguyện lấy thân thể của kẻ thất phu mở mang bờ cõi, hoàn thành sứ mệnh chống ngoại địch.

Cuộc chiến lần này là trận đánh ác liệt nhất với Hung Nô từ trước đến nay. Đối với một người lính dành cả cuộc đời để chống lại Hung Nô mà nói, đây là cuộc chiến không thể bỏ qua trong cuộc đời. Cuộc chiến hạ màn nổi tiếng nhất trong lịch sử chiến tranh Hán Hung là võ đài mà mọi người lính đều hướng tới.

Người cả đời diễn vai nhân vật chính, ai thể cam tâm cuối cùng lại phải làm nhân vật quần chúng trong cái kết trắng lạng này?

Cho nên người hầu như chưa bao giờ chủ động mở miệng với hoàng đế như Vệ Thanh, lại nhân lúc Lý Quảng rời khỏi, lên cầu xin Lưu Triệt cho phép Lý Quảng tham dự cuộc chiến lần này.

Đến Vệ Thanh cũng đã mở miệng cầu tình, Lưu Triệt cũng không tiện từ chối, miễn cưỡng đáp ứng. Thế nhưng hắn kiên quyết không cho Lý Quảng làm tiên phong.

Lúc Lý Quảng biết mình có thể tham dự cuộc chiến lần này, nhưng không thể làm tiên phong, ông đã uống một trận say mềm.

Khi Lý Cẩm đến gặp phụ thân, lần đầu tiên nhìn thấy người phụ thân cả đời anh dũng của mình lại có thể giàn giụa nước mắt.

Danh dương tứ hải, nhưng lại không được phong hầu, Lý Quảng chưa từng oán hận.

Nhưng làm cho một người cả đời làm tiên phong không thể đảm nhận chức tiên phong nữa, lại khiến lão tướng quân quật cường này bật khóc.

Quả nhiên, Vệ Thanh đã gặp được chủ lực của Hung Nô. Hai quân đều biết rằng đây là cuộc quyết chiến quyết định, nên chém giết vô cùng kịch liệt.

Đích thân Thiên Vu Y Trĩ Tà tự mình đốc chiến. Cuộc giằng co kéo dài hai tháng, quân Hung Nô liên tục thất bại, cuối cùng Vệ Thanh kéo quân tiến đánh đến tận sào huyệt của Hung Nô, thành Triệu Tín. Vệ Thanh cho đốt trụ cái tòa thành được đặt tên theo cái tên phản tướng này. Chủ lực Hung Nô triệt để bị tan vỡ.

Duy chỉ có một điều không hoàn hảo là lại để cho Y Trĩ Tà đào thoát.

Lúc Vệ Thanh hoàn toàn thắng lợi, Hoắc Khứ Bệnh vẫn còn mang theo đội quân của mình truy tìm tung tích quân địch.

Hơn một tháng trải qua thử thách của bão cát sa mạc, rốt cuộc nhờ vào khứu giác nhạy bén của mình, cuối cùng chàng cũng tìm được đội quân của Tà Hiền Vương trong nơi sâu nhất của đại mạc.

Tà Hiền Vương được coi là đệ nhất anh hùng Hung Nô, nhưng từ khi gặp Hoắc Khứ Bệnh, ông chỉ có thể chịu lép vế trước chiến thần này.

Lần đối đầu này không phải là lần đầu ông giáp mặt với Hoắc Khứ Bệnh, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoắc Khứ Bệnh xuất hiện trước mắt, ông biết rằng đây có lẽ là lần cuối cùng.

Trong bão cát, ánh mắt của Hoắc Khứ Bệnh không hề có độ ẩm.

Giống như một con mành hổ không phải dói bụng mà muốn tìm con mồi để lấp đầy, mà muốn đuổi cùng giết tận toàn bộ vật sống trước mắt.

Lúc năm vạn quân của Hoắc Khứ Bệnh đuổi cùng giết tận toàn bộ đội quân mà Tả Hiền Vương vất vả xây dựng cả đời, ông nhìn thấy ánh tích dương đỏ như máu hiện lên trên núi Lang Cư Tư.

Cùng đồ văn ca.

Hơn bảy vạn quân của ông cứ như vậy trở thành huyết tể của Hoắc Khứ Bệnh.

Hóa ra không phải nhất tướng công thành vạn cốt khô mà là nhất tướng công thành tất cả đều bị hủy diệt.

Tả Hiền Vương hướng về mặt trời cười thảm.

Cuối cùng cũng đến lúc cáo biệt.

Từ khi Hoắc Khứ Bệnh xuất hiện thì cũng là kết cục cuối cùng của dân tộc Hung Nô.

Tả Hiền Vương nâng bội kiếm loang lổ vết máu của bản thân lên, dự định tự vẫn ở chân núi Lang Cư Tư.

Tuy bản thân ông là người Hung Nô, nhưng người ông thương thức nhất lại là Sở Bá Vương Hạng Vũ, người từng tranh đoạt thiên hạ với Lưu Bang. Hóa ra kết cục cuối cùng của ông cũng là giống với bi kịch của người anh hùng này.

Nhưng lúc Hạng Vũ tự vẫn ở Ô Giang, còn có mỹ nhân Ngu Cơ ở trong ngực, còn ông chỉ có thể chết trong cô đơn.

"Tả Hiền Vương, chết dưới kiếm của mình khó tránh khỏi có chút vô trách nhiệm!"

Tả Hiền Vương hơi giật mình khi nhìn thấy người ngăn cản mình, bão cát và vết máu che khuất dung nhan của nàng, nhưng ông vẫn có thể nhận thấy nàng là một mỹ nhân tuyệt thế.

"Mạo Châu?!", bất chợt Tả Hiền Vương thất thanh kêu lên.

"Con không phải là Mạo Châu, con là Thức Tranh", Thức Tranh hất bỏ bội kiếm của Tả Hiền Vương, thản nhiên nói.

"Y Y? Là con, cuối cùng con cũng đã trở về?", Tả Hiền Vương nhìn cô nương trước mặt, kích động không nói nên lời.

Lúc rời khỏi Hung Nô, Thức Tranh vẫn chỉ là một hải tử. Hiện tại không ngờ càng lớn càng giống mẫu thân của nàng, đều là những nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Mạo Châu là mẫu thân của Thức Tranh. Khi đó, nàng là đóa hoa đẹp nhất đại mạc. Mạo Châu và Tả Hiền Vương là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt. Nhưng sau này Thiên Vu Quân Thần lại ban nàng cho Thái Tử Ô Đan, làm Thái Tử Phi. Sau khi trở thành nữ nhân của Ô Đan, nàng suốt ngày sầu não.

Sau đó, rốt cuộc ông cũng trở thành Tả Hiền Vương quyền thế nhất nhì Hung Nô, nhưng nàng lại uất ức mất đi lúc xinh đẹp nhất.

Cuối cùng, nàng mất ở Hung Nô. Nếu như nàng còn sống, theo Ô Đan đến Đại Hán, có thể Tả Hiền Vương sẽ không trở thành Tả Hiền Vương như sau này, mà sẽ vì nàng, vì trượng phu của nàng, đoạn tuyệt với Thiên Vu Hung Nô Y Trĩ Tà.

Tả Hiền Vương vẫn luôn rất thích Thức Tranh. Ông luôn gọi nữ danh Y Y của Thức Tranh. Nàng và mẫu thân của nàng quá giống nhau. Nhìn gương mặt tươi cười trong sáng không biết đến ưu thương của nàng, Tả Hiền Vương phảng phất như nhìn thấy tiểu cô nương Mạo Châu chưa bao giờ rời xa.

"Con đã sớm trở về", đã cách xa nhiều năm, một lần nữa nghe được có người gọi nữ danh của mình, Thức Tranh cười khổ.

"Con mau rời khỏi đây! Càng xa càng tốt. Ở lại đây chỉ còn một con đường chết", Tả Hiền Vương không để ý tới thiên ngôn vạn ngữ, vội vã khuyên bảo Thức Tranh nhanh chóng rời khỏi chốn Tu La tràng chết chóc này.

Nhưng Thức Tranh lắc đầu: "Con sẽ không bao giờ rời khỏi".

"Nhưng Tả Hiền Vương người rời khỏi đây mới là thượng kế. Nếu như người chết ở đây, Hung Nô của chúng ta mới mất hết cơ hội".

"Y Y, chúng ta không còn bất kỳ cơ hội nào cả!", Tả Hiền Vương thê lương thở dài.

"Cơ hội, khả năng vẫn còn một cái".

Tả Hiền Vương tuyệt vọng nhìn tà dương như sắp biến mất, không biết lá bùa cứu mạng cuối cùng trong tay mình đến cùng có tác dụng hay không.

Lúc Tả Hiền Vương dắt Thức Tranh tháo chạy khỏi chiến trường, ông nghe thấy Thức Tranh thê lương kêu lên ba chữ.

"Hoắc! Khử! Bệnh!"

Giữa hàng vạn hàng nghìn chiến mã đang gào thét, tiếng người run rẩy, Hoắc Khử Bệnh vẫn có thể nghe rõ ba chữ kia.

Thấy Tả Hiền Vương muốn tháo chạy, đại quân của Hoắc Khử Bệnh lập tức định đuổi theo. Nhưng Hoắc Khử Bệnh lại chặn ngang trước ngựa của bọn họ.

"Những kẻ này để đích thân bản tướng quân ta ra tay".

Vì vậy, lúc Hoắc Khử Bệnh đơn độc một mình đuổi theo phân đội mười mấy người đang bỏ trốn của Tả Hiền Vương, đã cách chiến trường hơn ba mươi dặm.

"Được rồi, nơi đây vô cùng yên tĩnh. Nói đi, người dẫn bản tướng quân tôi đây là có mục đích gì?", Hoắc Khử Bệnh cười gằn, cản đám người Tả Hiền Vương lại.

"Nếu một mình người cản được chúng ta, chúng ta sẽ làm tù binh của Đại Hán. Còn nếu không cản được, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này", Tả Hiền Vương nói.

Ông thật không ngờ, Hoắc Khử Bệnh thực sự làm như lời của Y Y đã nói, cứ như vậy một thân một mình đuổi tới tận đây. Việc này gần như ngầm cho phép bọn họ chạy trốn. Hơn nữa sau khi để bọn họ chạy được hơn ba mươi dặm mới cản lại, như vậy cho dù đại quân phía sau có đuổi theo cũng vô ích.

"Đây là cách người nghĩ ra?", Hoắc Khử Bệnh cười lạnh hỏi Thức Tranh.

Thức Tranh nở nụ cười, gật đầu.

Tươi đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhân nhật đùa cợt nhân tâm.

Cho tới tận ngày hôm nay, Hoắc Khử Bệnh mới biết được, nàng đang đùa cợt tâm của kẻ nào.

Bắt đầu từ khoảnh khắc lần đầu gặp gỡ kia, nàng đã biết chàng không thể làm gì được nàng.

Nàng đùa cợt chính là Hoắc Khử Bệnh chàng.

Chàng sẽ không giết nàng.

Vô luận nàng làm cái gì.

Chàng đều không hạ thủ được.

Bởi vì chàng yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Bình Dương tìm người thân

"Hoắc Khử Bệnh, nếu như ta chết, người có dám đi cùng ta hay không?", Thức Tranh dắt ngựa, chậm rãi đi tới cạnh Hoắc Khử Bệnh, hỏi.

"Sẽ không! Hung Nô có thể không có người, nhưng Đại Hán không thể không có ta." Hoắc Khử Bệnh nhìn chăm chăm Thức Tranh, lạnh lùng nói.

Thức Tranh nở nụ cười, bỗng nhiên nhảy lên ngựa của Hoắc Khử Bệnh, ngồi xuống trước người chàng.

"Vậy ở trước mặt ta, người lại một lần nữa chém giết đồng tộc của ta thế nào?"

Tả Hiền Vương có chút không hiểu nhìn Thức Tranh cùng Hoắc Khử Bệnh. Ông không rõ rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng ông lại có thể biết được qua ánh mắt của Thức Tranh.

Ánh mắt đó chính là yêu mà không thể.

Ông đã quá quen với ánh mắt như vậy.

Ánh mắt đó chính là ánh mắt Mạo Châu nhìn ông sau khi trở thành thái tử phi.

Mà ánh mắt của ông khi nhìn nàng cũng như vậy.

Yêu mà không thể.

"Được, bản tướng quân sẽ thành toàn cho người." Hoắc Khứ Bệnh mặt không đổi sắc, cười gằn, sau đó một tay ôm Thúc Tranh, một tay vung đao đánh tới đoàn người của Tả Hiền Vương.

Sau khi Hoắc Khứ Bệnh giết chết bốn thủ hạ của Tả Hiền Vương, bỗng nhiên Thúc Tranh xoay người ôm chặt Hoắc Khứ Bệnh, rồi sau đó hôn thật sâu lên môi của Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh giật mình, tròn tròn mắt, trong đầu trống rỗng. Nhưng mà đao trong tay chàng vẫn không dừng lại. Tuy tầm mắt chàng bị cản trở, nhưng chàng vẫn tiếp tục chiến đấu với địch nhân.

Đám người Tả Hiền Vương ngăn người, bọn họ chưa bao giờ chứng kiến kiểu chiến đấu như vậy, cho nên bọn họ không biết có nên tiếp tục công kích Hoắc Khứ Bệnh nữa hay không. Nhưng đây chính là cơ hội ngàn năm có một, cơ hội đánh bại Hoắc Khứ Bệnh. Tả Hiền Vương ra hiệu bảo bọn họ tiếp tục. Bọn họ bèn nắm chặt cơ hội tiếp tục công kích Hoắc Khứ Bệnh. Nhưng bởi vì Thúc Tranh đã nhanh chóng đến bên Hoắc Khứ Bệnh, hơn nữa còn luôn duy trì tư thế thân mật với Hoắc Khứ Bệnh, cho nên lúc công kích Hoắc Khứ Bệnh, không tránh được thương tổn Thúc Tranh.

"Người bị điên rồi sao?", rốt cuộc cái đầu trống rỗng của Hoắc Khứ Bệnh cũng khôi phục, chàng đẩy Thúc Tranh ra. Thúc Tranh mất thăng bằng, ngã từ trên ngựa xuống. Lúc này, Hoắc Khứ Bệnh mới nhìn thấy Thúc Tranh bị thương ở chân trái, không khỏi nhíu mày một cái.

"Chúng ta đi", Tả Hiền Vương nhìn thoáng qua Thúc Tranh đang ngồi trên mặt đất, sau đó không ham chiến nữa, vội vã rời khỏi.

Hoắc Khứ Bệnh cũng không tiếp tục truy cản bọn họ, mà nhảy xuống ngựa, cúi người kiểm tra thương thế của Thúc Tranh.

Nhưng chàng lại nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Thúc Tranh.

"Làm sao...", Hoắc Khứ Bệnh vẫn chưa nói hết, Thúc Tranh đã lập tức xoay người ôm chặt lấy chàng.

"Người lại muốn sử dụng chiêu này sao?", Hoắc Khứ Bệnh cho rằng Thúc Tranh lại muốn cưỡng hôn mình, vội vàng đẩy nàng ra. Nhưng lúc đẩy Thúc Tranh ra, chàng mới phát hiện sau lưng của nàng cắm một thanh trường đao.

Thì ra lúc thủ hạ của Tả Hiền Vương nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh xuống ngựa, đã ngừng chạy trốn, xoay người dùng sức phi trường đao của mình về phía Hoắc Khứ Bệnh. Hắn là hộ vệ giỏi nhất bên cạnh Tả Hiền Vương, vô cùng am hiểu về cách dùng binh khí kiểu này.

Lúc Tả Hiền Vương quay đầu vừa vặn nhìn thấy hấn phi trường đao, chỉ kịp kêu lên một tiếng: "Dừng!" nhưng trường đao không nghe được tiếng kêu thê lương của ông, bay thẳng về phía Hoắc Khứ Bệnh.

Sau đó, Thúc Tranh xoay người ôm lấy Hoắc Khứ Bệnh.

Nhìn Thúc Tranh từ từ ngã vào lòng của Hoắc Khứ Bệnh, Tả Hiền Vương biết rằng núi Lang Cư Tư đã được định trước là mộ địa của mình.

"Nếu chàng chết, ta cũng sẽ không đi cùng chàng. Bởi vì ta hoàn toàn không thể nhìn chàng chết trước mặt ta", Thúc Tranh cười thảm, khoe mắt rơi xuống một hàng lệ.

Nàng không muốn vì việc này khiến cho cái chết là kết quả của dân tộc Hung Nô, nhưng thân thể lại ngăn cản ý muốn của nàng, khiến cho nàng không thể làm ra bất kỳ động tác ngăn cản nào.

"Hoắc Khứ Bệnh, chúng ta sẽ làm tù binh của Đại Hán", cuối cùng Tả Hiền Vương không chạy trốn nữa, đi đến bên cạnh Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh không nhìn ông, chỉ nhẹ nhàng buông Thúc Tranh đang ngã đi xuống. Sau đó, chậm rãi đứng dậy.

"Y Y...", Tả Hiền Vương quan tâm đến thương thế của Thúc Tranh, thấp giọng hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh tựa như lại không nghe thấy, chỉ lạnh lùng nói: "Đại Hán chúng ta không cần tù binh". Nói xong, nâng đao lên, chém giết hết toàn bộ đám người Tả Hiền Vương.

Lúc Tả Hiền Vương nhắm mắt lại, mơ hồ nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh nhẹ nhàng ôm lấy Thúc Tranh, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của ông.

Sau đó, không thể cưỡng lại bóng tối đang ập xuống.

Mạo Châu, chỉ mong nữ nhi của nàng cũng không còn yêu mà không thể!

Ở trận chiến này, tại hơn hai nghìn dặm Đại Quận, đội quân của Hoắc Khứ Bệnh chém giết tất cả hơn bảy vạn tên địch, Mạc Nam không còn sót lại bất kỳ thế lực nào của Hung Nô.

Khi tin tức này truyền đến thành Trường An, Lưu Triệt vô cùng kinh hỷ, cho tiến hành yến tiệc suốt đêm.

"Thế gian này sẽ không bao giờ có võ tướng nào có thể sánh với Bệnh nhi của ta".

Hoắc Khứ Bệnh cử hành lễ tế thiên ở núi Lang Cư Tư, tế địa ở núi Cô Diễn. Gió sa mạc gào thét, đội quân Hung Nô chạy trốn càng lúc càng xa. Tấm bia đá trên núi Lang Cư Tư không chỉ biểu dương người chiến thắng mà còn trở thành nơi treo biển chiến công lớn nhất của các tướng quân qua nhiều thế hệ.

Từ nay về sau, Hoắc Khứ Bệnh cùng truyền kỳ "Lang Cư Tư" của chàng trở thành mộng tưởng phấn đấu cả đời mà mọi binh gia đều truy cầu.

Mà một năm này, Hoắc Khứ Bệnh chỉ mới hai mươi một tuổi.

Hoắc Khứ Bệnh ở Lang Cư Tư chinh đồn lại quận đội, sau đó tiếp tục dẫn quân truy kích quân Hung Nô tới tận hồ Bối Gia Nhĩ (nay là hồ Baikal của Nga), rồi mới thu binh.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh lập nên lịch sử huy hoàng nhất của binh gia, thì phía Vệ Thanh lại xảy ra chuyện.

Vệ Thanh nghe theo nhắc nhở của Lưu Triệt, không đồng ý với thỉnh cầu đổi đầu với thiên vu Hung Nô của Lý Quảng, phái ông tấn công ở lộ phía Đông. Lý Quảng đối việc này vô cùng bất mãn, không thèm chào hỏi Vệ Thanh, đã trực tiếp lĩnh binh cùng Triệu Thực xuất phát.

Vệ Thanh đã đánh gần tan chủ lực của Hung Nô, nhưng vẫn không thấy đội quân của Lý Quảng. Vệ Thanh mơ hồ có chút bất an, sau đó liền phái một đội nhân mã đi tìm Lý Quảng. Sau đó hẳn mới biết bọn họ lạc đường.

Vệ Thanh bị lý do này làm cho ngẩn người.

Xét thấy Lý Quảng thường lạc đường trong sa mạc, nên lần này Vệ Thanh đã sắp xếp cho ông ta tận ba người dẫn đường.

Vì vậy, Vệ Thanh phái trưởng sứ tặng lương khô và rượu cho Lý Quảng, thuận tiện hỏi thăm tình hình, để còn báo cáo quân tình với Lưu Triệt. Nhưng Lý Quảng một chữ cũng không nói. Vệ Thanh không biết Lý Quảng làm sao, đành cho triệu người dưới trướng của Lý Quảng đến báo cáo tình hình.

"Do ta lạc đường, không liên quan đến các giáo úy. Ta sẽ tự mình đến chỗ đại tướng quân nhận tội", Lý Quảng chỉ nói với nhóm người trưởng sứ như vậy, rồi đuổi họ đi.

Đêm hôm đó, Lý Quảng nhìn về phía trường tinh đang dần biến mất trong màn đêm, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Quả nhiên là ý trời sao?

Lý Quảng từng cùng Tinh Tượng gia Vương Sóc lên lút nói chuyện phiếm: "Từ khi Hán triều tấn công Hung Nô đến nay, ta chưa bao giờ không tham chiến, chỉ cần không phải là binh sĩ dưới chức giáo úy, tài năng không sánh được với người bậc trung, thì khi đánh nhau với Hung Nô có công trạng, mấy chục người đều được phong Hầu. Ta không hề thua kém người khác, nhưng không có một chút công lao nào có thể đạt được đất phong, đây là tại sao, chẳng lẽ ta chưa đủ phẩm chất để được phong hầu? Hay là số mạng vốn đã như vậy?"

Wang Sóc nói: "Tướng quân thử cố nhớ lại một chút xem trong quá khứ ngài đã từng làm việc gì khiến cho bản thân hối hận không?"

Lý Quảng nói: "Lúc ta nhậm chức Thái thú Lũng Tây, hơn tám trăm người Khương làm phản, ta lừa bọn họ đầu hàng, rồi dùng thủ đoạn giết sạch bọn họ. Cho tới tận hôm nay chuyện khiến cho ta hối hận chỉ duy nhất có một chuyện này".

Wang Sóc nói: "Có thể khiến ngài gặp tai họa, không có chuyện nào lớn hơn việc giết chết những người đã đầu hàng, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho tướng quân không thể phong hầu".

Xem ra đời này, Lý Quảng ông không còn cơ hội để phong hầu nữa.

Uổng công cầu xin đi đến chiến trường, đã không được làm tiên phong lại còn lạc đường.

Một tên Hung Nô cũng không gặp được, cuối cùng còn phải dựa vào Vệ Thanh tới dẫn đường.

Lý Quảng ông cả đời trên lưng ngựa, cuối cùng đoạn đường cuối lại chật vật như vậy.

Bình minh, Lý Quảng y phục chỉnh tề, long trọng đi đến trong trướng của Vệ Thanh.

Còn không đợi Vệ Thanh hỏi, Lý Quảng đã nói thẳng: "Từ trước đến nay ta đã tham gia hơn bảy mươi cuộc chiến với Hung Nô, may mắn được theo đại tướng quân giao chiến với thiên vu Hung Nô, nhưng đại tướng quân lại điều đội quân của ta vượt qua những con đường xa quanh co trắc trở, hết lần này đến lần khác lạc đường, chẳng lẽ đây đúng là do ý trời? Huống hồ ta đã hơn sáu mươi tuổi, không thể tiếp tục chịu đựng sự ô nhục dưới con chữ của sử quan", nói xong, Lý Quảng rút dao tự vẫn.

Vệ Thanh nhìn dòng máu của người anh hùng chảy trên mặt đất, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Tin tức này truyền ra, các tướng sĩ trong đội quân của Lý Quảng đều vì ông mà than khóc. Bách tính nghe được tin tức này, bất luận có quen biết Lý Quảng hay không, dù là già hay trẻ đều vì ông mà rơi lệ.

Trên đời này đã không còn tồn tại Phi tướng quân nữa.

Tường vì kỳ độ lạc, thất mã mệnh phong hầu!

(Tường vì mấy độ hoa nở?

Vó ngựa mãi mê chí phong hầu!)

Lúc Lý Cẩm nghe được tin tức phụ thân mình tự vẫn, vừa mới vì trải qua trận chiến với Tả Hiền vương, chiến đấu vô cùng dũng mãnh, công tích trác việt, được Lưu Triệt phong làm Quan Nội hầu.

Lý Quảng cố chấp nửa đời nhưng chưa bao giờ oán thán nửa câu về địa vị, cuối cùng cùng đến lượt Lý gia bọn họ.

Nhưng cuối cùng ông ấy lại không thể chứng kiến.

Nhưng đối với việc Lý Quảng tự sát, Hoắc Khứ Bệnh lại không nghe được.

Từ sau khi trở về từ Hãn Hải (sa mạc Gobi), chàng không trực tiếp trở về thành Trường An mà chỉ lệnh cho đại quân trở lại còn bản thân tiện đường ghé qua thành Bình Dương.

Người đi cùng chàng cũng chỉ có một người.

Sau khi Thúc Tranh liều chết cứu Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh đã lưu nàng lại trong quân.

May mắn là lúc Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh, Lưu Triệt đã sắp xếp cho chàng những y giả và dược liệu tốt nhất Đại Hán, Thúc Tranh mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng.

Sau khi, sức khỏe của Thúc Tranh chuyển biến tốt đẹp, cũng không nói là muốn rời đi. Mà Hoắc Khứ Bệnh cũng không hỏi đến quyết định của nàng.

Lúc đưa nàng đến thành Bình Dương, hai người ở lại một gian khách điểm trong thành.

Sau khi, Hoắc Khứ Bệnh giao phó cho tiểu nhị vài câu, về mặt của chàng chăm chú như đợi một ai đó.

"Thúc Tranh, hôm nay y phục của ta thế nào? Có thỏa đáng không?", Hoắc Khứ Bệnh có chút khấn trương hỏi Thúc Tranh.

"Chàng đang đợi ai sao?", Thúc Tranh có chút nghi ngờ hỏi.

"Phụ thân của ta"

"Phụ thân của chàng?!", Thúc Tranh sửng sốt, có chút không biết phải làm sao. Nàng vẫn cho rằng phụ mẫu của Hoắc Khứ Bệnh đều mất rồi, không ngờ cha của chàng lại ở thành Bình Dương.

"Phụ thân của ta là Hoắc Trọng Nho, là một thế gia vọng tộc trong thành Bình Dương. Bởi vì trước nay ta chưa từng gặp ông ấy, nên muốn gặp ông ấy một chút", Hoắc Khứ Bệnh thần nhiên nói.

Chàng vốn tưởng phụ thân mình đã sớm qua đời, cho đến tận năm ngoái chàng mới biết kỳ thực ông ấy sống rất tốt ở thành Bình Dương.

Đã từng sống rất tốt.

"Ta là tư sinh tử. Năm đó, Hoắc Trọng Nho cùng nương của ta tư thông, sau đó sinh ra ta. Khi đó, mẫu thân của ta còn là nô lệ trong phủ của Bình Dương công chúa. Hoắc Trọng Nho chưa từng nhận ta. Vì vậy, ta luôn là tư sinh tử bị mọi người phi nhổ. Nàng đã từng gặp được mẫu thân của ta. Chính là vị phu nhân muốn nhường chỗ cho chúng ta lúc ta dẫn nàng tới Nhất Thế Trường An."

Hoắc Khứ Bệnh nhàn nhạt nói về thân thế của chính mình, giọng nói bình thản phảng phất như là kể một câu chuyện của một người khác.

"Chàng có hận ông ấy không?", Thúc Tranh có chút xúc động hỏi.

Nàng chưa bao giờ biết rằng vị Hoắc thiếu gia phong quang vô hạn này lại là một tư sinh tử.

"Nàng có hận phụ thân mình hàng Hán sao?", Hoắc Khứ Bệnh không trả lời Thúc Tranh, mà hỏi lại Thúc Tranh.

"Đúng là ta hoàn toàn không đồng ý với việc làm của ông ấy, nhưng không hề hận", Thúc Tranh nói

"Dù sao cũng là thân phụ của mình, sao có thể nhắc tới chữ hận", Hoắc Khứ Bệnh cười nhàn nhạt, chậm rãi nói.

Chàng chưa từng hận phụ thân của mình. Cho dù biết ông ấy chưa từng thừa nhận chàng, nhưng chàng thực sự chưa từng hận ông ấy.

Có thể làm cho bản thân chàng xuất hiện trên cõi đời này, đã là hạnh phúc lớn nhất ông ấy ban cho chàng.

Lúc Hoắc Trọng Nho tới khách điểm, đã nom nớp lo sợ.

Hoắc Phiêu Kị, nếu như không có nhầm lẫn, thì y chính là hài tử năm đó ông không dám thừa nhận.

Bây giờ, y đã là tướng quân thiếu niên danh dương tứ hải.

Nhất định, y tới để chất vấn ông vì sao chưa bao giờ hoàn thành trách nhiệm của người phụ thân.

Hoắc Trọng Nho là một mỹ nam tử xuất chúng, dù cho ở cái tuổi này rồi, vẫn làm cho chúng sinh mê đảo.

Mà bây giờ, dung nhan của người đàn ông trung niên sức quyến rũ vô hạn này, phảng phất trong nháy mắt già thêm chục tuổi, sắc mặt tái nhợt bước vào khách điểm.

Lúc nhìn thấy Hoắc Khử Bệnh, ông xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nhưng ông thật không ngờ, Hoắc Khử Bệnh lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt ông.

"Trước nay, Khử Bệnh không biết bản thân là con của đại nhân, hiện tại mới đến quỳ lạy, cầu xin đại nhân tha thứ".

Nam nhi chỉ có thể quỳ trước quân phụ thiên địa, hiện tại Hoắc Khử Bệnh rốt cuộc cũng có cơ hội quỳ xuống trước mặt phụ thân của mình.

Hoắc Trọng Nho chứng kiến Hoắc Khử Bệnh như vậy, trợn tròn mắt. Ông hồ thẹn không dám nhận, vội vã phủ phục dập đầu: "Nhận được lạy này của tướng đã là phúc khí vô cùng lớn của cự thần rồi".

Nhi tử này có thể nhận ông, nhưng ông không có tư cách nhận nhi tử này.

"Khử Bệnh muốn lưu lại trong thành Bình Dương một thời gian, không biết đại nhân có thể thu lưu Khử Bệnh hay không?", Hoắc Khử Bệnh tha thiết hỏi lại phụ thân của mình.

Mặc dù, Hoắc Trọng Nho có chút khó xử, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Lúc Hoắc Khử Bệnh đưa Thức Tranh đến tư gia của Hoắc Trọng Nho, mới phát hiện đây cũng không phải thế gia gì cả.

Hoắc Trọng Nho chỉ là huyện lại một huyện nhỏ, lúc quen biết Vệ Thiếu Nhi ông đã ở vị trí này mà hiện tại vẫn vậy.

Trong nhà mặc dù không thể nói là bần hàn, nhưng cũng không thể nói là sung túc.

Biết được Phiêu Kị tướng quân đến quận Hà Đông, Thái Thú Hà Đông lập tức chạy đến ân cần hỏi han.

Thái Thú Hà Đông là quan trên của Hoắc Trọng Nho, nhìn thấy Hoắc Khử Bệnh lưu lại trong nhà của Hoắc Trọng Nho, liền phái người đưa một số đồ dùng đến nhà của Hoắc Trọng Nho.

Hoắc Khử Bệnh cũng không nói gì cả, bảo Hoắc Trọng Nho vui vẻ nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Hoắc Tử Mạnh

Hoắc Trọng Nho thu xếp cho Hoắc Khử Bệnh và Thức Tranh ở tại sương phòng phía Đông, nơi an tĩnh nhất trong nhà. Ông cho rằng Thức Tranh là phụ nhân của Hoắc Khử Bệnh nên an bài cho hai người ở chung một căn phòng.

Hoắc Khử Bệnh nở nụ cười, không có bất cứ dị nghị nào. Thức Tranh thấy Hoắc Khử Bệnh không nói gì, nàng cũng không tiện nói ra ý nghĩ của bản thân trước mặt người khác, cho nên khi chỉ còn hai người nàng mới chất vấn Hoắc Khử Bệnh tại sao muốn hai người ở chung.

"Nàng nhìn thấy nhà của phụ thân ta có gian nhà nào dư thừa sao? Nếu yêu cầu họ bố trí thêm một gian phòng nữa, ta nghĩ bọn họ chỉ còn có thể ra ngoài viện từ mã ngu", Hoắc Khử Bệnh cười ngay không sợ chết đứng nói với Thức Tranh.

"Nhưng còn ta với chàng sao có thể nghỉ ngơi được đây?", Thức Tranh không tiếp tục chất vấn, chỉ làm bầm lâu bầu.

"Ngủ như thế nào thì cứ thế mà ngủ! Ta và Đồng tiểu thư còn từng ngủ chung một phòng. Không phải dân phong của Hung Nô vô cùng cởi mở sao? Vậy mà nàng còn kém hơn một nữ tử Đại Hán?", Hoắc Khứ Bệnh khẽ cười, trêu chọc Thúc Tranh.

Từ sau khi hai người thăm chấp nhận tâm ý của nhau, ngược lại bắt đầu nói chuyện thuận lợi hơn nhiều so với trước.

"Đúng vậy, Thúc Tranh ta kém một nữ tử Đại Hán, được chưa!", Thúc Tranh lại có chút hờn dỗi.

Thấy Thúc Tranh như vậy, đột nhiên Hoắc Khứ Bệnh cảm thấy Thúc Tranh vô cùng dễ thương.

"Nếu Thúc Tranh tỷ tỷ không thích ngủ chung với Hoắc ca ca, vậy tỷ hãy ngủ cùng đệ", một thiếu niên mười mấy tuổi bỗng nhiên chạy vào, cắt đứt ý đồ xấu của Hoắc Khứ Bệnh là muốn trêu chọc Thúc Tranh.

Gương mặt của thiếu niên tuấn tú, mặt mày nhỏ nhắn trắng mịn, nét mặt lại có vài phần giống Hoắc Khứ Bệnh.

"Tên tiểu quý này, đệ tùy tiện xông vào phòng người khác là không đúng!", Hoắc Khứ Bệnh đi tới, gõ vào đầu của y một cái.

"Cái gì mà phòng của người khác. Nơi đây vốn là nhà của ta mà.", thiếu niên ngẩng đầu, vẻ mặt ngay thẳng phản bác.

"Tiểu đệ đệ, đệ tên là gì?", Thúc Tranh đi tới, mỉm cười hỏi.

"Đệ là Hoắc Từ Mạnh.", thiếu niên cười ngọt ngào trả lời Thúc Tranh.

"Ồ thì hóa ra Hoắc tiểu đệ. Ngày mai ta dẫn đệ đi cưới ngựa được không?", Hoắc Khứ Bệnh đi tới, hỏi.

"Nếu Thúc Tranh tỷ tỷ đi cùng, ta cũng sẽ đi", dường như Hoắc Từ Mạnh rất thích Thúc Tranh, cứ dính lấy Thúc Tranh không buông.

"Bây giờ Thúc Tranh tỷ tỷ của đệ thân thể không tốt, đệ chỉ có thể đi cùng với ta.", Hoắc Khứ Bệnh lo lắng thương thế của Thúc Tranh vừa mới bình phục, sợ nàng mệt, nên không muốn đưa nàng đi cưới ngựa.

"Ta không thể đi được. Ngày mai ta rất bận, còn phải đến trường học", Hoắc Từ Mạnh trực tiếp cự tuyệt lời mời của Hoắc Khứ Bệnh, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh rất khó chịu.

Sau khi Hoắc Từ Mạnh tan học, nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh dắt hai con đại mã vô cùng đẹp đọi y ở cửa chính.

Đồng môn của Hoắc Từ Mạnh nhìn thấy vị đại ca tư thế hiên ngang tới đón Hoắc Từ Mạnh, vô cùng hâm mộ. Nhất là hai con ngựa khiến đám trẻ con ngấm nhìn vô cùng hưng phấn.

Về mặt Hoắc Từ Mạnh ghét bỏ đi tới trước mặt của Hoắc Khứ Bệnh, nói: "Thực sự không còn có cách nào có thể gây chống được huynh cả, thời ta miễn cưỡng đi cùng huynh vậy".

Hoắc Từ Mạnh ném túi sách cho Hoắc Khứ Bệnh, tự mình dắt một con ngựa, xem xét cẩn thận. Thần sắc vô cùng thuần thực.

"Đệ biết cưới ngựa?", Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

"Ta có biết một chút.", Hoắc Từ Mạnh ra dáng một ông cụ non.

"Con ngựa này thế nào?".

"Con ngựa này đầu tai không đủ cao và thẳng, nhưng xương sọ rõ ràng, thân cân đối, nói chung là sức chịu đựng tốt. Chỉ là thị lực không được tốt cho lắm".

Hoắc Khứ Bệnh không khỏi sùng sốt, hóa ra tiểu tử này là một nhân tài.

"Vậy chắc đệ cưới ngựa không tệ?"

"Ta không biết cưới ngựa", Hoắc Từ Mạnh trả lời.

"Đề ta dạy cho đệ!'", Hoắc Khứ Bệnh lại hỏi.

"Trình độ của huynh thế nào?", Hoắc Từ Mạnh vẫn dùng vẻ mặt khiêu khích.

"Tạm được", Hoắc Khứ Bệnh không nghĩ tới việc gặp phải một tên tiểu quý cuồng vọng như vậy. Tài cưới ngựa của chàng ngay cả hoàng đế Lưu Triệt cũng ca ngợi không dứt, mà tên tiểu tử này dám hoài nghi chàng. Nhìn thấy tiểu hài tử này, Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên cảm thấy mình khi còn bé thật không có gì đặc biệt.

Sau Hoắc Khứ Bệnh biết được Hoắc Từ Mạnh là đệ đệ đồng phụ đệ nẫu của mình, chàng vô cùng thích thú. Có lẽ do bản thân chàng luôn cảm thấy cô đơn, nay tự dưng có thêm một đệ đệ, chàng vui vẻ như bắt được chí bảo.

Hoắc Tử Mạnh rất thông minh, cái gì cũng chỉ cần học sơ qua là biết. Cưỡi ngựa cũng vậy. Hoắc Khứ Bệnh vốn còn muốn thành thành khẩn khẩn, huyền thuyên dạy y, Hoắc Tử Mạnh đã giục ngựa chạy đi thật xa.

Lúc này Hoắc Khứ Bệnh mới lần đầu tiên cảm nhận được tâm tư của bậc trưởng bối.

Người ở đây còn ra sức lái nhai, sợ y chịu thương tổn, y đã sớm cảm thấy phiền phức mà chạy trốn.

Hóa ra đã nhiều năm, Vệ Thanh luôn buồn phiền như vậy khi nhìn thấy bóng lưng của chàng.

Hoắc Khứ Bệnh vội vàng giục ngựa đuổi theo, không muốn hài tử này vì háo thắng mà kích động. Hoắc Tử Mạnh thấy Hoắc Khứ Bệnh đuổi theo mình, chợt bắt đầu liều mạng vùng roi.

Hoắc Khứ Bệnh vừa nhìn Hoắc Tử Mạnh như vậy, trong lòng bắt đầu lo lắng. Hài tử này vừa mới học cưỡi ngựa, đã điên cuồng như thế, rất dễ bị ngã.

Hoắc Khứ Bệnh gấp rút tăng thêm tốc độ, chạy thêm một đoạn nữa mới ngăn được Hoắc Tử Mạnh lại.

"Tên tiểu tử này, đệ chú ý một chút cho ta.", Hoắc Khứ Bệnh có chút tức giận gõ một cái vào đầu Hoắc Tử Mạnh.

"A", Hoắc Tử Mạnh cúi đầu, lập tức làm giả vờ một hài tử ngoan ngoãn.

"Đệ cưỡi ngựa rất tốt", Hoắc Khứ Bệnh nhìn Hoắc Tử Mạnh thành thật, không kìm được lại bắt đầu khích lệ y. "Đệ đói bụng không? Muốn ăn thứ gì?"

"Đệ muốn ăn chim bồ câu nướng", Hoắc Tử Mạnh cười sáng lạn nói.

"Đệ đừng có dùng vẻ mặt thuần lương khi đưa ra đề nghị không đáng tin cậy như vậy được không? Cái chốn này thì có chỗ nào có bồ câu để cho đệ nướng!", Hoắc Khứ Bệnh lại gõ một cái vào đầu của Hoắc Tử Mạnh.

"Huynh đi bắn một con không phải là được sao?", Hoắc Tử Mạnh dừng dừng nói.

Nghe thấy như vậy, Hoắc Khứ Bệnh bắt đầu dĩ nễ nộ cười, sau đó dùng tay ép Hoắc Tử Mạnh ngẩng đầu lên, "Đệ nhìn giúp ta xem trên trời có bồ câu bay qua sao? Hơn nữa, dù có bồ câu bay qua, đệ nghĩ để cho ta chỉ trưng mắt mà khiến cho chúng rơi xuống sao?"

"Hừ, thật là vô dụng. Chỉ có mỗi một việc còn con mà cũng không làm được", Hoắc Tử Mạnh chán ghét hất bỏ tay của Hoắc Khứ Bệnh, vẻ mặt thất vọng rời đi.

Nhìn Hoắc Tử Mạnh, Hoắc Khứ Bệnh không khỏi âm thầm nén giận.

Hài tử này càng ngày càng khiến cho người ta không thể thích được.

"Hoắc ca ca, huynh có biết treo cây không?", Hoắc Tử Mạnh bỗng nhiên cười xấu xa hỏi.

"Ta không biết", Hoắc Khứ Bệnh nói qua loa lấy lệ. Vừa nhìn là biết tiểu hài tử này muốn lên cây lấy tổ chim, chẳng không muốn chơi trò chơi trẻ con như vậy.

"Đề đệ dạy cho huynh", Hoắc Tử Mạnh tự hào nói.

"Không cần." Hoắc Khứ Bệnh chán ghét cự tuyệt.

"Ha ha, huynh là đồ nhất gan", Hoắc Tử Mạnh cười nhạo Hoắc Khứ Bệnh, tự mình leo lên cây hòe lớn trước mắt.

Mùa này, hoa hòe vừa mới nở rộ. Những chùm hoa trắng như tuyết khiến cho cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh không có cơ hội ngắm cảnh, chàng lo lắng nhìn Hoắc Tử Mạnh như một con khỉ vụng về leo lên cây. Tiểu hài tử này không đi bắt tổ chim mà lại bắt đầu ngắt hoa hòe.

Y ném vài chuỗi cho Hoắc Khứ Bệnh, "Huynh ném thử đi, rất ngọt".

Hoắc Khứ Bệnh ăn thử vài miếng, quả nhiên hương vị vô cùng hương vị ngọt ngào. "Đệ hái nhiều một chút để mang về cho Thúc Tranh ném thử".

"Hừ! Đệ chính là muốn mang về tặng cho Thúc Tranh tỷ tỷ. Đến lúc đó, huynh đừng có cướp công lao của đệ".

"Được.", Hoắc Khứ Bệnh cười khổ, bắt đầu dĩ hòa vi quý.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh đang chờ Hoắc Tử Mạnh leo xuống, hài tử này bỗng hét lên: "Rắn! Có rắn.", sau đó sợ hãi ngã xuống khỏi cây hòe.

Hoắc Khứ Bệnh kinh hãi, dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là dùng người làm nệm cho Hoắc Tử Mạnh.

Hoắc Tử Mạnh không có việc gì, nhưng cánh tay phải của Hoắc Khử Bệnh bởi vì va phải mặt đất quá mạnh mà bị thương nhẹ.

Những đóa hoa hòe tón công lấy được nhiễm một ít máu. Hoắc Tử Mạnh nhìn thấy, nước mắt cũng bắt đầu lưng tròng.

"Nam tử hán đại trượng phu, khóc sụt mướt có ích gì!", Hoắc Khử Bệnh vuốt nhẹ đầu của Hoắc Tử Mạnh, cười nói.

"Về nhà huynh đừng nói cho phụ thân của đệ biết đấy. Bằng không phụ thân nhất định sẽ đánh đệ. Nhất định ông ấy sẽ đánh đệ rất đau.", Hoắc Tử Mạnh giả bộ đáng thương khẩn cầu Hoắc Khử Bệnh.

Thì ra căn bản tiểu tử này không phải là vì chàng bị thương mà thương tâm, mà chỉ lo mình bị phụ thân quở trách.

Hoắc Khử Bệnh nhìn Hoắc Khử Bệnh, nhớ tới câu "phụ thân của đệ" của Hoắc Tử Mạnh, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn, cơ hội để chàng bị phụ thân quở trách cũng không có.

"Yên tâm, ta sẽ không nói.", Hoắc Khử Bệnh nhẹ nhàng nói.

"Hoắc ca ca tốt nhất". Hoắc Tử Mạnh nín khóc mỉm cười, vui vẻ cầm đóa hoa hòe rời khỏi.

Trở về nhà, Hoắc Khử Bệnh không đề cập đến nguyên nhân bản thân bị thương. Hoắc Tử Mạnh đối với nghĩa khí của Hoắc Khử Bệnh vô cùng vui vẻ. Sau bữa cơm, y còn tặng cho Hoắc Khử Bệnh tượng gỗ được điêu khắc hình phi long mình yêu thích nhất.

Tượng gỗ được làm từ gỗ từ đàn đỏ thẫm. Vừa nhìn tài nghệ điêu khắc là biết do tiểu hài tử làm, nhưng lại vô cùng tinh xảo.

"Tiểu Mạnh, đệ có biết những thứ liên quan đến rồng chỉ có hoàng đế mới có tư cách dùng không!", Hoắc Khử Bệnh ngấm bước tượng điêu khắc, ý tứ sâu xa nói với Hoắc Tử Mạnh. Nói xong, Hoắc Khử Bệnh muốn tự tát mình một cái, càng ngày giọng nói của chàng càng giống Vệ Thanh khi ông giáo huấn chàng.

"Hoắc ca ca không thích thì thôi.", Hoắc Tử Mạnh không để ý tới những lời nói thâm thúy của Hoắc Khử Bệnh, đoạt lại tượng gỗ, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

"Cái này, ta nói không thích bao giờ.", Hoắc Khử Bệnh vội vàng bắt đắc dĩ đuổi theo, khuyên can mãi mới khiến cho Hoắc Tử Mạnh đưa tượng gỗ cho chàng.

Nhìn thấy vẻ mặt ân cần của Hoắc Khử Bệnh, Thức Tranh khẽ cười nói: "Hóa ra Hoắc tướng quân của chúng ta cũng có lúc phải hạ mình như vậy?".

Hoắc Khử Bệnh thở dài, nhưng trong ánh mắt ngập tràn yêu mến.

"Sau này người đệ đệ này của chàng nhất định sẽ là một đại nhân vật.", Thức Tranh vừa cười vừa nói.

Kỳ thực Thức Tranh chỉ thuận miệng nói, nhưng Hoắc Khử Bệnh lại dùng vẻ mặt kiêu ngạo hưng phấn đồng tình với nàng: "Ta cũng cảm thấy vậy. Cho nên lần này trở về Trường An, nhất định ta sẽ dẫn nó theo cùng."

"Thằng bé sẽ theo chàng tới Trường An chứ?", Thức Tranh có chút lo lắng hỏi.

Hoắc Khử Bệnh nhìn tượng gỗ chăm chú, nhân nhợt nói: "Nhất định!"

Cả đời Hoắc Tử Mạnh, tuyệt đối sẽ không dành cho huyện Bình Dương nhỏ bé này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Hoắc thị Thức Tranh

Bởi vì cánh tay phải của Hoắc Khử Bệnh bị thương, cho nên Thức Tranh không tiện để cho chàng ngủ dưới đất. Thế nhưng lúc nàng nói muốn để chàng ngủ trên giường, nàng ngủ dưới đất, Hoắc Khử Bệnh một trái hai phải đòi ngủ dưới đất cùng nàng, kết quả tranh cãi nửa ngày, rốt cuộc hai người cũng ngủ chung trên giường.

"Ta có thể chạm vào nàng được không?", Hoắc Khử Bệnh đầy mong đợi hỏi.

"Không thể."

"Vậy lúc nàng ở Ý Tĩnh lâu, kẻ khác đã chạm vào nàng sao?", Hoắc Khử Bệnh có chút bận tâm hỏi.

"Chàng đoán thử xem?", Thức Tranh liếc nhìn Hoắc Khứ Bệnh, khẽ cười hỏi lại.

Hoắc Khứ Bệnh không nói gì thêm, yên lặng trở mình, không nhìn Thức Tranh nữa. Lúc xoay người chạm phải vết thương, cũng chẳng buồn rên lên một tiếng.

Chàng đang đau đầu suy nghĩ về chuyện lần đầu của Thức Tranh lại dành cho một kẻ khác.

Là lão già Tư Mã Tương Như? Hay là một tên súc sinh nào mà Hoắc Khứ Bệnh chàng không biết?

Hoắc Khứ Bệnh không biết nam nhân khác có phải đều như chàng hay không, chỉ cần nghĩ đến nữ nhân mình yêu hiển dăng đêm đầu tiên cho nam nhân khác, là trong lòng lại cảm thấy chán nản cùng buồn bực không rõ.

Thấy Hoắc Khứ Bệnh không còn nói gì cả, nhưng Thức Tranh biết chàng ít nhiều vẫn còn để ý.

Tất cả nữ nhân Hung Nô không hề có quan niệm về trinh tiết và tam tòng, tứ đức. Phụ thân chết, tái giá lấy nhi tử; ca ca chết, tái giá lấy đệ đệ; đều là tập tục của Hung Nô. Sau khi tới Đại Hán, nàng mới biết những thứ kia là phong tục của các cô nương Đại Hán. Đôi khi nàng cảm thấy nữ tử Hung Nô sống vui vẻ hơn các nữ tử Đại Hán, tuy chẳng qua các nàng cũng chỉ giống như đồ vật truyền thừa cho nhau của các nam nhân mà thôi.

Lúc tới Ý Tình lâu làm quan kỹ, nàng cũng không nghĩ tới việc còn trong sạch mà bước ra ngoài.

Nhưng khi nàng thực sự nhận được vụ đầu tiên, cuối cùng nàng lại phát hiện mình đang khóc.

Bởi vì nàng lại nhớ tới cái vị Quan Quân tiểu hầu gia kia.

Từ buổi sơ ngộ tuyết rơi đầy trời kia, cho đến nghìn dặm tiễn biệt sau này, hóa ra nàng lại nhớ rõ từng màn từng màn một như vậy.

Bởi vì lần đầu tiên tiếp khách, nên tú bà không miễn cưỡng Thức Tranh bán thân.

"Thế nào mới không phải bán thân?" Thức Tranh hỏi tú bà.

"Sau khi trở thành đầu bài nổi tiếng nhất, người mới có tư cách chọn khách nhân và phương thức tiếp khách.", tú bà thản nhiên nói.

Sau đó, Thức Tranh cố gắng trở thành đầu bài ở nơi đó, đương nhiên một bước quan trọng nhất là lợi dụng Tư Mã Tương Như để cho thanh danh của nàng trở nên vang dội.

Sau khi trở thành đầu bài, nàng cũng không nói là không muốn bán thân, nhưng muốn dành được đêm đầu của Cầm Lộ cô nương, ngoài trừ phải bỏ ra một số tiền vô cùng lớn, về phương diện võ công còn phải đánh bại nàng mới có thể.

Bởi vì có thể gặp được Cầm Lộ cô nương đều là một ít quan văn, cho nên, người phù hợp với cả hai hai điều kiện, từ đầu tới cuối chưa từng một ai có thể đáp ứng.

"Lần đầu tiên của nàng dành cho kẻ nào? Ta có thể đi giết hắn được không? Còn có những kẻ phía sau, nàng liệt kê một bản danh sách cho ta.", cuối cùng Hoắc Khứ Bệnh không kìm được hỏi, thấp giọng nói.

"Ồ, hóa ra trong mắt của Hoắc Phiêu Kị, ta lại lẳng lơ như vậy?", Thức Tranh giả bộ tức giận, nhéo một cái vào lưng của Hoắc Khứ Bệnh.

"Vừa rồi nàng đang đùa giỡn bản tướng quân sao?", Hoắc Khứ Bệnh cười xấu xa, thuận thế kéo Thức Tranh vào trong lòng.

"Hoắc đại tướng quân, như vậy mới được coi là đùa giỡn chứ!", Thức Tranh nói xong, gương mặt mê tình bắt đầu hôn mặt của Hoắc Khứ Bệnh, hai tay luồn vào trung y của Hoắc Khứ Bệnh làm càn.

Bây giờ, Hoắc Khứ Bệnh mới thấy được sự cuồng hãn của nữ nhân Hung Nô, không khỏi có chút hối hận vì đã khiêu khích Thức Tranh.

"Việc này, Thức Tranh, cánh tay phải của ta còn bị thương, nàng đừng dùng sức nắm chỗ đó được không!", Hoắc Khứ Bệnh bị Thức Tranh đùa giỡn vô cùng hài lòng, ngoại trừ cánh tay bị nàng nắm làm cho hơi đau.

"Bây giờ chàng mới để ý là đang bị thương sao? Đã muộn rồi!, Thức Tranh khẽ cười một cái, bắt đầu cời y phục của Hoắc Khứ Bệnh.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh lại chậm rãi nắm lấy tay của Thức Tranh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Nàng thực sự đã chuẩn bị xong chưa? Làm nữ nhân của Hoắc Khứ Bệnh ta? Làm phu nhân của Đại Hán Phiêu Kị tướng quân?"

Thức Tranh nở nụ cười, sau đó gật đầu.

Chắc chắn mà hạnh phúc.

"Luyên Đê đã chết, hiện tại chỉ còn Hoắc thị Thức Tranh."

Nếu như đã không còn thân phận được định trước từ nhỏ, nàng không còn bất kỳ lý do gì để do dự về việc làm nữ nhân của Hoắc Khứ Bệnh.

Từ khi nàng thay chàng nhận một đao kia, vị công chúa Hung Nô phản quốc kia đã triệt để chết đi.

Thân phận này từ nay về sau đã không còn bất kỳ quan hệ với nàng.

Nàng bây giờ đã chấp nhận buông bỏ cái dòng họ nàng từng khổ tâm cố chấp giữ lấy.

Cái dòng họ kia từ khoảnh khắc phụ thân của nàng hàng Hán kỳ thực đã không còn thuộc về nàng nữa rồi!

Dù Hoắc Khứ Bệnh không phải là chốn dừng chân nàng từng tâm tâm niệm niệm, nhưng bây giờ rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ.

Hoắc Khứ Bệnh mới là chốn dừng chân của nàng.

Hoắc Khứ Bệnh là người Đại Hán, nàng là người Đại Hán.

Hoắc Khứ Bệnh là Phiêu Kị tướng quân, nàng là phu nhân của Phiêu Kị tướng quân.

Bây giờ, nàng muốn sống vì bản thân của nàng, và vì Hoắc Khứ Bệnh.

Nhìn gương mặt của Thước Tranh, Hoắc Khứ Bệnh ôm chặt Thước Tranh.

Cảm ơn nàng vì đã không còn phiêu bạt nữa.

Cảm ơn nàng vì đã chọn ta làm chốn dừng chân của nàng.

Sau mấy ngày ngắn ngủi ở lại nhà của Hoắc Trọng Nho, rốt cục Hoắc Khứ Bệnh cũng quyết định quay về Trường An.

Kể từ sau khi cùng Thước Tranh da thịt chi thân, hai người liền thân mật không màng cảm thụ của người ngoài.

Một lần phu nhân của Hoắc Trọng Nho đã khéo léo nhắc nhở Thước Tranh, đại ý là trước khi Thước Tranh trở thành phu nhân được cưới hỏi đẳng hoàng của Hoắc Khứ Bệnh vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao hai người vẫn chưa thành hôn, sợ nàng bước vào vết xe đổ Vệ Thiếu Nhi.

"Khứ Bệnh không phải người như vậy. Hơn nữa, mấy thứ thân phận này không hề quan trọng", Thước Tranh mỉm cười không bận tâm đến lời khuyên buồn lo vô cớ của Hoắc phu nhân.

Chỉ là, càng về sau mới phát hiện, lời khuyên đó xứng đáng là lời khuyên, không phải bởi vì nó là nỗi buồn lo vô cớ mà vì đó là điều được dự báo trước.

Lúc rời huyện Bình Dương, Hoắc Khứ Bệnh giống trống khua chiêng tưng bừng thật nhiều lễ vật và người hầu cho phụ thân của mình, khiến cho người khắp huyện Bình Dương đối với Hoắc Trọng Nho vô cùng hâm mộ.

Tự xưng kiếm được nhi tử hiếu thuận như vậy, hơn nữa người này còn là một tướng quân dương danh tứ hải.

Quả nhiên Hoắc Từ Mạnh rất vui vẻ đi theo Hoắc Khứ Bệnh tới Trường An.

Trước khi rời đi, Hoắc Khứ Bệnh đã hỏi y có nhớ nhà hay không, không nghĩ tới việc hài tử này lại nói rằng: "Trương lai, khi đệ thành danh sẽ mang cả nhà tới Trường An không phải tốt hơn sao!"

Hoắc Khứ Bệnh vốn tưởng rằng đây bất quá chỉ là lời nói ngây thơ của tiểu hài tử, mà không biết rằng sau này y thực sự biến thành Trường An thành đô thành của một mình y.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh quay về thành Trường An, Lưu Triệt tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Hoắc Khứ Bệnh cùng Thước Tranh ngồi chung một con ngựa, còn Hoắc Từ Mạnh tự mình cưỡi một con ngựa đi theo sau Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Từ Mạnh nhìn nghi trọng thịnh đại ở chốn Trường An phồn thịnh này, nhìn đám người ồn ào, cùng ca ca Hoắc Khứ Bệnh được nhận hàng vạn hàng nghìn sủng ái, y âm thầm thề rằng, trương lai, y nhất định phải trở thành một người nam nhân như ca ca.

Cuối cùng y cũng làm được.

Bởi vì y là Hoắc Quang, vị công thần đứng đầu mười một vị công thần của Kỳ Lân Các.

Chấp chương quyền lực tối cao của Hán thất hơn ba mươi năm, quyền khuynh triều dã, phế lập hoàng đế, đưa thế lực của gia tộc Hoắc thị đẩy lên đỉnh cao nhất của quyền lực.

Luận về danh lợi quyền quý danh vọng, Hoắc Quang vượt xa Hoắc Khứ Bệnh, nhưng chỉ bản thân Hoắc Quang biết được, cả đời này của y chưa bao giờ sánh được một phần mười của ca ca mình.

Chuyện Hoắc Khứ Bệnh đưa Thức Tranh theo cùng, quang minh chính đại công khai trước hàng vạn hàng nghìn dân chúng Trường An, suy nghĩ của người không liên quan sẽ chia làm hai.

Một bên là suy nghĩ của nam nhân: Cô nương này thật là đẹp, quả nhiên cùng Phiêu Kị tướng quân là tuyệt phối anh hùng mỹ nhân.

Còn bên kia là suy nghĩ của nữ nhân: Cô nương này phúc khí thật tốt, sao người cùng Hoắc Hào gia cười chung một ngửa không phải là ta?!

Dĩ nhiên, còn một số ý nghĩ chiếm phần nhỏ, chính là của các nam nhân từng ghé qua Ý Tình lâu. Ý nghĩ của bọn họ chính là cảm thấy đáng dấp của cô nương này thật giống với đầu bài của Ý Tình lâu. Hơn nữa không phải Hoắc Khứ Bệnh từng đại náo Ý Tình lâu sao?

Còn lại người liên quan đều theo đuổi những suy nghĩ riêng của bản thân.

Lưu Triệt nghĩ là không biết cô nương không rõ thân phận này là người như thế nào mà có thể chiến thắng Đồng tiểu thư, bắt Hoắc Khứ Bệnh làm tù binh.

Đồng Phương Sóc nghĩ người định không bằng trời định, xem ra sắp tới có một trò hay sẽ diễn ra.

Còn Lý Cảm thì nghĩ Hoắc Khứ Bệnh lại dám cưới một nữ nhân Hung Nô. Đây thực sự là một trò cười.

Lý Cảm hừ lạnh, thất vọng nhìn về nơi khác.

Sau đó, y nhìn thấy thân mẫu của Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thiếu Nhi lại có thể đứng trong đám người.

Bà chỉ dùng ánh mắt ân cần nhìn Hoắc Khứ Bệnh, nhưng không tiến lên bắt chuyện với chàng.

Từ sau gả vào Trần phủ, quan hệ mẫu tử giữa Vệ Thiếu Nhi và Hoắc Khứ Bệnh trở nên rất nhỏ bé.

Hoắc Khứ Bệnh gần như coi là không còn mẫu thân, ngoại trừ ngày lễ ngày tết, hầu như chưa bao giờ bước đến đại môn của Trần phủ.

Vệ Thiếu Nhi thấy nhi tử xa cách như thế, cũng không tiện dùng tư cách của một thân mẫu đến thân cận Hoắc Khứ Bệnh. Dù sao, người bỏ rơi nhi tử để tái giá cũng là bà, người mang lòng áy náy cũng là bà.

Thức Tranh cũng phát hiện Vệ Thiếu Nhi trong đám người. Tuy chỉ ở Nhất Thế Trường An vội vã gặp qua một lần, thế nhưng Thức Tranh lại vẫn nhớ rõ dung mạo của bà. Có thể là do lúc đó, phản ứng của Hoắc Khứ Bệnh quá kỳ quái, cho nên nàng đặc biệt chú ý vị phụ nhân có dung mạo xinh đẹp này.

"Mẫu thân của chàng cũng ở đây.", Thức Tranh lặng lẽ nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Ta biết.", Hoắc Khứ Bệnh chỉ nhàn nhạt trả lời một câu rồi không nói tiếp.

Chàng biết bà sẽ đến, giống hệt như trước.

Bà luôn ở phía sau lặng lẽ nhìn chàng, chứng kiến chàng từ tiểu hài tử hèn yếu bước từng bước trở thành anh hùng Đại Hán.

Bà không bao giờ đến gần chàng.

Nhưng ánh mắt ấm áp thân thiết của bà là nơi kiên cường nhất để chàng dựa vào

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 31: Muôn trùng cách trở

Lúc nghênh đón Hoắc Khứ Bệnh, Lưu Triệt cũng không hỏi cô nương này là ai nhưng vừa về tới Vị Ương cung, ngay lập tức hắn đã muốn tra hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

Bởi vì, Lưu Bang vốn xuất thân từ dân thường, nên từ khi Hán triều lập quốc đến nay đối với xuất thân không hề nghiêm khắc quá.

Cho nên, Vệ Từ Phu chỉ dùng một bài ca mà có thể từ một ca kỹ leo lên bảo tọa của hoàng hậu.

Hay có lẽ bởi vì Lưu Triệt thống hận việc kết bè kết cánh, cho nên hôn nhân chính trị dưới thời cai trị của hắn cũng không hề thịnh hành.

Lưu Triệt cũng không muốn hôn nhân của Hoắc Khứ Bệnh trở thành một cuộc hôn nhân chính trị, thế nhưng việc đó cũng không có nghĩa hắn cho phép Hoắc Khứ Bệnh cưới một người có thân phận không rõ ràng về làm thê tử.

Lúc bước vào Kỳ Lân điện trong Vị Ương cung, Lư Triệt còn chưa kịp hỏi, Hoắc Khử Bệnh đã trực tiếp quỳ xuống thỉnh cầu tứ hôn.

"Bệnh nhi, con phải nói cho trăm biết cô nương kia là cô nương nhà ai thì trăm mới tứ hôn được", Lư Triệt bắt đầu hỏi thăm lai lịch của cô nương kia.

"Bệ hạ chỉ cần biết nàng là nữ nhân của con là được rồi.", Hoắc Khử Bệnh không ngần ngại, buồn bực nói.

Xem ra, Hoắc Khử Bệnh không định thành thật khai báo, Lư Triệt nở nụ cười, nói "Chẳng lẽ trên thánh chỉ của trăm sẽ viết là ban hôn cho Hoắc Khử Bệnh cùng nữ nhân của y sao?"

"Tên của nàng là Thúc Tranh. Người chỉ cần viết Hoắc Khử Bệnh và Thúc Tranh là được. Thúc trong phép tắc cách thức, Tranh trong sự thẳng thắn cương nghị của âm thanh.", Hoắc Khử Bệnh vội vàng bổ sung.

"Họ của nàng ta là Thúc?!", sau khi Lư Triệt nghe được cái tên này có chút buồn bực, bởi vì dòng họ này không phải dòng họ thông thường của Đại Hán.

"Không phải, Thúc Tranh là tên của nàng.", Hoắc Khử Bệnh sợ Lư Triệt hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

"Vậy họ của nàng ta đâu?", Lư Triệt truy vấn.

"Hoắc, nàng họ Hoắc.", Hoắc Khử Bệnh nghĩ đến việc Thúc Tranh từng nói sau này nàng sẽ là Hoắc thị Thúc Tranh, vì vậy bật thốt ra.

"Bệnh nhi, như vậy là con đang lừa gạt hoàng đế phụ, đây chính là tội khi quân!", Lư Triệt nửa đùa nửa thật nói.

Hoắc Khử Bệnh sùng sốt.

Tội khi quân.

Đúng vậy, sao chàng lại quên người trước mặt mình là bậc cửu ngũ chí tôn.

"Luyên Đề, tên đầy đủ của nàng là Luyên Đề Thúc Tranh.", Hoắc Khử Bệnh chậm chạp nói.

Nghe được cái tên này, Lư Triệt hoàn toàn ngẩn người.

Hắn đã nghĩ tới khả năng nữ tử này không phải là người Hán, bởi vì gương mặt của Thúc Tranh đậm nét hơn nữ tử Đại Hán một chút. Nhưng hắn thật sự chưa từng nghĩ đến việc nàng là nữ tử Hung Nô, hơn nữa còn mang dòng máu của bộ tộc thiên vu Hung Nô.

"Hoắc Khử Bệnh, con đang nói đùa sao?", Lư Triệt tức giận nói.

Lần đầu tiên, Hoắc Khử Bệnh chứng kiến Lư Triệt dùng khẩu khí nghiêm nghị như vậy nói chuyện với mình, chàng không khỏi nghĩ tới câu nói Vệ Thanh thường chỉ dạy mình.

Gần hoàng đế như gần hổ.

"Bệ hạ, Thúc Tranh là độc nữ duy nhất của tiên thái tử Hung Nô, Ô Đan. Ô Đan đã hàng Hán, bệ hạ còn phong cho ông ấy làm Trắc An hầu, cho nên, trên danh nghĩa Thúc Tranh là người Đại Hán, cũng như được coi là con gái của Hầu gia.", Hoắc Khử Bệnh vội giải thích cho Lư Triệt.

Trước khi đến Vị Ương cung, chàng đã liệu trước được phản ứng của Lư Triệt, nên hiển nhiên chàng đã chuẩn bị một số lý do để thoái thác.

Lư Triệt nghe xong, cười gằn.

"Hoắc Khử Bệnh, nếu cô nương này là một công chúa Hung Nô thực sự, trăm sẽ ngay lập tức tứ hôn, tuyệt đối không có nửa điểm lưỡng lự. Từ khi lập quốc đến nay, vì muốn đổi lấy hòa bình trong thời gian ngắn, Đại Hán ta đã bị ép phải đưa không ít công chúa đến Hung Nô hòa thân. Bây giờ, rốt cục cũng đến lượt Hung Nô phải ăn nói khép nép, nhẫn nhục đưa công chúa đến Đại Hán ta! Chuyện này không phải sẽ nâng cao thêm uy phong của Đại Hán ta sao? Chỉ tiếc nàng ta chỉ là một công chúa phản quốc mà thôi."

"Trước nay, phía Hung Nô đều không công nhận những kẻ cận bá này, Đại Hán ta cần nàng ta làm cái gì chứ?".

Câu nói cuối cùng, Lư Triệt chỉ nghĩ trong đầu, không nói thẳng cho Hoắc Khử Bệnh nghe.

Tuy sự thực đúng là như thế, nhưng dù sao nếu khai ra thì quá tàn nhẫn.

Hắn sợ Hoắc Khử Bệnh không chấp nhận được.

"Con về trước đi. Chuyện tứ hôn, để trăm suy nghĩ một chút. Thế nhưng, Bệnh Nhi, con phải biết rằng con là danh tướng số một Đại Hán. Nếu con cưới một nữ tử Hung Nô, con nghĩ người trong thiên hạ sẽ nghĩ về con như thế nào?", Lư Triệt quăng cho Hoắc Khử Bệnh một câu như vậy, rồi đuổi Hoắc Khử Bệnh về.

Trên danh nghĩa, Hoắc Khứ Bệnh đang đợi Lưu Triệt hồi âm, nhưng trên thực tế chàng đã làm cho Thúc Tranh thực sự trở phụ nhân của Hoắc gia chàng.

Chàng lệnh cho người trong phủ xưng hô Thúc Tranh là phu nhân, đồng thời không chút kiêng kỵ ở chung một phòng với Thúc Tranh.

Chàng còn đưa Thúc Tranh đến bái kiến Vệ Thiếu Nhi và Vệ Thanh.

Chàng không nói rõ thân phận của Thúc Tranh, chỉ nói Thúc Tranh là cô nhi chàng cứu được ở chiến trường.

Không phải là chàng e ngại điều gì, mà chàng sợ Thúc Tranh khó chịu.

Nếu người khác biết nàng là công chúa phản quốc, về phía chàng, nhiều lắm người khác chỉ nói chàng gặp sắc quên nghĩa, đánh chủ ý lên tù binh.

Thế nhưng với Thúc Tranh, người khác nhất định sẽ cho rằng nàng nhẫn nhục để sống tạm bợ, vì sống sót mà không tiếc gả cho chính kẻ thù của dân tộc mình.

Đầu tiên, Hoắc Khứ Bệnh đi bái kiến Vệ Thanh và Bình Dương công chúa.

Nhưng Vệ Thanh không có ý kiến gì cả. Sau khi, Hoắc Khứ Bệnh đại náo Ý Tĩnh lâu, Vệ Thanh đối với Hoắc Khứ Bệnh cũng chỉ có một mong đợi là chàng đừng cưới một quan kỹ là tốt lắm rồi,

Ngoài mặt Bình Dương cũng không nói thêm gì, nhưng sau lưng bà vẫn kéo Hoắc Khứ Bệnh ngữ trọng tâm trường dặn dò.

"Bệnh nhi, nếu con thật sự thích cô nương này thì con nhất định phải nỗ lực làm cho bệ hạ đồng ý với mối hôn sự này. Nếu không, đối với con hay với Thúc Tranh cô nương đều không phải chuyện tốt. Hơn nữa, con cũng biết hiện tại, Lý phu nhân đang ra sức muốn nâng nhĩ tử của mình lên làm thái tử, nếu con bởi vì... mối hôn sự này mà làm trái ý bệ hạ sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới cả gia tộc Vệ thị."

Nghe được những lời nói của Bình Dương, Hoắc Khứ Bệnh sùng sốt.

Từ trước đến nay, chàng không muốn tham gia vào các cuộc tranh đấu chính trị, nhưng mà bây giờ càng ngày chàng càng thân bất do kỷ.

Mặc dù, Bình Dương công chúa nói riêng với Hoắc Khứ Bệnh, nhưng Bình Dương công chúa vẫn cố ý để cho Thúc Tranh nghe được những lời này.

Bình Dương công chúa muốn Thúc Tranh sớm suy nghĩ xem phải làm gì, tránh cho việc cuối cùng khiến cho mọi việc long trời lở đất, không còn cách nào挽回.

Lúc đến Trần phủ, Vệ Thiếu Nhi lại vui mừng đến mức rơi lệ.

Mặc dù, trước mặt Vệ Thiếu Nhi cũng không nói quá nhiều, nhưng sau lưng lại dặn dò kỹ Thúc Tranh.

Lúc tạm biệt, bà còn lên tặng Thúc Tranh một viên dạ minh châu hiếm có. Nói là lễ gặp mặt.

Hoắc Khứ Bệnh không muốn dùng bữa ở Trần phủ, định dẫn Thúc Tranh rời khỏi. Thúc Tranh nhìn thấy ánh mắt của Vệ Thiếu Nhi lưu luyến, lại nghĩ đến việc nhận của người ta lễ gặp mặt quý giá như vậy, nên đã khuyên Hoắc Khứ Bệnh ở lại dùng bữa rồi mới về.

Thấy Thúc Tranh kiên trì, Hoắc Khứ Bệnh cũng đành đáp ứng. Rót cuộc, Vệ Thiếu Nhi cũng có thể cùng nhĩ tử ăn xong một bữa cơm. Vì vậy, bà vô cùng cảm kích khả năng nhìn mặt đoán ý của Thúc Tranh.

Hoắc Khứ Bệnh nghĩ chuyện chàng khăng khăng muốn cưới Thúc Tranh sẽ gây ra một ít sóng gió, nhưng chàng không ngờ chuyện này lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Bởi vì Lý phu nhân đang được sủng ái nên Lưu Triệt ban đất phong hầu cho một số người trong gia tộc Lý thị. Ca ca của Lý phu nhân, Lý Diên Niên cũng nhờ vậy mà được đặc thế, từ một đào kép nhanh như điều gặp gió trở thành Hiệp Luật đô úy. Việc này căn bản cũng không có gì đáng chê trách. Điển hình là gia tộc Vệ thị cũng bởi vì Vệ Từ Phu mà có thể trở mình.

Sinh nam không mừng, sinh nữ không giận, cả thiên hạ cũng không tìm thấy một Vệ Từ Phu thứ hai.

Trong lúc vô ý, Lưu Triệt đã nhắc về hôn sự của Hoắc Khứ Bệnh với Lý phu nhân.

"Thê tử của Phiêu Kị tướng quân không phải là Đồng tiểu thư mà lại là cô nương trong tiết Nguyên Tiêu kia sao?", Lý phu nhân cười hỏi.

Lưu Triệt kinh ngạc, hẳn thật không ngờ Lý phu nhân lại có thể biết rõ việc của Hoắc Khứ Bệnh như vậy, không kìm được hỏi: "Xem ra phu nhân rất để tâm đến việc của Bệnh nhi".

Có lẽ Lưu Triệt chỉ nói đùa, nhưng lại khiến Lý phu nhân vô cùng hoảng sợ, quỳ rạp xuống chân Lưu Triệt, đầm đìa đáng yêu nói: "Nô tỳ chỉ nhớ rõ những lời của bệ hạ nói với Hoắc tướng quân đêm đó mà thôi."

Lưu Triệt vội vàng nâng Lý phu nhân dậy, cười nói: "Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của nàng kia! Trẫm đáng sợ như vậy sao?"

Lý phu nhân vội vàng lắc đầu.

Lưu Triệt nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng ta, cảm thấy có thêm vài phần ngứa ngáy, tiện tay ôm nàng ta lên, bước thẳng vào tấm cung.

Sau một hồi mây mưa, Lưu Triệt nhớ tới vấn đề trước đó, đã nói cho Lý phu nhân biết thân tử của Hoắc Khứ Bệnh là Thúc Tranh, không phải là Đồng tiểu thư. Còn về việc Thúc Tranh có phải cô nương trong tiết Nguyên Tiêu không thì Lưu Triệt cũng không rõ.

"Nếu như Bệnh nhi và Đồng tiểu thư thành hôn thì hiện tại cũng không phải khó xử như vậy." Lưu Triệt thở dài.

"Nữ tử này là ai mà có thể làm khó bệ hạ như vậy?", Lý phu nhân ngã vào lòng Lưu Triệt, ôn nhu hỏi.

"Nàng ta là người Hung Nô đầu hàng Đại Hán."

Nghe được những lời này, Lý phu nhân sững sốt. Sau đó cũng không nói gì thêm.

"Nghe được việc này phu nhân hoàn toàn không có chút phản ứng nào sao?", thấy Lý phu nhân không hỏi lại, Lưu Triệt hỏi.

"Lúc trước nghe thấy Hoắc tướng quân đại náo lầu quan kỹ, nô tỳ còn tưởng ngài ấy sẽ lấy đầu bài ở nơi đó." Lý phu nhân không trả lời câu hỏi của Lưu Triệt, nhưng lại nhắc đến sự việc Hoắc Khứ Bệnh đại náo Ý Tình lầu.

Nhờ Lý phu nhân nhắc nhở, Lưu Triệt mới nhớ tới sự việc đã quên từ lâu này. Việc kia không phải cuối cùng cũng nhờ hãn phái Vũ Lâm quân đến giải quyết à quan kỹ kia sao.

"Hoắc tướng quân hiện tại danh dương tứ hải, nam nhi có chí lớn trong thiên hạ đều muốn gia nhập đội quân của Hoắc tướng quân, đền đáp đất nước.

Thúc Tranh cô nương là tù binh Hung Nô, vì vậy sẽ khiến cho người trong thiên hạ bàn tán Hoắc tướng quân cần quét Hung Nô nhờ một số mưu kế hèn bản nào đó. Nhưng dựa vào thanh uy của Hoắc tướng quân, những lời dị nghị này rất nhanh sẽ bị vùi lấp. Bệ hạ yên tâm.

Hơn nữa, bệ hạ luôn sủng ái ngài ấy, hiện tại Hoắc tướng quân tuổi trẻ khí thịnh, trong nhất thời chỉ có chút hứng thú với tù binh này một chút. Bệ hạ không nên vì một tù binh mà trách mắng Hoắc tướng quân". Bề ngoài dường như Lý phu nhân có thiện ý khuyên bảo, nhưng kỳ thực trong lòng lại ẩn chứa sát khí.

Nàng ta cân nhắc nói những lời này là cố ý để cho Lưu Triệt nghe. Nàng ta và Hoắc Khứ Bệnh cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào nhưng hiện tại Hoắc Khứ Bệnh là chỗ dựa vững chắc nhất cho gia tộc Vệ thị, như vậy Hoắc Khứ Bệnh cũng trở thành vật cản lớn nhất của nàng ta.

Kỳ thực, nàng ta chưa bao giờ muốn đoạt địa vị hoàng hậu của Vệ Tử Phu, nhập chủ điện Tiêu Phòng. Thế nhưng hậu cung từ trước đến nay không phải người tranh thì ta đoạt.

Sau khi nàng ta được sủng ái, Vệ Tử Phu cũng không có bất kỳ phản ứng gì, nhưng từ khi nàng ta sinh được hoàng tử, tất cả mọi người cho rằng nàng ta muốn thay mansion đổi đào, nhập chủ đứng đầu hậu cung, Vệ Tử Phu cũng mơ hồ bắt đầu đứng ngồi không yên. Cho dù, Vệ Tử Phu là một hoàng hậu hiền đức, nhưng không đồng nghĩa với việc bà ta dâng tặng vị trí thái tử cho nhi tử của Lý phu nhân.

Lý phu nhân biết rõ ảnh hưởng của gia tộc Vệ thị đối với Hán thất, cho nên gia tộc Vệ thị là lợi thế lớn nhất cho vị trí thái tử.

Nếu so sánh gia tộc Vệ thị cường đại của Vệ Tử Phu thì căn bản gia tộc Lý thị của Lý phu nhân không thể chịu nổi một đợt tấn công. Cho nên Hoắc Khứ Bệnh không khỏi cái gai trong mắt nàng ta, không phải chỉ bởi vì tranh đoạt vị trí thái tử mà còn để cho nàng ta tiếp tục sống sót trong chốn Vĩ Ương cung này.

Nghe Lý phu nhân nói xong, Lưu Triệt trầm mặc một hồi.

Cho tới bây giờ, hãn đều sủng ái Bệnh nhi quá mức, cho nên mới khiến cho hiện tại Bệnh nhi cảm thấy yêu cầu gì đối với hoàng đế đều cũng không quá phận.

Chỉ riêng sự kiện ở lầu quan kỹ, nếu không phải hãn nhanh chóng giải quyết, hậu quả nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại, Bệnh nhi lại không suy nghĩ cho uy nghiêm của Đại Hán, khẳng khái muốn kết hôn với tù binh Hung Nô.

Lần này, hãn không thể lại nuông chiều Bệnh nhi, không thể để hài tử này thị sủng sinh kiêu, cuối cùng bước vào con đường không thể quay đầu, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Hiện tại danh tiếng của Hoắc Khứ Bệnh quá lớn, nếu cưới tù binh Hung Nô làm thân tử, người trong thiên hạ khả năng thực sự sẽ như lời của Lý phu nhân nói, hoài nghi Đại Hán dùng thủ đoạn bản thủ với Hung Nô.

Không thể để cho chiến tích trong cuộc chiến với Hung Nô mà Lưu Triệt dốc gần hết tất cả tích cốp của Đại Hán mấy chục năm trời cùng nỗ lực của cả đời hãn dễ dàng bị một tù binh xóa bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 32: Sóng ngầm bắt đầu khởi động

Lưu Triệt không tự mình truyền đạt ý tứ phản đối mối hôn sự này với Hoắc Khử Bệnh mà lệnh cho hoàng hậu Vệ Tử Phu báo cho Hoắc Khử Bệnh biết.

Hắn không muốn chỉ vì một nữ tử Hung Nô mà tranh luận với Hoắc Khử Bệnh trước mặt quần thần. Như vậy sẽ quá mức khôi hài.

Sau khi, Vệ Tử Phu nghe được mệnh lệnh của Lưu Triệt, đã lập tức cho truyền Hoắc Khử Bệnh đến điện Tiêu Phòng.

Đương nhiên là bà hiểu ý tứ của Lưu Triệt. Thứ nhất, hắn không tiện ra mặt phản đối. Thứ hai, hắn giữ gìn thể diện cho Vệ gia, cấp cho Hoắc Khử Bệnh một bậc thang để bước xuống.

Nhưng Vệ Tử Phu không nói cho Hoắc Khử Bệnh về vấn đề trên mà trực tiếp nói cho chàng biết, nếu chàng cứ tiếp tục tranh luận với Lưu Triệt, sẽ ảnh hưởng đến vị trí thái tử của biểu đệ chàng, Lưu Cứ.

Ý tứ của Vệ Tử Phu rất rõ ràng, một bên là vinh suy của toàn bộ gia tộc Vệ thị còn một bên là tù binh Hung Nô, Hoắc Khử Bệnh chàng chỉ được chọn một!

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cuối cùng Hoắc Khử Bệnh chàng vẫn thân bất do kỷ mà cuốn vào cuộc tranh đấu chính trị.

Lúc Hoắc Khử Bệnh đi tìm Lý Cẩm uống rượu giải sầu mới biết Lý Cẩm đã đến Ý Tĩnh lâu.

Hoắc Khử Bệnh kinh ngạc, không thể làm gì khác là lại một lần nữa bước đến Ý Tĩnh lâu.

Bây, tám tháng trước đây, vì Thước Tranh, chàng đã từng náo loạn cả con phố này. Lần thứ hai bước đến đây, ngoại trừ cái tên đứng đầu bảng có thay đổi thì cảnh trí cũng chẳng có gì đặc biệt.

Vẫn ca múa tung bừng mừng cảnh thái bình, vẫn hương tình giả ý như vậy.

Lúc tìm được Lý Cẩm, Hoắc Khử Bệnh suýt chút nữa không nhận ra y.

Tóc tai Lý Cẩm bù xù, râu ria lởn vởn, trái ôm phải ấp, túy tửu đương ca, y như một người thất ý sa sút.

Bản thân chàng đã đủ buồn bực rồi lại vớ phải người so với chàng càng buồn bực hơn.

Hoắc Khử Bệnh bắt đầu dĩ thử đãi, xoay người muốn rời đi. Không ngờ tú bà lại ân cần chạy tới, hàn huyên hai ba câu, sau đó cầu xin Hoắc Khử Bệnh đưa Lý Cẩm đi.

Sự kiện lần trước ở Ý Tĩnh lâu đã khiến cho tú bà nhận thức được các cô nương ở Ý Tĩnh lâu nên tránh xa các mệnh quan triều đình một chút. Nếu không... một khi làm hoàng đế nổi giận sẽ khiến cho toàn bộ Ý Tĩnh lâu gặp họa diệt vong. Cho nên từ lúc Cẩm Lộ cô nương rời khỏi, tú bà đã nhắc nhở các cô nương của mình có thể không gặp mặt người của triều đình thì đừng gặp mặt. Nếu thực sự bắt buộc đi thì cũng đừng làm gì khiến dư luận xôn xao.

Nhưng gần đây tiểu hầu gia mới được sắc phong này mỗi ngày đều lẫn lộn ở Ý Tĩnh lâu, không khéo ngày nào đó sẽ tạo ra sự kiện nào đó.

Vì vậy, tú bà khẩn cầu Hoắc Khử Bệnh mang Lý Cẩm rời khỏi. Để tỏ lòng cảm tạ, tú bà đã thấp giọng nói cho Hoắc Khử Bệnh một ít tin đồn linh tinh.

"Những khách nhân đến Ý Tĩnh lâu đều nói rằng sau khi Hoắc tướng quân đại thắng ở Mạc Bắc trở về Trường An, cô nương đi cùng ngài có vài phần giống với Cẩm Lộ cô nương ở Ý Tĩnh lâu, không biết tướng quân có nghe được chuyện này hay không?"

"Không biết. Ta chưa từng nghe qua việc này." Hoắc Khử Bệnh vô cùng bình tĩnh nói trái với lương tâm của mình.

"Tại sao lại không biết? Thước Tranh chính là Cẩm Lộ, Cẩm Lộ chính là Thước Tranh, sao mà Hoắc tướng quân có thể không biết việc này?!, Lý Cẩm, kẻ đang say như chết, bỗng nhiên ghé sát tai của Hoắc Khử Bệnh, mơ mơ màng màng lớn tiếng nói.

"Huynh uống say rồi, ta đưa huynh về." Hoắc Khử Bệnh vội vàng cố sức công Lý Cẩm lên, rời khỏi Ý Tĩnh lâu.

Lúc đưa Lý Cẩm về Lý phủ, Hoắc Khử Bệnh nhìn thấy trên dưới Lý phủ một mảnh trang nghiêm, giống như đang vì ai đó mà giữ đạo hiếu.

Bởi vì sau cuộc chiến ở Mạc Bắc, Hoắc Khử Bệnh đã đi ngay đến huyện Bình Dương, sau khi trở lại Trường An thì luôn bận rộn vì chuyện tứ hôn, cho nên chàng không hề biết chuyện Lý Quảng đã tự sát hi sinh cho đất nước.

Diệt tử (cháu trai) của Lý Cẩm là Lý Lăng đã ra tiếp đón Hoắc Khử Bệnh. Lý Lăng là nhi tử của đại ca Lý Quảng, bởi vì phụ thân mất sớm nên hài tử này đã sớm trưởng thành. Tuy hiện tại chỉ mới mười mấy tuổi mà đã ra dáng một tiểu đại nhân.

"Gia thúc bắt tài đã khiến Hoắc tướng quân chê cười." sau khi Lý Lăng phân phó hạ nhân sắp xếp cẩn thận cho Lý Cẩm mới nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Không có, không đâu." Thấy Lý Lăng trưởng thành như vậy, Hoắc Khứ Bệnh cũng không biết trả lời như thế nào.

"Sắc trời đã khuya, Thiếu Khanh sẽ phái người tiễn Hoắc tướng quân hồi phủ". Lý Lăng nghe được Lý Cẩm thúc thúc trong lúc vô tình nói rằng Hoắc tướng quân dường như không thích đi đường vào ban đêm, cho nên y định phái người hộ tống Hoắc Khứ Bệnh hồi phủ.

Hoắc Khứ Bệnh cũng không từ chối. Lúc rời Lý phủ, Hoắc Khứ Bệnh đã hỏi Lý Lăng trong nhà đã xảy ra biến cố gì. Lý Lăng đã báo cho Hoắc Khứ Bệnh biết, gia gia của y, Lý Quảng trong trận chiến ở Mạc Bắc đã tự sát tuần quốc.

Hoắc Khứ Bệnh nghe xong, kinh hãi. Biến cố lớn như vậy, mà chàng lại không hay biết chút gì. Điều này quả thực không thể nói lên lời.

Trong trận chiến ở Mạc Bắc, Lý Quảng theo cứu cứu Vệ Thanh xuất chiến. Về việc Lý Quảng tự sát, Vệ Thanh lại không hề đề cập với chàng dù chỉ là một chữ.

Hoắc Khứ Bệnh không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái nên chàng quyết định hỏi cứu cứu cho rõ.

Sau khi Hoắc Khứ Bệnh đi rồi, Lý Lăng đi tới phòng của Lý Cẩm.

"Thảm thảm bảo Thiếu Khanh khuyên thúc thúc đừng đến cái chốn như Ý Tinh lâu nữa". Lý Lăng nói với Lý Cẩm đang giả bộ ngủ.

"Con biết ta đang giả say?". Lý Cẩm thấy diệt tử sắc bén như vậy, liền bò từ trên giường xuống, cười hỏi Lý Lăng.

"Thúc thúc, vỗ gạt người của thúc quá tệ. Vì vậy từ sau thúc đừng làm loại chuyện này nữa. Hoắc tướng quân cũng nhìn ra rồi chỉ là không muốn vạch trần thúc mà thôi." Lý Lăng rót một chén trà, đưa cho Lý Cẩm.

"Hoắc Khứ Bệnh đâu có tính quái giống như con! Ta say thật, chỉ là không say đến mức nghiêm trọng thôi." Lý Cẩm uống một ngụm trà, trong lòng cảm thấy khổ sở muốn chết. Xem ra Lý Lăng muốn cho y tỉnh rượu. Con mắt của hài tử này quá tinh tường, ngay cả việc y chỉ say có vài phần cũng nhìn ra được.

"Hiện tại, thúc là nam chính thành niên duy nhất của gia tộc Lý thị nhưng thúc lại cả ngày say sưa ở Ý Tinh lâu. Bây giờ là lúc thúc nên nghĩ cách bảo trợ sự hưng thịnh của Lý thị ta mới đúng." Lý Lăng nói xong, định rời khỏi phòng của Lý Cẩm.

"Thiếu Khanh, con và trưởng tử của Vệ đại tướng quân rất thân phải không?". Lúc Lý Lăng rời đi, Lý Cẩm đột nhiên hỏi y.

Lý Lăng nghi ngờ gật đầu: "Sao vậy thúc?"

"Không có, không có gì, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi." Lý Cẩm nở nụ cười, không nói gì thêm.

Sau khi Lý Quảng chết, Lý Cẩm cảm thấy sự cô độc trước nay chưa từng có. Hai ca ca của y đều mất sớm, bây giờ phụ thân cũng tự sát tuần quốc. Y vốn được nhận được muôn vàn sủng ái từ các bậc trưởng bối, trong nháy mắt nam tử thành niên của Lý thị lại chỉ còn mình y.

Thậm chí, y không biết bản thân phải tiếp tục sống trong sự cô độc như thế nào nữa. Y không biết cuộc sống sau này của y sẽ đi về đâu. Y chỉ muốn vĩnh viễn mơ màng sống trong chốn phồn hoa náo nhiệt như Ý Tinh lâu, lừa người dối mình tạm thời quên đi sự cô độc của bản thân.

Thì ra khi chỉ còn lại một mình, người mới biết yếu đuối là như thế nào.

Y không khỏi nhớ tới Hoắc Khứ Bệnh, người cũng không có chí thân làm bạn, nhưng y có thể chiến thắng phần cô độc kia, làm một Phiêu Kỵ đại tướng quân uy phong trước vạn người.

Trong lúc lời thỉnh cầu tứ hôn của Hoắc Khứ Bệnh đang vô thanh vô tức mắc cạn, Lưu Triệt ban chức quan Đại tư mã cho Hoắc Khứ Bệnh. Như vậy, Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh đều là Đại tư mã, nhưng vì chiến công của Hoắc Khứ Bệnh hiển hách hơn rất nhiều so với Vệ Thanh nên đại bộ phận người nhập ngũ đều muốn chuyển tới dưới trướng của Hoắc Khứ Bệnh. Có lẽ ai cũng hiểu theo mặt trời đang lên cao như Hoắc Khứ Bệnh sẽ có cơ hội kiến công lập nghiệp, phong hầu gia đất tốt hơn nhiều so với mặt trời sắp lặn như Vệ Thanh.

Hoắc Khứ Bệnh không đếm xỉa tới những chuyện này, bởi vì chim khôn chọn cành mà đậu vốn là chuyện rất đời bình thường. Bây giờ chuyện chàng quan tâm nhất là hôn sự của Vệ Trường công chúa.

Quả nhiên như lời Lưu A Mỹ đã nói, sau cuộc chiến Mạc Bắc, Lưu Triệt sẽ tuyên bố hôn sự của A Mỹ và Tào Tương.

Lần này, Tào Tương theo Vệ Thanh xuất chinh đến Mạc Bắc. Đội quân của Vệ Thanh chiến đấu rất anh dũng nhưng không thể tiêu diệt được thiên vu Y Trì Tà cho nên Lưu Triệt cho rằng lần xuất chinh này của Vệ Thanh công tội ngang nhau, vì vậy mọi người đi theo Vệ Thanh đều không được phong thưởng. Đương nhiên, Tào Tương cũng không thu được bất kỳ chiến công nào, nhưng may mắn là Tào gia mấy đời đều được phong hầu, tuy đến đời Tào Tương không đạt được công tích nào đáng kể nhưng địa vị tôn quý không thể lay chuyển.

Tào Tương là con nối dòng duy nhất của Bình Dương công chúa cho nên Bình Dương công chúa vô cùng sủng ái hắn. Cho dù sau này tái giá lấy Vệ Thanh, vẫn đưa hắn theo cùng, cho đến khi Tào Tương trưởng thành mới đồng ý cho hắn trở về phủ Bình Dương Hầu.

Lúc Tào Tương ở phủ Đại tướng quân, tuy hần còn nhỏ nhưng luôn đối đãi rất khách khí với người nhà họ Vệ, lễ phép có thừa, chẳng tìm ra bất kỳ sai lầm nào. Nhưng thái độ vô cùng cung kính trên dưới khiến cho người khác cảm thấy xa cách lạnh nhạt, không thể thân cận được.

Thuở thiếu thời, có một lần Hoắc Khứ Bệnh một mình cười ngửa ở ngoại ô thành Trường An, bất cẩn giẫm lên đồng ruộng, khiến cho bách tính nơi đó bầm báo lên Cấp Âm. Lão nhân gai thiết diện vô tư Cấp Âm muốn nghiêm trị Hoắc Khứ Bệnh, trực tiếp nhốt chàng vào trong ngục vài ngày để dạy dỗ.

Khi đó, Hoắc Khứ Bệnh tuổi trẻ ngông cuồng, tùy hứng làm bậy, vừa nghe thấy Cấp Âm muốn nhốt chàng vào ngục, đã suýt chút nữa phá hủy Nội Sử ty của Cấp Âm.

Lúc chàng và Cấp Âm đang giương cung bạt kiếm, Tào Tương xuất hiện với vẻ mặt quân tử, ôn nhuận như ngọc.

"Nội Sử đại nhân, Hoắc Khứ Bệnh dù sao cũng là nội thị của bệ hạ, cho dù phạm phải sai lầm, cũng nên do bệ hạ thẩm vấn sau đó giao cho Đình Ủy thực điều tra. Bây giờ, thứ nhất Nội Sử đại nhân hoàn toàn không có mệnh lệnh của bệ hạ, thứ hai không có quyền hành của Đình Ủy thực, lại có thể công khai cưỡng chế giam giữ nội thị của bệ hạ. Không biết Nội Sử đại nhân lấy can đảm ở đâu mà có thể dám đi hạ phạm thượng, cho dù liều lĩnh mắc tội phản nghịch cũng không tiếc?"

"Tào Tương tuy còn ít tuổi, nhưng đã tập thành hầu vị. Nội Sử đại nhân cũng biết Bình Dương hầu là tước phong do Cao Tổ hoàng đế ghi nhớ công lao khai quốc của tổ tiên Tào Tương mà ban cho. Mấy đời Tào gia đều được phong hầu, đối với Đại Hán trung thành tận tâm, có thiên địa chứng giám. Việc phá hoại hoa màu sẽ do đích thân bệ hạ định đoạt còn bây giờ bản hầu muốn dẫn Hoắc Khứ Bệnh rời khỏi đây, Nội Sử đại nhân cũng sẽ không ngăn cản bản hầu chứ?"

Tuy trên gương mặt của Tào Tương còn chưa hết nét trẻ con nhưng những lời nói ra lại vô cùng uy nghiêm, ẩn chứa sát cơ, khiến cho lão thần Cấp Âm cũng không chống đỡ được, không thể làm gì khác ngoài việc tức giận nhìn Tào Tương đưa Hoắc Khứ Bệnh đang giương nanh múa vuốt rời khỏi Nội Sử ty.

Hoắc Khứ Bệnh không ngờ Tào Tương rõ ràng xấp xỉ tuổi mình mà có thể nói ra những lời sắc bén như vậy.

Tuy trong lòng Hoắc Khứ Bệnh không hề cảm thấy năng lực này của Tào Tương có gì lợi hại nhưng khi thấy một Tào Tương luôn khách khí lạnh nhạt lại có thể ra mặt giải vây giúp mình khiến Hoắc Khứ Bệnh vô cùng cảm kích.

"Vừa rồi thấy ngươi khiến cho lão đầu Cấp Âm mặt đỏ tía tai, thực sự ta vô cùng thống khoái." Hoắc Khứ Bệnh bá cổ Tào Tương, vui vẻ nói.

"Mẫu thân thấy ngươi ra ngoài lâu rồi mà chưa thấy về nên phái ta đi tìm ngươi. Ta đã tìm được ngươi, chuyện còn lại tùy ngươi bẩm báo với họ." Tào Tương không để ý đến sự thân thiết của Hoắc Khứ Bệnh, mặt không gợn sóng nói.

"Ngươi có thể nói với cửu cữu chỉ phạt ta quý một hai ngày được hay không?" Hoắc Khứ Bệnh tiếp tục bá vai của Tào Tương, hỏi hần.

"Việc này làm sao ta có thể biết được?" Tào Tương tiếp tục không lạnh không nóng nói.

"Ta nói với ngươi điều này, Tào Tương ngươi thỉnh thoảng nên sống tùy tính một chút được không? Suốt ngày đeo mặt nạ như vậy không thấy mệt sao. Dù sao cũng là người nhà, người thân cận với người nhà họ Vệ một chút có gì đáng ngại chứ?" Bởi vì cảm kích Tào Tương thay mình giải vây nên Hoắc Khứ Bệnh thẳng thắn nói những suy nghĩ ở trong lòng mình cho Tào Tương.

"Hừ." Tào Tương nghe thấy như thế, cười gằn. "Vậy tại sao ngươi không thân cận với người của Trần phủ?"

Tào Tương chỉ nói một câu đã trực tiếp đâm một mũi kim lên trái tim của Hoắc Khứ Bệnh, khiến chàng á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, về chuyện này chàng càng không thể so được với Tào Tương. Chỉ ít Tào Tương còn ở lại phủ Đại tướng quân, còn Hoắc Khứ Bệnh chàng ngay cả ngày lễ tết cũng chẳng muốn đến Trần phủ.

Ngoại trừ lần nói chuyện riêng đó, hầu như Hoắc Khứ Bệnh và Tào Tương không hề qua lại.

Trong ấn tượng của Hoắc Khứ Bệnh, Tào Tương luôn bạch bạch tịnh tịnh, cung khiêm lễ độ. Với ai cũng hòa khí nhã nhặn nhưng cũng không thân thiết.

Lúc gặp lại Tào Tương là lúc trên dưới phủ Bình Dương hầu đang chuẩn bị tiệc cưới.

Bởi vì là hôn sự của Vệ Trường công chúa và Bình Dương hầu cho nên hầu như toàn bộ hoàng thân quốc thích đều đến chúc mừng.

Lúc đầu, Hoắc Khứ Bệnh định đưa Thúc Tranh đi dự tiệc cùng nhưng Thúc Tranh lại lấy cớ sinh bệnh cực lực từ chối.

Sự thật là do Thúc Tranh sợ sự xuất hiện của mình sẽ dẫn đến những phiền toái không cần thiết. Dù sao, Lưu Triệt vẫn chưa đồng ý chuyện chung thân đại sự của hai người bọn họ. Nếu nằng từ tiện xuất hiện trước mặt các hoàng thân quốc thích sẽ khiến cho mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh lại không nghĩ như vậy. Chàng chỉ đơn giản nghĩ chẳng qua là Thúc Tranh không thích náo nhiệt nên không muốn đi, cho nên chàng không miễn cưỡng Thúc Tranh phải đi cùng chàng đến phủ Bình Dương hầu.

Ngày hôn lễ được diễn ra, khắp nơi vô cùng náo nhiệt, cao quý mà xa hoa.

Vệ Trường công chúa là ái nữ Lưu Triệt sủng ái nhất, luôn luôn không muốn rời xa, cho nên không tiếc giá nào làm cho hôn lễ càng long trọng càng tốt. Chỉ riêng giá y hơn mười thước đẹp đẽ quý giá của Vệ Trường công chúa đã tốn gần hết thuế má của mấy châu huyện.

Hơn nữa Lưu Triệt đã từng nói, nữ nhi của hắn là viên ngọc tinh khiết hoàn mỹ nhất trên đời này, không hề nhiễm một chút bụi trần, khiến cho trên dưới phủ Bình Dương hầu trái mũi dậm mận hồng sa, đề nghênh đón vị công chúa tôn kính nhất Đại Hán này.

Lúc thấy Bình Dương hầu Tào Tương dẫn Vệ Trường công chúa từng bước từng bước đi qua trùng trùng lớp mận hồng sa, Hoắc Khứ Bệnh lại quay sang nhìn Công Tôn Kính Thanh, vị biểu ca ngày ngày ăn chơi trác táng của chàng, đôi mắt lại ứa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 33: Khúc mắc tâm sinh

"Biểu ca, sao huynh lại khóc rồi?" Hoắc Khứ Bệnh khoác vai Công Tôn Kính Thanh, thấp giọng hỏi.

"Huynh đâu có khóc. Huynh chỉ cảm thấy thay cho Tào Tương. Ngẫm lại từ khi phụ thân của Tào Tương cưới Bình Dương trường công chúa, ngày nào cũng phải sống cẩn thận từng ly từng tý một, mà vẫn bị Bình Dương công chúa ức hiếp gắt gao? Nghe nói, phụ thân hắn muốn nạp một tiểu thiếp cũng không được. Không chừng phụ thân hắn mất sớm chính là do bị trường công chúa ghen ép, uất ức mà chết. Bây giờ thì hay rồi, nhi tử của ông ta lại đi lại con đường cũ của ông ta. Thật không biết trường công chúa nghĩ thế nào? Chắc bà ấy nghĩ có thể rước một trường công chúa vào cửa chính là niềm vinh quang lớn lao!" Công Tôn Kính Thanh bĩu môi, tỏ ra khinh thường.

Công Tôn Kính Thanh là trưởng tử của Vệ Quân Nhụ, đại di mẫu của Hoắc Khứ Bệnh. Từ nhỏ, Công Tôn Kính Thanh đã nhận được mọi sủng ái của phụ mẫu, tuy không có chí lớn nhưng tài văn chương thì tạm được. Đặc biệt là về chơi các loại đàn cổ, thật là có chút tâm đắc. Bình thường có chút phong lưu ăn chơi trác táng, nhưng tâm tư lại vô cùng đơn thuần.

"Biểu ca, những lời này nếu để hoàng cửu mẫu nghe được huynh cũng đừng hòng mà được thoải mái!" Hoắc Khứ Bệnh vỗ vỗ vai của Công Tôn Kính Thanh, khẽ cười nói. Chàng không biết rằng người biểu ca của mình nói ra những lời này chỉ là để giả vờ tỏ ra kiên cường, khẩu thị tâm phi, nói đơn giản là tâm tính đồ kỵ không ăn được nhơ thì nói nhơ xanh thôi.

"Hừ, xem ra đệ cũng thừa nhận, hoàng cửu mẫu quá phách lối ngang ngược. Chỉ có mỗi cửu cửu chịu được lão nhân gia bà, nếu đổi lại người khác, ai có thể chịu nổi." Công Tôn Kính Thanh cười xấu xa nói.

"Được rồi, nghe nói ngày đó huynh cũng đến Biệt Phụng khuyết?", Hoắc Khứ Bệnh không để ý đến lời phàn nàn của Công Tôn Kính Thanh, thay đổi một đề tài khác hỏi y.

"Ngày nào? Đệ đừng có nói không rõ ràng, ai mà có thể nhớ được ngày nào chứ?" Công Tôn Kính Thanh quay mặt sang chỗ khác, vẻ mặt chột dạ thấp giọng nói.

Nhìn thấy phản ứng của Công Tôn Kính Thanh, Hoắc Khứ Bệnh khẳng định ngày đó y cũng đến Phụng Khuyết.

Hoắc Khứ Bệnh khẽ cười thâm trong lòng. Người biểu ca này của chàng từ nhỏ đã như vậy, chỉ cần nói dối sẽ chột dạ, luôn khiến người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu lời nói dối.

"Nếu đã đến, tại sao không nhẹ nhàng nói rõ với A Mỹ? Biểu ca cũng biết tâm ý của A Mỹ đối với huynh mà." Hoắc Khứ Bệnh nhân lúc Công Tôn Kính Thanh chột dạ, lập tức tiếp tục truy vấn y.

"Khứ Bệnh, đệ cảm thấy cái tên Biệt Phụng khuyết này có tốt hay không?" Công Tôn Kính Thanh không trả lời Hoắc Khứ Bệnh, lại hỏi ngược lại một vấn đề không liên quan.

"Đệ chẳng thấy sao cả! Chỉ là một cái tên thông thường thôi mà!"

"Không. Đối với ta, nó quá mức phù hợp!" rốt cuộc Công Tôn Kính Thanh không còn cọt nhà nữa, mà chỉ ảm đạm chậm rãi nói.

Biệt phụng, biệt phụng.

Từ biệt cánh phụng chốn cửu thiên.

Đêm hôm đó, Công Tôn Kính Thanh say rượu, mãi không chịu rời khỏi phủ Bình Dương hầu.

Tào Tương đã sớm biết trong tiệc cưới sẽ có người say rượu, nên đã sai người chuẩn bị sẵn các gian phòng để khách khứa nghỉ ngơi.

Bởi vì Kính Thanh say rượu, nên Hoắc Khứ Bệnh cũng ở lại cùng y.

Hai người ở hai căn phòng gần nhau. Sau khi, Hoắc Khứ Bệnh thấy Công Tôn Kính Thanh ngủ say rồi mới trở về gian phòng của mình. Chỉ là, chàng chưa kịp nghỉ ngơi thì đã nghe thấy bên gian phòng của Kính Thanh náo động ồn ào. Chàng không thể làm gì khác ngoài việc lết thân sang bên xem xét.

Lúc Hoắc Khứ Bệnh chạy tới gian phòng của Kính Thanh, nơi đó đã vây quanh không ít người. Hoắc Khứ Bệnh thật vất vả mới chen được vào trong. Chàng vừa vào tới nơi đã thấy Kính Thanh dùng một quyền đánh ngã Tào Tương còn đang mặc nguyên bộ đồ tân lang đỏ thắm xuống đất. Tựa hồ, Kính Thanh còn chưa hết giận, xông tới định tiếp tục đánh Tào Tương.

Hai người, một người là nhi tử, một người là ngoại sanh của Bình Dương công chúa, cho nên tuy mọi người ở đây đều bị hoảng sợ nhưng không ai dám tiến lên can ngăn.

"Biểu ca." Hoắc Khứ Bệnh không đếm xỉa tới những quy củ thân phận kia, mau chóng bước đến chỗ Kính Thanh, ngăn cản y.

Kính Thanh bị Hoắc Khứ Bệnh ngăn lại, không thể nhúc nhích, nhưng y vẫn liều mạng thoát khỏi Hoắc Khứ Bệnh, muốn xông tới đánh Tào Tương.

"Khứ Bệnh, đệ buông ta ra! Ta cần phải đánh cái tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này cho hấn tâm phục khẩu phục mới được! Ta đánh chết hấn! Đánh chết hấn! Cái tên vô sỉ hèn hạ này! Khứ Bệnh! Buông ra! Nếu đệ vẫn bảo vệ tên tiểu nhân này, thì sau này đừng bao giờ nhận thức người biểu ca này nữa!" Kính Thanh vừa say rượu hét lên, vừa cắn một phát vào tay của Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh tuyệt đối không ngờ rằng Kính Thanh có thể làm ra hành động như vậy ở trước mặt mọi người.

Bị y cắn, Hoắc Khứ Bệnh bối rối, chàng vừa lắc lắc cái tay bị đau vừa đá cho Kính Thanh một cái: "Biểu ca, huynh làm sao vậy? Sao huynh lại cắn đệ?"

"Kẻ nào to gan, dám ngang nhiên náo loạn đêm tân hôn của bốn công chúa?" Lư A Mỹ xuyên qua đám người, gương mặt uy nghiêm bước vào căn phòng của Công Tôn Kính Thanh.

Lư A Mỹ đã cời bỏ bộ giá y xa hoa rườm rà ban ngày, đổi lại bằng một bộ thâm y màu đỏ nhạt.

Tóc dài khẽ vấn, môi đỏ mọng kiêu diễm.

Cho dù gương mặt được trang điểm đơn giản, nhưng vẫn khiến mọi người có mặt ở đây cảm thấy sự cao quý cao cao tại thượng, không ai sánh bằng.

Mà Công Tôn Kính Thanh bị Hoắc Khứ Bệnh đá một cước ngã về phía trước, tuy mơ mơ hồ hồ cảm thấy có người trước mặt nhưng không thể thu thế, trực tiếp vọt đến trước người Lư A Mỹ.

Tào Tương, kẻ đang bị Kính Thanh đánh ngã xuống đất, thân thủ bỗng nhiên nhanh nhẹn. Hấn bật dậy nhanh từ dưới đất, xông tới chỗ A Mỹ, ôm lấy A Mỹ, xoay hai vòng, tránh khỏi đà lao tới của Kính Thanh.

Vì vậy, Công Tôn Kính Thanh chỉ đành phải ngã nhào xuống dưới đất.

"Mời các vị quay về phòng nghỉ ngơi. Biểu ca Kính Thanh hôm nay say rượu, có chút luống cuống, kính mong mọi người thông cảm!" Tào Tương nhìn một vòng đám người đang vây quanh, mỉm cười nói.

"Chủ nhân đều đã lên tiếng, khách khứa cũng không tiện lưu lại xem đám vương công quý tộc ầu ẩu, nên không thể làm gì khác ngoài việc lưu luyến rồi đi.

Sau khi mọi người rời khỏi, Kính Thanh lồm cồm bò dậy từ dưới đất, trừng mắt nhìn Tào Tương và Hoắc Khứ Bệnh, rồi nổi giận đùng đùng lên giường nằm, không nói năng gì cả.

"Biểu ca, y phục và giày của huynh còn chưa cời. Huynh định cứ thế mà ngủ hay sao?" Hoắc Khứ Bệnh liếc nhìn Kính Thanh, cười hỏi y.

"Không quản đệ xen vào. Bản thiếu gia thích ngủ như thế này!" Kính Thanh trở mình, quay lưng về phía bọn họ, nhắm mắt làm ngơ.

Hoắc Khứ Bệnh cười khỏ, xoay người nói với A Mỹ và Tào Tương: "Hai người về trước đi. Thật xin lỗi vì đã quấy rầy đêm tân hôn của A Mỹ. Ngay mai, khi biểu ca tỉnh táo lại, ta sẽ bắt huynh ấy đến xin lỗi hai người."

"Biểu ca Kính Thanh chỉ say rượu nên luống cuống mà thôi, cũng không gây ra lỗi gì lớn. Khứ Bệnh không cần vì vậy mà xin lỗi." Tào Tương cười cười, thân nhiên nói.

A Mỹ thấy mặt Tào Tương bị bầm tím, khóe miệng còn rớm máu, liền lấy ra một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau cho hấn: "Vết thương này là do biểu ca Kính Thanh gây ra?"

"Ta không sao. Chúng ta nên quay trở về thôi." Tào Tương cười nói, dẫn A Mỹ rời đi.

Lúc A Mỹ rời đi, nàng đã quay đầu nhìn Kính Thanh đang nằm trên giường, tựa như có vạn ngữ ngàn ngôn muốn nói, nhưng nàng chỉ liếc nhìn y thật sâu đậm.

Chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng là vĩnh viễn.

Sau đó nàng quay đầu, cười thản nhiên cùng Tào Tương rời khỏi.

"Vì sao huynh lại đánh nhau với Tào Tương?" Đội A Mỹ và Tào Tương rời khỏi, Hoắc Khứ Bệnh lấy ghế ngồi cạnh giường của Kính Thanh, sau đó đem hai chân đặt lên người y, vừa xoa xoa cánh tay bị đau vừa đá đá hỏi Kính Thanh.

"Tào Tương nói nếu A Mỹ không phải là công chúa, thì hẳn cũng lười cười nàng. Hắn còn nói vì muốn lấy được A Mỹ mới không thể không ra trận liều mạng với người Hung Nô, kiếm được chút chiến công, để cho phụ hoàng của nàng có chút mặt mũi. Nhưng hắn lại không nghĩ tới cừu cừu vô dụng như vậy, khiến cho hắn phải công cốc, chẳng thu được lợi lộc gì cả." Kính Thanh quay lưng về phía Hoắc Khứ Bệnh, buồn rầu nói.

Hoắc Khứ Bệnh thật không ngờ những lời như vậy lại được nói ra từ miệng một kẻ quân tử như Tào Tương, chàng kinh hãi nói: "Huynh thực sự nghe được những lời như vậy? Một kẻ cả ngày chỉ bày ra một bộ dạng như Tào Tương lại có thể nói những lời như vậy cho người khác nghe?"

"Khứ Bệnh, ta cũng biết đệ kinh hãi, nhưng đệ đừng dùng sức đá ta được không? Một cước vừa rồi của đệ, ta còn chưa tính sổ với đệ đâu!" Bởi vì giật mình nên Hoắc Khứ Bệnh dùng sức đập Kính Thanh vài cái, khiến rốt cuộc Kính Thanh không thể quay lưng về phía Hoắc Khứ Bệnh nữa, đứng bật dậy, về mặt ủy khuất nói với Hoắc Khứ Bệnh.

"Huynh còn dám nói. Biểu ca cần đệ, đệ còn chưa tính đâu?" Hoắc Khứ Bệnh phe phẩy cánh tay bị đau về phía mặt của Kính Thanh, thẳng thắn chất vấn y: "Tính sao đây? Tính sao đây?..."

"Đủ rồi, coi như chúng ta huê nhau. Nhưng mà Khứ Bệnh này, đệ nói xem, rốt cuộc Tào Tương nói ra những lời này là thật hay giả? Đệ cũng thấy bình thường hẳn luôn một bộ dáng nhân mô cầu dạng!" Kính Thanh đẩy cánh tay của Hoắc Khứ Bệnh, thành thật hỏi Hoắc Khứ Bệnh.

"Cái này đệ cũng không biết. Nếu không, hôm nào đó chúng ta bắt cóc, ép hỏi hắn." Hoắc Khứ Bệnh đùa giỡn nói.

"Quên đi, mối hôn sự này là do bề hạ ban cho. Hạnh phúc hay bất hạnh đều không phải chuyện mà người ngoài như chúng ta có thể quyết định. Như cá uống nước, ắm lạnh tự biết. A Mỹ là Vệ Trường công chúa của Đại Hán, chúng ta lấy tư cách gì mà phán xét phụ quân của nàng. Ngày mai, chúng ta sẽ tới xin lỗi Tào Tương và A Mỹ, sau đó rời khỏi đây!" Kính Thanh bỗng nhiên như biến thành một người khác vậy, ngữ trọng tâm trường nói với Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh cười khỏ, chàng biết, Kính Thanh nói những lời này cho chàng nghe nhưng thực ra là đang nói cho chính y nghe.

Khi ra về, Kính Thanh có nhắc tới Thức Tranh. Y hỏi suy cho cùng Hoắc Khứ Bệnh muốn an bài mối hôn sự giữa hai người như thế nào.

"Đệ không biết nữa. Đệ thực sự không biết." Hoắc Khứ Bệnh thờ dài, bất đắc dĩ nói.

Trước đây, Hoắc Khứ Bệnh không cảm thấy thân phận này ở trong hoàn cảnh hiện tại có gì không tốt, nhưng trải qua việc của Thức Tranh và A Mỹ, chàng mới phát hiện, thân ở trong trung tâm vòng xoáy quyền lực Đại Hán, có bao nhiêu bó buộc cùng thân bất do kỷ.

"Khứ Bệnh, có một lần ta nghe thấy phụ thân và nương của ta nói rằng đệ quá mức làm càn. Còn nói đệ hoàn toàn không để ý tới quyền lợi của gia tộc Vệ thị." Kính Thanh thấp giọng nói.

Hoắc Khứ Bệnh cười khỏ: "Biểu ca cũng thấy Khứ Bệnh như vậy sao?"

"Loại người vô tài vô khí như ta, có tư cách gì để nói Khứ Bệnh đệ? Nhân sinh vốn luôn gian nan như vậy, không những vậy còn bao nhiêu thứ danh lợi ràng buộc. Từ nhỏ, Khứ Bệnh đệ luôn là người tùy tâm sở dục, ta chỉ hy vọng sau này đệ cũng không phải chịu bất cứ ràng buộc nào thì tốt rồi. Mà biểu ca của đệ cũng chỉ mong đời này cứ như thế này mà trôi qua, không cần phong hầu gia tước, mà chỉ cần đến chết cũng vẫn có thể sống tự tại tùy tâm mà thôi!" Kính Thanh vỗ vỗ vai Hoắc Khứ Bệnh nói, về mặt của y khoáng đạt nhưng ẩn chứa sự sa sút.

Khi đó, Công Tôn Kính Thanh cũng không biết rằng, kẻ chỉ cầu sự tự tại tùy tâm như y lại chính là nguyên nhân khiến gia tộc Vệ thị sụp đổ.

Sau hôn sự của Vệ Trường công chúa, lập tức lại nghênh đón tết Trung Thu.

Nhân lúc sum vầy đoàn viên ở phủ Đại tướng quân, Hoắc Khứ Bệnh lên hỏi Vệ Thanh về chuyện tự sát của Lý Quảng.

"Bệnh nhi, có phải trong lòng của con, sự tình của gia tộc Lý thị còn quan trọng hơn Vệ thị chúng ta?" Vệ Thanh không trả lời Hoắc Khứ Bệnh, ngược lại lại lấy lời thỉnh cầu tứ hôn của Hoắc Khứ Bệnh ra phản vấn chàng.

"Những lời này của cừu là có ý gì?" Nghe được như vậy, Hoắc Khứ Bệnh sùng sốt. Tâm như bị tắm khói băng lạnh ngàn năm.

"Lý Quảng lạc đường kéo dài thời gian, xấu hổ tự sát. Cừu cừu không muốn thanh danh một đời của ông ấy bị hủy hoại nên mới không để lộ chuyện này ra ngoài. Nếu con còn nghi vấn, có thể trực tiếp đi hỏi người trong quân." Vệ Thanh nói xong, không thêm để ý tới Hoắc Khứ Bệnh, trực tiếp rời khỏi.

Hoắc Khứ Bệnh biết Vệ Thanh đang tức giận.

Cừu cừu trọng tình trọng nghĩa, là thần hộ mệnh của gia tộc Vệ thị. Mà Hoắc Khứ Bệnh chàng, tuy chiến công hiển hách, nhưng lại chưa từng đề bạt bất cứ người nào của gia tộc Vệ thị. Cho nên ở Vệ thị, sự thật là chàng chẳng có bất kỳ công lao nào. Giống như lời của biểu ca Kính Thanh từng nói, chàng

không chỉ không để ý tới quyền lợi của gia tộc Vệ thị, mà còn là một người tùy hứng hồ đồ.

Hoắc Khử Bệnh vẫn không cảm thấy bản thân làm như vậy là có lỗi gì cả, nhưng những lời nói kia của Vệ Thanh, lại đâm thật sâu vào tim chàng.

Thì ra, người Vệ gia đều toan tính với chàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Từ quan

Từ sau khi trở về từ phủ Đại tướng quân, Thước Tranh đã nhìn ra tâm tình của Hoắc Khử Bệnh không được tốt. Không chỉ có mình nàng mà ngay cả Hoắc Quang cũng nhìn ra.

"Chúng ta tìm một vị trí cao không người ngắm trăng được không? Thước Tranh đề nghị.

"Vị trí cao nhất trong Trường An là tiền điện trong Vị Ương cung, nơi đó là nơi không phải ai muốn đến là đến." Hoắc Khử Bệnh không hứng thú nói.

"Thước Tranh tẩu tẩu, đội Từ Mạnh lớn lên, đệ sẽ dẫn tẩu đến đấy ngắm trăng được không?" Hoắc Quang nghe được những lời này, lập tức nói với Thước Tranh.

Hoắc Khử Bệnh gõ đầu Hoắc Quang, nói: "Đệ có nghe lời ta vừa nói hay không? Nơi đó không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện đến."

Hoắc Quang lè lưỡi, vội vàng trốn sau lưng Thước Tranh: "Tẩu tẩu cứu đệ. Đêm nay đại ca cứ như bị hổ bám vào người vậy."

Nhiều năm về sau, khi Hoắc Quang quyền khuynh triều dã, nhập chủ Vị Ương, lời nói đùa năm đó đã trở thành sự thật, nhưng giai nhân đêm đó lại vô tung vô tích.

Cuối cùng, Hoắc Khử Bệnh đưa hai người đến Nhất Thế Trường An. Lần này, bọn họ không tìm một vị trí cạnh cửa sổ mà trực tiếp lên nóc nhà của Nhất Thế Trường An. Vì thế, sổ tiền Hoắc Khử Bệnh phải trả cho vị trí này cao gấp ba lần vị trí cạnh cửa sổ. Bởi vì, Hoắc Khử Bệnh không mang trên người nhiều tiền như vậy nên chàng nói đùa rằng sẽ để Hoắc Quang ở lại Nhất Thế Trường An làm lao công trừ nợ. Không ngờ rằng Hoắc Quang lại tưởng thật, tức giận trở về Hoắc phủ.

Thước Tranh lo lắng, bảo Hoắc Khử Bệnh đi giữ y lại, Hoắc Khử Bệnh lại cười nói: "Hài tử này thật là hiểu chuyện!"

Bây giờ, Thước Tranh mới hiểu được Hoắc Quang cố ý tạo cơ hội cho bọn họ ở riêng một chỗ.

Hoắc Quang thật là một hài tử hiểu chuyện. Một hài tử còn như thế, thì có phải nàng cũng nên hiểu chuyện một chút hay không?!

Thước Tranh thở dài.

Sau khi cùng Hoắc Khử Bệnh đến Trường An, Hoắc Khử Bệnh vẫn luôn bên ba vì chuyện tứ hôn. Thấy người luôn ương ngạnh ngang ngược như chàng lại vì chuyện này mà phiền não, Thước Tranh cũng bắt đầu cảm thấy đau lòng.

Có lẽ, ngay từ lúc bắt đầu, nàng không nên đến gần chàng.

Như vậy, hai bên vẫn còn lưu lại niệm tưởng về nhau.

Như vậy, chàng vẫn còn là thiếu gia Hoắc gia, vị Trường An công tử khí phách hăng hái, tùy hứng ngông cuồng, không nhìn thấy ưu sầu của nhân gian.

Trường An, cuối cùng vẫn là một cái lồng giam phú quý.

Mỗi người ở trong lồng giam này, đều thân bất do kỷ lừa mình dối người, say sưa trong mộng ảo bỏ quên thanh xuân, sống mơ mơ màng màng trăm luan trong sự già nua.

"Nàng đang nghĩ cái gì mà trầm mặc như vậy?" Hoắc Khử Bệnh ôm lấy Thước Tranh, ôn nhu hỏi.

"Hoắc Khử Bệnh, chàng biết cái gì gọi là yêu không?" Thước Tranh ngẩng đầu lên, hỏi.

Trong ánh mắt nàng phản chiếu cả bầu trời sao lấp lánh.

"Vì sao nàng lại hỏi cái vấn đề không thể giải thích được này?" Hoắc Khử Bệnh nhẹ nhàng gõ trán Thước Tranh một cái. "So với việc này, ta ngược lại muốn hỏi nàng, vào tết Nguyên Tiêu ngày đó, vì sao nàng lại muốn xé nát cái hà đèn kia?"

"Bởi vì nguyện vọng đó, ta không muốn nó được thực hiện." Thức Tranh nhàn nhạt trả lời.

"Nếu không muốn nó được thực hiện, vì sao ban đầu còn làm ra nó?" Hoắc Khử Bệnh không hiểu hỏi.

"Dù nói cho chàng biết, chàng cũng chẳng hiểu được." Thức Tranh không hề muốn cùng Hoắc Khử Bệnh nói tiếp, qua loa kết thúc cái đề tài này.

"Chuyện tứ hôn, chàng định làm như thế nào?"

Về chuyện này, Thức Tranh chưa bao giờ hỏi Hoắc Khử Bệnh, nhưng hiện tại nàng không muốn nó tiếp tục kéo dài nữa.

"Ta cũng không biết." Hoắc Khử Bệnh sùng sốt, thành thật trả lời Thức Tranh.

Quả thật chàng không biết, chàng không thể nghĩ ra một cuộc cách nào mới có thể vẹn cả đôi đường. Cả gia tộc Vệ thị và Thức Tranh chàng đều không thể buông bỏ.

Thức Tranh nở nụ cười, chiến thần Hoắc Khử Bệnh làm mưa làm gió trên chiến trường, lần thứ hai nói với nàng, chàng không biết.

Lúc đối mặt với thiên quân vạn mã, chàng luôn hoành đao lập mã, sáng khoải quyết tuyệt.

Nhưng khi đối mặt với nàng, chàng lại chỉ có thể bất đắc dĩ nói, chàng không biết.

Thì ra, nàng là nữ nhân khiến chàng khó sở như vậy.

Cái này là đủ rồi.

"Hoắc Khử Bệnh, từ khoảnh khắc ta vứt bỏ dòng họ của ta, thân phận đối với ta cũng không còn quan trọng. Nếu như bệ hạ không đồng ý hôn sự của chúng ta, ta cũng không cần cái danh hiệu Hoắc phu nhân. Ta có thể tiếp tục làm chiến nô của chàng, hay cũng có thể làm thị thiếp của chàng. Nếu như Hoắc phủ không thể dung chứa được ta, ta có thể rời khỏi Hoắc phủ." Thức Tranh nghiêm túc nói với Hoắc Khử Bệnh.

Đương nhiên nàng có sự quật cường cũng như tôn nghiêm của bản thân, nhưng vì Hoắc Khử Bệnh, nàng có thể không oán không hỏi làm một thị thiếp không danh không phận.

Điều này chính là quyết định của nàng. Trước kia chính bởi nàng quá chú trọng về thân phận, mới khiến bản thân chật vật đau khổ như vậy.

Cuộc đời này của nàng, có một số thứ đã được định trước là không có giá trị.

Ví như thân phận.

"Nếu như Đại Hán không buông tha cho nàng, có phải nàng sẽ rời khỏi Đại Hán? Đến lúc đó ta phải làm sao đây? Nàng muốn ta phải đi đâu để tìm nàng?" Nghe được những lời nói của Thức Tranh, Hoắc Khử Bệnh tức giận nói.

Hoắc Khử Bệnh chàng đưa nàng cùng về, chính là muốn đường đường chính chính rước nàng vào cửa.

Né tránh, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chưa bao giờ là tác phong làm việc của Hoắc Khử Bệnh.

"Gia sự của Vệ gia, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Thức Tranh, ta đưa nàng về cùng, không phải là để cho nàng chịu ủy khuất." Hoắc Khử Bệnh vuốt ve mái tóc rối của Thức Tranh, sâu đậm nói.

"Ta biết." Thức Tranh đáp lại, rúc vào trong lòng của Hoắc Khử Bệnh.

Thiên hạ rộng lớn như vậy, nhưng chỉ có một mình Hoắc Khử Bệnh là chỗ nương thân cho nàng.

Điều may mắn là chỗ nương thân này lại khiến người ta an lòng như vậy.

Dù chỉ là một người, nhưng đó cũng chính là toàn bộ thiên hạ.

Nguyệt sắc ôn nhu.

Dạ phong liêu nhân.

Hoắc Khử Bệnh ôm chặt Thức Tranh, nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng.

Dưới chân của bọn họ là hàng ngàn hàng vạn đặng hỏa của nhà nhà trong thành Trường An.

Qua tết Trung thu, Hoắc Khử Bệnh liền lĩnh dâng tấu lên Lưu Triệt, thỉnh cầu phân đất phong vương cho ba nhi tử của Lưu Triệt, sau đó cho bọn họ đến sống trong đất phong của mình. Như vậy sẽ khiến cho toàn bộ đối thủ cạnh tranh của thái tử Lưu Cứ đều bị đẩy ra bên ngoài. Một chiều này không thể không nói là không tàn nhẫn.

Quả nhiên, chiêu này mới giống tác phong sạch sẽ nhanh gọn của Hoắc Khứ Bệnh trên chiến trường, một kiếm đứt cổ.

Sau khi, Lư Triệt nhận được tấu chương của Hoắc Khứ Bệnh, chỉ biết thờ dài.

Cuối cùng, hài tử này cũng nhảy vào vòng xoáy quyền lực.

Cái vòng xoáy đen tối, xấu xa, không phải người chết thì ta sống này.

Đêm hôm đó, Hoắc Khứ Bệnh chủ động thỉnh cầu cùng Lư Triệt dùng bữa tối. Lư Triệt đáp ứng.

Trong bữa tối, chỉ có hai người bọn họ. Ngay cả cung nhân hầu hạ cũng không có.

"Bệnh nhi, con làm việc này là vì ai? Là trăm? Hay là gia tộc Vệ thị?" Lư Triệt lấy tấu chương của Hoắc Khứ Bệnh ra, ném đến trước mặt chàng.

Quyển trục đập vào bàn cơm, khiến cho thức ăn văng ra đầy đất.

"Cho đến bây giờ, trăm chưa từng nghĩ đến việc cải lập thái tử. Hay là các người đang ép trăm nghĩ đến nó?" Giọng điệu của Lư Triệt không cao lắm, nhưng khi phát ra lại khiến người khác run sợ.

Hoắc Khứ Bệnh nhặt quyển trục, lau vết bẩn trên đó. Sau đó, chàng nâng quyển trục lên, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Lư Triệt.

"Lần này là lần đầu tiên bệ hạ thăng thưởng tấu lên bệ hạ, cũng là lần cuối cùng. Kính mong bệ hạ hết lòng phê duyệt. Bệ hạ vô cùng cảm kích bệ hạ."

"Nếu trăm không phê chuẩn, có phải một bệ hạ như người sẽ định quỳ mãi không chịu đứng lên phải không?" Lư Triệt nhìn tư thế của Hoắc Khứ Bệnh, khẽ hừ một cái.

Không biết từ bao giờ, Bệnh nhi cũng đã biết dùng cái xưng hô "bệ hạ" để gọi hắn?!

"Đương nhiên là bệ hạ muốn đứng lên. Nhưng trước đó, bệ hạ còn một thứ muốn dâng lên bệ hạ." Nói xong, Hoắc Khứ Bệnh dùng hai tay dâng ấn tượng quân lên cho Lư Triệt.

"Ý này của người là ý gì?!" Việc này khiến Lư Triệt thực sự giật mình, so với việc Hoắc Khứ Bệnh dâng tấu còn đáng kinh ngạc hơn.

"Bệ hạ biết bệ hạ nhất định sẽ không đồng ý mối hôn sự giữa bệ hạ và Thúc Tranh. Bệ hạ nguyện ý treo ấn từ quan, cáo lão hồi hương. Bệ hạ cũng sẽ không cần vì bệ hạ mà khó xử. Sau khi, bệ hạ đi rồi, kính mong bệ hạ đừng giận lây sang gia tộc Vệ thị."

Nghe được lời nói của Hoắc Khứ Bệnh, Lư Triệt thể lương phá lên cười.

"Tốt, đây chính là ngoại sanh tốt của trăm! Là Đại tư mã của trăm! Cáo lão hồi hương? Người mới hai mươi hai tuổi mà đã nhẹ nhàng nghĩ đến việc buông bỏ tất cả? Về quê? Hoắc Khứ Bệnh, người đừng quên, từ nhỏ người đã theo chân trăm, lớn lên trong cái Vị Ương cung này. Nơi đây chính là quê hương của người. Cả đời, sinh lão bệnh tử của người chỉ có thể ở nơi đây."

Người yên tâm, trăm sẽ không giận chó đánh mèo lên Vệ thị, việc nào là quốc sự, việc nào là gia sự, trăm vẫn còn phân biệt rõ ràng. Người đừng có dùng tâm tính của tiểu gia tử để phỏng đoán tâm tư của đế vương. Ấn tượng quân trăm nhận, Đại Hân ta không cần một kẻ chỉ vì một cô nương mà không màng đến việc làm tướng quân như người." Ban đầu Lư Triệt càng nói càng kích động, nhưng càng về sau thì lại vô cùng bình tĩnh.

Lư Triệt lấy lại ấn tượng quân, sau đó quăng nó đi thật xa.

Cái ấn xuyên qua cửa sổ, nặng nề rơi xuống bên ngoài điện.

Một âm thanh trầm đục vang lên, sau đó tất cả chìm vào im lặng.

Hoắc Khứ Bệnh, người thật sự khiến trăm quá thất vọng." Nói xong, Lư Triệt phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu hài tử từng nói muốn xưng danh danh thùy thiên cổ, Phiêu Kị tướng quân vì nước vùng kiếm, chiến thần Đại Hân tiêu diệt Hung Nô mở mang bờ cõi, cuối cùng lại vì một cô nương phong kiến khom lưng.

Chuyện Hoắc Khứ Bệnh thượng tấu và từ quan, khiến cho toàn bộ thành Trường An sôi sục.

Cả triều đình văn võ bá quan cho đến dân thường cũng không biết rốt cuộc trong hồ lô của Hoắc Khứ Bệnh chứa thứ gì. Phỏng đoán được nghĩ đến nhiều nhất là do Hoắc Khứ Bệnh ra sức bảo vệ thái tử, động chạm đến quyền lợi của Lý phu nhân, cho nên Lý phu nhân mới giật dây Lư Triệt, khiến cho Hoắc Khứ Bệnh bị bãi quan.

Chỉ có Vệ Thanh và Vệ Tử Phu biết đây là biện pháp tốt nhất Hoắc Khứ Bệnh có thể nghĩ ra để vẹn cả đôi đường.

Thượng tấu, Hoắc Khứ Bệnh muốn tỏ rõ ý định đứng về phía gia tộc Vệ thị.

Từ quan, thứ nhất, chàng muốn được tự do về hôn sự của bản thân; thứ hai, khiến cho Lưu Triệt không vì chàng mà khur khur cố chấp giận chó đánh mèo lên Vệ gia.

Lúc Lưu Triệt nổi nóng, hấn kiên quyết xoay người rời khỏi, để tránh sự xung đột quá lớn giữa vua tôi. Từ trước đến nay, Lưu Triệt vô cùng sủng ái Hoắc Khử Bệnh, không có khả năng hấn cứ thế mà cho Hoắc Khử Bệnh rời đi. Đợi Lưu Triệt bớt giận, đương nhiên sẽ triệu hồi Hoắc Khử Bệnh về Trường An.

Nước cờ này của Hoắc Khử Bệnh quá nguy hiểm, và cũng có thể nói là ngu ngốc, thế nhưng nghĩ đến mối quan hệ giữa Lưu Triệt và Hoắc Khử Bệnh, đây được coi là nước cờ tốt nhất.

Nhưng kỳ thực, Hoắc Khử Bệnh không nghĩ được nhiều như vậy, chàng bắt quá chỉ trong vô tình làm ra lựa chọn tốt nhất mà thôi.

Lúc Hoắc Khử Bệnh rời khỏi Trường An, bởi vì Vệ Thanh đang bận chuyện điều phối việc quân, chưa kịp đến tiễn. Bình Dương công chúa cũng chỉ dặn dò mấy câu như đi chơi thỏa thích một chuyến rồi quay về liền rồi đi.

Hoắc Khử Bệnh có chút buồn bực, xem ra mọi người đều không coi trọng chuyện chàng từ quan.

"Lẽ nào việc ta từ quan chỉ là một trò đùa trong mắt người khác?" Hoắc Khử Bệnh hỏi Thúc Tranh.

"Có lẽ vậy. Không phải trưởng công chúa đã nói sao, chơi thỏa thích một chuyến rồi quay về." Thúc Tranh cười trả lời.

"Còn nữa, chúng ta sẽ được an cư ở Trường An, không phải theo ca ca nay đây mai đó, lưu lạc giang hồ." Hoắc Quang chê cười nhìn Hoắc Khử Bệnh, không vui nói.

"Đệ nghĩ ta muốn đưa đệ theo sao. Cừu cừu cũng đã nói rồi, đệ đệ ở lại phủ Đại tướng quân, là đệ dùng cái chết một trái hai phải đòi theo ca ca ta lưu lạc giang hồ!" Hoắc Khử Bệnh gõ đầu Hoắc Quang, về mặt ghét bỏ.

Hoắc Quang hất bỏ tay của Hoắc Khử Bệnh, hét lên: "Không phải là đệ không muốn ở lại, chỉ tại đệ sợ huynh bắt nạt Thúc Tranh tẩu tẩu." Hoắc Quang nói xong, dùng vẻ mặt nịnh hót, cười với Thúc Tranh.

Hoắc Khử Bệnh trừng mắt nhìn Hoắc Quang, sau đó xoay người nịnh bợ Thúc Tranh: "Nàng có cảm thấy bốn chữ lưu lạc giang hồ đặc biệt xuất sắc, vô cùng hợp với khí chất của bản tướng quân không?!"

"Chàng nên xem lại trên người mang theo bao nhiêu bạc, rồi nghĩ đến việc trạm kẻ tiếp chúng ta ở lại nơi nào thì thực tế hơn." Thúc Tranh bắt mắt nhìn Hoắc Khử Bệnh, kéo Hoắc Quang, ghét bỏ đi ra ngoài.

Trên đường đi, ba người ung dung rảnh rỗi, cãi nhau âm ỉ, đi hơn nửa ngày, mới đi được quãng đường cách thành Trường An khoảng ba mươi dặm.

Hoắc Khử Bệnh không khỏi cảm thán, nếu lấy tốc độ này truy đuổi địch, hao tổn cả đời Hoắc Khử Bệnh chàng cũng không truy đuổi được một móng.

"Chàng đã không còn là tướng quân, so sánh với việc truy địch để làm gì? Chàng nên nghĩ đến việc tối nay chúng ta sẽ qua đêm ở đâu thì hơn?" Thúc Tranh thờ dãi, tiếp tục chế nhạo Hoắc Khử Bệnh.

"Chúng ta đến chỗ nào thì ngủ lại chỗ đấy. Đây mới được gọi là lưu lạc giang hồ!" Hoắc Khử Bệnh ung dung nói.

"Cái này không được gọi là lưu lạc giang hồ, mà là khát cái tìm chỗ ở thì đúng hơn. Hóa ra Hoắc Khử Bệnh lại là người không biết tính toán như vậy sao?" Thúc Tranh nhìn Hoắc Khử Bệnh, khê cười nói.

Nụ vườn vẫn thanh lãnh, tươi đẹp như vậy.

Nhưng Hoắc Khử Bệnh, cũng sẽ không như trước đây, cảm thấy nó giễu cợt nhân tâm, mà ngược lại cảm thấy có vài phần kiêu ngạo khả ái hơn.

"Đúng là nữ nhân! Lúc bản tướng quân đắc thế, thì nàng dùng mọi cách nịnh bợ, còn bây giờ khi ta nghèo túng, thì nàng lại nói những lời xoi mói hung dữ, làm nam nhân thật sự quá khổ sở!" Hoắc Khử Bệnh thờ dãi, sau đó chuyển hướng sang Hoắc Quang, ý vị thâm trường nói, "Hoắc Tử Mạnh, về sau khi đệ tìm thê tử, nhớ cảnh giác cao độ. Đừng như Hoắc ca ca của đệ, bây giờ hối hận cũng không kịp."

"Nếu Hoắc ca ca thật sự hối hận, vậy huynh hãy nhường Thúc Tranh tẩu tẩu lại cho đệ. Khổ sở của huynh hãy để cho đệ gánh vác." Căn bản Hoắc Quang không để ý tới lời khốc lóc kẻ lẽ của Hoắc Khử Bệnh, làm ra tư thế muốn cướp tẩu tẩu, chiếm làm của riêng.

"Cái tên tiểu tử này, sao lại khiến cho người ta không thể yêu thích được thế này!" Hoắc Khử Bệnh lại nhân cơ hội gõ đầu Hoắc Quang.

Hoắc Quang bắt mắt trừng mắt nhìn Hoắc Khử Bệnh, giục ngựa vượt lên phía trước.

Hết quyển 3.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 35: Triệu Minh Hột

Chỉ có điều, Hoắc Quang lại bị một thiếu nữ từ đâu nhảy ra ngăn cản.

Người thiếu nữ này tầm mười hai, mười ba tuổi, gương mặt xinh đẹp rạng rỡ mang theo ý cười, môi mỏng khẽ hé mở.

Nàng mặc một bộ thâm y đỏ rực như lửa. Con ngựa của nàng cũng thuần một màu đỏ thẫm. Nàng cầm chiếc mã tiên màu đỏ tươi lên, chỉ vào Hoắc Quang, sau đó nàng dùng một giọng nói trong vắt hỏi: "Người là Hoắc Quang, đệ đệ của Phiêu Kị tướng quân?"

Hoắc Quang sững sốt, ngoại trừ Hoắc Khứ Bệnh, chưa có kẻ nào dám ngang nhiên chặn ngựa của y.

Huống chi, con ngựa mà thiếu nữ đang cưỡi là hãn huyết bảo mã Đại Uyên. Hoắc Quang chỉ được nghe qua lời kể của người khác, chứ chưa từng được nhìn hình dáng thực của giống ngựa trân quý này. Mà hiện tại con ngựa lại hiện lên trước mắt y rõ ràng như ban ngày, khiến cho một người luôn yêu quý ngựa như Hoắc Quang thực sự chấn động mà hưng phấn không thể thốt lên lời.

Nhìn thấy người thiếu niên trước mắt si ngốc không đáp lại, thiếu nữ lưỡng lự nhìn chằm chằm Hoắc Quang trong chốc lát, lắm bả "Chẳng lẽ mình nhận nhầm người?"

"Này, rốt cuộc ngươi có phải là Hoắc Quang, Hoắc Tử Mạnh hay không?" Người thiếu nữ cất cao giọng, tiếp tục hỏi Hoắc Quang.

Hoắc Quang vẫn không trả lời nàng, chỉ nhảy từ trên ngựa xuống, sau đó chạy đến nghiêng ngả con ngựa của người thiếu nữ.

Thiếu nữ khó hiểu nhìn Hoắc Quang, nhất thời không biết tiến hay lùi.

"Cô nương, ta có thể sờ một chút được không?" Vẻ mặt của Hoắc Quang mong đợi, hỏi thiếu nữ.

"Sờ cái gì cơ?" Thiếu nữ sững sốt, trầm nghĩ, chẳng lẽ hôm nay mình lại gặp phải quái nhân.

"Ngựa của ngươi!" Hai mắt của Hoắc Quang sáng bừng, y chỉ chỉ về phía con ngựa của nàng hỏi.

"Người còn chưa nói cho ta biết người có phải là Hoắc Quang hay không đâu?" Thiếu nữ thu hồi chiếc mã tiên, không kìm được hỏi. Cho dù đang kìm nén, nhưng trên nét mặt của nàng vẫn mang theo ý cười.

Dường như trên gương mặt của thiếu nữ này luôn luôn hiện lên tiểu ý.

"Ngươi để cho ta sờ con ngựa của ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Ngươi nói cho ta biết trước, rồi ta mới quyết định có cho ngươi sờ ngựa của ta hay không?"

"Ngươi không cho ta sờ ngựa, ta không nói cho ngươi biết."

"Ngươi không nói cho ta biết, ta sẽ không để cho ngươi sờ ngựa."

Hai người cố chấp mắt lớn trừng mắt nhỏ, dây dưa không dứt về vấn đề con gà có trước hay quả trứng có trước, không ai chịu nhường ai.

Cuối cùng vẫn là Hoắc Quang nhận thua, bởi vì y thực sự muốn chạm vào con ngựa này, thậm chí hiện tại y sẵn sàng trả giá bằng cả tính mạng của mình, huống chi bây giờ chỉ cần tỏ ra đáng thương và bỏ xuống kiêu ngạo một chút.

"Nếu như ta nói ta là Hoắc Quang, thì ta không thể chạm vào con ngựa của ngươi?"

"Không thể."

"Thật tốt quá. Vừa may là ta không phải là Hoắc Quang." Hoắc Quang mặt không đỏ tim không đập, nói dối.

"Nếu như ngươi không phải là Hoắc Quang, vậy ngươi càng không có tư cách chạm vào con ngựa của bản tiểu thư." Thiếu nữ khẽ hừ một cái, vung mã tiên lên, định rời khỏi.

"Hoắc Tử Mạnh, đệ dám từ bỏ cả tên họ của mình chỉ vì một con ngựa. Đúng là không có khí phách!" Rốt cuộc, Hoắc Khứ Bệnh cũng đuổi theo, vừa nhìn thấy Hoắc Quang, đã vui vẻ quở trách.

Nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh, thiếu nữ giống như biến thành một người khác, hưng phấn nhảy xuống từ bảo mã của nàng, sau đó chạy đến trước ngựa của Hoắc Khứ Bệnh, gương mặt rạng rỡ ửng hồng, tươi cười nói: "Hoắc ca ca, cuối cùng muội cũng tìm được huynh."

"Hoắc ca ca! Thì ra bên ngoài, đại tướng quân của chúng ta còn cất giấu một mỹ nhân động lòng người như thế này!" Thức Tranh chưa chút chế nhạo Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh không kìm được sùng sốt. Rõ ràng, chàng chưa từng gặp mặt cô nương này, nhưng hình như cô nương này lại vô cùng quen biết chàng. Chàng nghi hoặc nhảy xuống ngựa, cúi đầu hỏi: "Tiểu cô nương, hình như chúng ta không hề quen biết nhau?"

"Vây chắc Hoắc tướng quân biết biểu tâu Đồng Nhập Khanh của muội chứ?" Dường như, thiếu nữ rất dễ tâm đến việc Hoắc Khứ Bệnh có biết nàng hay không, cong môi ủy khuất nói.

"Muội là biểu muội của Chu Nghiệp Tu?" Hoắc Khứ Bệnh nhắm tính nửa ngày, rốt cuộc cũng biết rõ thân phận của đối phương.

Người thiếu nữ gật đầu.

Thức Tranh nghe thấy tên của Đồng Nhập Khanh, sùng sốt. Theo lời của thiếu nữ nói, Đồng Nhập Khanh đã gả cho biểu ca Chu Nghiệp Tu của nàng.

Sau khi nàng cùng Hoắc Khứ Bệnh ở chung một chỗ, bọn họ chưa từng nhắc đến Đồng Nhập Khanh.

Tận sâu trong tâm trí của Thức Tranh, nàng vẫn luôn cho rằng phu nhân của Hoắc Khứ Bệnh nhất định sẽ là vị Đồng đại tiểu thư kia, mà không phải là Thức Tranh nàng.

Cho tới đến tận bây giờ, nàng vẫn luôn nhớ kỹ ánh mắt sắc lạnh của Hoắc Khứ Bệnh khi đơn độc xông vào doanh trại của nàng để cứu Đồng Nhập Khanh.

Nếu như lần đó, Đồng Nhập Khanh thực sự chết trong doanh trại của nàng, chắc chắn Hoắc Khứ Bệnh sẽ khiến cho toàn tộc Hung Nô của nàng bồi táng theo.

Nàng không biết rốt cuộc giữa Hoắc Khứ Bệnh và Đồng Nhập Khanh đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nàng có thể xác định, Đồng đại tiểu thư là trân bảo mà cả đời Hoắc Khứ Bệnh cũng không buông bỏ được.

Người thiếu nữ nói rằng nàng nghe theo mệnh lệnh của biểu tâu, đến đón Hoắc Khứ Bệnh. Một mình nàng phi ngựa quá nhanh, ước chừng đám tùy tùng phía sau phải một lúc lâu nữa mới có thể đuổi kịp.

"Biểu tâu của muội cũng tới đây sao?" Lúc Thức Tranh hỏi câu này, lại phát hiện giọng nói của mình có chút run rẩy.

Bắt đầu từ khi nào, ở trước Đồng Nhập Khanh, bản thân nàng lại trở nên hèn mọn như vậy?

Rõ ràng Hoắc Khứ Bệnh đã vì nàng mà vứt bỏ ấn tướng quân, rời khỏi thành Trường An. Nhưng vì sao bây giờ khi nghe thấy tên của Đồng Nhập Khanh, bản thân Thức Tranh bỗng nhiên lại cảm thấy một nỗi sợ hãi đang dâng lên từ sâu trong lòng nàng.

Dường như thiếu nữ không nghe thấy câu hỏi của Thức Tranh, cũng không thèm liếc Thức Tranh một cái, trực tiếp nắm lấy tay Hoắc Khứ Bệnh nói: "Hoắc ca ca, chúng ta nhanh lên một chút, đi đón biểu tâu của muội."

Quả nhiên, Đồng Nhập Khanh cũng tới đây.

"Đồng tiểu... Chu phu nhân cũng tới đây sao? Muội ấy đến Trường An đón ta để làm gì?" Giọng nói của Hoắc Khứ Bệnh có chút kỳ quái, thậm chí có chút hoảng hốt.

"Việc này để khi gặp được biểu tâu, Hoắc ca ca trực tiếp hỏi tâu ấy không phải tốt hơn sao?" Thiếu nữ nắm lấy tay của Hoắc Khứ Bệnh, rồi lại định nhảy lên ngựa của Hoắc Khứ Bệnh.

"Áy, ngươi không cười ngửa của ngươi sao?" Sau khi, Hoắc Quang thấy thiếu nữ trèo thẳng lên ngựa của Hoắc Khứ Bệnh, hưng phấn hỏi.

"Nếu ngươi thích cười nó, ta sẽ cho ngươi cười. Ta và Hoắc ca ca cười chung một con là được rồi." Thiếu nữ vô cùng nghĩa khí nói.

Hoắc Khứ Bệnh không biết phải làm sao, nhìn Thức Tranh, tỏ ý cầu xin nàng thay chàng giải vây. Không ngờ Thức Tranh lại làm như không thấy, vung mã tiên, giục ngựa thẳng về phía trước.

Hoắc Khứ Bệnh chỉ đành cam chịu cùng cô nương xa lạ này cười chung một con ngựa, đuổi theo Thức Tranh.

Còn Hoắc Quang bởi vì có thể cười hân huyết bảo mã mà mình tha thiết ước ao, nên trực tiếp bỏ qua con ngựa của mình, xoay người muốn trèo lên, ai ngờ con ngựa này không thèm thừa nhận, thấy thiếu nữ rời khỏi, cũng ngửa đầu hí một tiếng, rồi đuổi theo thiếu nữ.

Hoắc Quang đau khổ, nhìn bóng dáng tuyệt vời của hân huyết bảo mã, ủ rũ leo lên con ngựa của mình.

Ở trên ngựa, thiếu nữ nói cho Hoắc Khứ Bệnh biết tên của nàng là Triệu Minh Hột.

Lúc đầu, Hoắc Khứ Bệnh nghe nhầm là "Minh Hà", trong lòng thầm nghĩ không biết phụ mẫu của tiểu cô nương nghĩ gì mà có thể đặt cái một cái tên ư ám như vậy. Lúc sau chàng mới biết được là "Minh Hột", "Minh" là nồn chè, "Hột" trong Thúc Lương Hột (thân sinh của đức Không tử).

Triệu Minh Hột nói với Hoắc Khứ Bệnh là từ bốn năm trước khi lần đầu tiên nghe được Hoắc Khứ Bệnh chỉ dùng tám trăm nghìn kị binh để tiêu diệt đội quân của Hung Nô, phong hầu gia tước, nàng đã vô cùng hâm mộ Hoắc Khứ Bệnh.

Bốn năm qua, nàng đã nghe ngóng tất cả các tin tức về Hoắc Khứ Bệnh khắp nơi, từ mã đạp Kỳ Liên, phong Lang Cư Tư cho đến lời thề "Không diệt được Hung Nô, không thành gia lập thất". Tất cả truyền thuyết nàng nghe được đều là những truyền thuyết vô cùng mỹ lệ. Mà Hoắc Khứ Bệnh, người anh hùng trong truyền thuyết, đã chiếm trọn toàn bộ tâm tư thiếu nữ của Triệu Minh Hột.

Nửa năm trước, khi biểu ca Chu Nghiệp Tu của nàng đại hôn, nàng đã theo phụ mẫu đến tham dự hôn lễ khiến cả thiên hạ ngưỡng mộ ấy.

Bởi vì, Chu gia từ trước đến nay đều dương thịnh âm suy, Chu thái gia chỉ có duy nhất một nữ nhi, nên Chu thái gia đối với nữ nhi duy nhất của mình vô cùng thương yêu. Mà người nữ nhi ấy chính là mẫu thân của Triệu Minh Hột. Hơn nữa, Chu gia cho đến khi Triệu Minh Hột ra đời, cũng không có thêm bất kỳ nữ hài tử nào, vì vậy Chu thái gia chuyển tất cả tình thương yêu dành cho ái nữ lên ngoại tôn nữ này. Cho nên trong gia tộc giàu có nhất Lỗ quốc, xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, là hài tử được cả Chu gia yêu quý lại là một nữ oa khác họ.

Chu Nghiệp Tu cũng giống như tất cả nam nhân của Chu gia, ngay từ nhỏ đã vô cùng yêu thương biểu muội duy nhất của mình, cho nên lúc nàng muốn xem danh sách tân khách của nhà gái, y đã không do dự đưa cho nàng.

Khi Triệu Minh Hột tìm được cái tên mà nàng từng niệm trong lòng cả ngàn lần, nàng đã điên cuồng nhảy múa quanh Chu Nghiệp Tu, khiến cho Chu Nghiệp Tu suýt chút nữa tưởng biểu muội của y phát điên.

Trước đây, Triệu Minh Hột từng nghe thấy Hoắc Khứ Bệnh cùng biểu tẩu tương lai của nàng có chút qua lại, nên nàng nghĩ nhất định Hoắc Khứ Bệnh sẽ tới tham dự hôn lễ. Vì vậy, khi nàng nhìn thấy cái tên này, nàng đã hưng phấn đến mức muốn nổi điên.

Rốt cuộc, nàng cũng được nhìn thấy người thiếu niên anh hùng mà nàng tâm tâm niệm niệm suốt bốn năm qua.

Nàng tưởng tượng cảnh Hoắc Khứ Bệnh cười một con bạch mã, đạp hoa mà đến.

Trên người chàng mặc kim ngân khôi giáp, thanh bội kiếm tùy thân tỏa ra ánh hàn quang uy nghiêm.

Sau đó, chàng giục ngựa đến chỗ nàng, cười nói với nàng.

"Minh Hột, nàng có nguyện ý đi theo bản tướng quân ta không?"

Ngày đại hôn của biểu ca Chu Nghiệp Tu, Triệu Minh Hột đã mặc một bộ y phục giống như một tặng phẩm của mùa xuân tươi đẹp, sau đó si ngốc như đang đợi phu quân của nàng.

Từ sáng sớm cho đến bình minh.

Nhưng phu quân lại không hề tới.

Lúc Triệu Minh Hột hai mắt nhắm tịt, hung hăng coi bỏ bộ y phục rực rỡ của bản thân xuống, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ, trong thế giới của nàng chỉ có vui buồn của chàng, nhưng trong thế giới của chàng, xuân hạ thu đông, nàng không hề tồn tại.

Thì ra tất cả chỉ do một mình nàng tự nguyện cuồng dại hoang tưởng mà thôi.

Sau hôn lễ của Chu Nghiệp Tu, Triệu Minh Hột ở lại Chu gia một thời gian ngắn, chỉ khác là người thiếu nữ luôn mang ý cười trên gương mặt lại như biến thành một người khác, cả ngày u buồn trầm mặc.

Tất cả hạ nhân của Chu gia đều nói đùa rằng, bởi vì biểu ca mà Triệu tiểu thư yêu quý nhất thành hôn nên nàng mới không vui.

Có lẽ Chu Nghiệp Tu cũng nhận ra nàng không vui nên sau nửa tháng, khi hoàn thành mọi việc phức tạp lộn xộn sau hôn lễ, Chu Nghiệp Tu đưa tân nương của mình và biểu muội đi thả diều.

Ngày hôm đó, thời tiết ban đầu rất tốt nhưng đến giờ ngọ, cuồng phong bắt đầu nổi lên sau đó cơn mưa nặng hạt kéo đến.

Đồng Nhập Khanh phân phó Chu Nghiệp Tu đi mua dù. Khi Triệu Minh Hột nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của biểu ca trong cơn cuồng phong, đột nhiên nàng cảm thấy không đành lòng.

"Ta chưa bao giờ thấy biểu ca nghe lời một người nào như vậy?!" Triệu Minh Hột có chút không vui nói.

"Ngoại trừ lời của ta, chàng còn có thể nghe lời của ai chứ!" Đồng Nhập Khanh nở nụ cười, thẳng thắn nói.

"Biểu ca phải đợi mưa mà đi như vậy, rất dễ bị cảm lạnh." Triệu Minh Hột có chút không nổi, càng không vui nói với tân biểu tẩu của mình.

"Dù sao cũng còn hơn cả ba người đều bị ướt. Minh Hột, xem ra biểu ca muội rất quan tâm muội." Đồng Nhập Khanh cười nói.

"Vì huynh ấy là biểu ca của ta mà!" Triệu Minh Hột ngắt đầu, giọng nói trong veo, trả lời.

"Tàu nghe biểu ca muội nói, muội đã xem qua danh sách tân khách của ta?" Phảng phất như Đồng Nhập Khanh vô tình hỏi.

Nghe thấy Đồng Nhập Khanh hỏi như vậy, Triệu Minh Hột sững sốt. Hừ, cái gì mà biểu muội bảo bối chứ, kết quả thành hôn rồi, nương tử vẫn là nhất. Thậm chí ngay cả cái này Chu Nghiệp Tu cũng chẳng nói cho nàng biết.

"Đúng vậy. Nếu tỷ đã nhắc tới, vậy ta cũng muốn hỏi tỷ một chút. Trong danh sách tân khách không phải có tên của Hoắc Khứ Bệnh sao, sao ngài ấy lại không tới Chu gia tham dự hôn lễ?"

Nghe được câu hỏi của Triệu Minh Hột, Đồng Nhập Khanh lập tức ngẩn người. Nàng nhìn người thiếu nữ trước mặt, tựa như nhìn thấy bản thân mình mười năm về trước.

Hồn nhiên mà sôi nổi.

Cởi mở mà kiêu ngạo.

"Ồ, hóa ra so với biểu ca của muội, Minh Hột vẫn quan tâm tới Hoắc tướng quân hơn!" Đồng Nhập Khanh cười hỏi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn người thiếu nữ trước mặt.

"Đúng vậy. Vốn tưởng trong hôn lễ, ta có thể gặp được ngài ấy. Không ngờ, thì ra tỷ và ngài ấy chẳng có chút thân quen gì cả." Triệu Minh Hột lạnh lùng nói.

"Nếu muội gặp được Hoắc Khứ Bệnh, muội định làm gì?" Đồng Nhập Khanh không để ý biểu cảm lạnh lùng của Triệu Minh Hột, tiếp tục cười truy vấn.

"Ta muốn đến gần thế giới của ngài ấy, nói cho ngài ấy biết trên đời này còn có một thiếu nữ tên là Triệu Minh Hột. Ta muốn ngài ấy đợi khi ta mười sáu tuổi, rước ta vào Hoắc Hầu phủ!" Triệu Minh Hột nói từng câu từng chữ.

Tự tin cùng ngập tràn hy vọng.

Đồng Nhập Khanh nở nụ cười nhạt nhòa, trong ánh mắt không tìm được dâng lên một chút bi thương.

Mười năm trước nàng cũng từng tự tin như vậy nhưng cuối cùng nàng vẫn phải gả cho người khác.

Giấc mộng đẹp như vậy không nên khiến một người nào tự lừa mình dối người nữa.

"Minh Hột, tàu và Hoắc Khứ Bệnh hoàn toàn không có qua lại gì, nhưng nếu muội thực sự muốn gặp ngài ấy, ngược lại, tàu sẽ nghĩ cách giúp muội."

Nghe được lời nói của Đồng Nhập Khanh, Triệu Minh Hột vui vẻ nhảy nhót, "Thật sao?"

Đồng Nhập Khanh nghiêm túc gật đầu.

"Được! Chúng ta đã giao hẹn!" Triệu Minh Hột vươn ngón tay út, ngoéo tay giao hẹn với Đồng Nhập Khanh.

Đồng Nhập Khanh vươn ngón tay út, nhìn khí trời cuồng loạn bên ngoài trường đình, lầm bầm "Chỉ mong qua ngày mưa sẽ là một ngày nắng đẹp."

"Biểu tàu đang nói cái gì vậy?" Triệu Minh Hột tò mò hỏi. Thời khắc ngoéo tay với Đồng Nhập Khanh, rốt cuộc Triệu Minh Hột cũng gọi một tiếng biểu tàu.

Đồng Nhập Khanh cười lắc đầu, không nói gì cả.

"Tàu nhìn xem, ánh nắng của tàu đến rồi!" Triệu Minh Hột kéo tay của Đồng Nhập Khanh, vẻ mặt rạng rỡ chỉ tay về phía Chu Nghiệp Tu đang đội mưa đội gió mà đến.

Đồng Nhập Khanh nhìn lại, người phu quân của nàng đang mang tới kiệu lớn tám khiêng. Y mặc áo toi, cùng nhóm phu kiệu tất tả chạy về phía này.

Dù chỉ trong chốc lát, y cũng phải mau chóng đến đón nương tử của y về nhà.

Nàng nói chỉ cần một cây dù, nhưng y cho đánh hẳn một cỗ kiệu tới.

Y không muốn nàng chịu bất cứ một gian khổ nào.

Bởi vì nàng là đóa hoa tường vi quý giá nhất ở tòa thành trong tâm y.

Từ nay về sau người đàn ông này chính là phu quân của Đồng Nhập Khanh nàng, là ánh nắng của nàng.

Vui cùng vui, buồn cùng buồn.

Sinh cùng sinh, tử cùng tử.

Quyển 4 - Chương 36: Gặp lại

Sau khi tin tức Hoắc Khứ Bệnh trao trả ấn tướng quân, từ quan về quê được truyền khắp cả nước, Triệu Minh Hột đã quán lấy Đồng Nhập Khanh đòi đến Trường An nghênh tiếp Hoắc Khứ Bệnh đến Lỗ quốc.

Kỳ thực Đồng Nhập Khanh cũng không muốn nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh, nhưng bởi vì nàng đã đáp ứng Triệu Minh Hột nên chỉ có thể đi theo Triệu Minh Hột, người đang vô cùng hưng phấn, đến Trường An thử vận may.

Bởi vì Chu Nghiệp Tu đang ở Nam Việt xem xét việc buôn bán nên y không biết thế tử và biểu muội của y đến Trường An. Lúc Đồng Nhập Khanh lên đường, đã nói với Chu gia là nàng đi Trường An gặp mặt một người quen cũ. Tuy ngoài mặt Chu thái gia không nói gì cả, nhưng lại phái Chu Nghiệp Tu, đệ đệ song sinh của Chu Nghiệp Tu hộ tống các nàng lên đường.

Đến Chu gia đã nửa năm có thừa, nhưng Đồng Nhập Khanh và vị tiểu thúc này không hề có chút thân quen nào.

Chu Nghiệp Quyết và Chu Nghiệp Tu là huynh đệ sinh đôi, tướng mạo tuy giống nhau, nhưng nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy cũng không quá mức tương đồng. Chu Nghiệp Quyết không giống ca ca của mình thanh tú nhỏ nhắn, cả người hần toát ra khí chất lạnh nhạt, biếng nhác kiêu ngạo.

Ngoại trừ lúc điệu khách gõ, trong mắt hần hiện lên vẻ chuyên chú, dường như hần đối với bất kỳ vật gì cũng không có hứng thú.

Có lần Đồng Nhập Khanh nhìn thấy Chu Nghiệp Quyết làm một con thuyền gỗ nhỏ có thể tự chuyển động trong nước, nàng đã vui vẻ nhờ hần làm cho mình một con rồi nhỏ có thể cử động.

"Loại đồ vật như thế tàu tẩu nên nhờ Nghiệp Tu mua cho tàu thì tốt hơn, Nghiệp Quyết chưa chắc đã làm được." Chu Nghiệp Quyết đuổi người, ngồi xồm xuồng chọc chọc chiếc thuyền gỗ nhỏ, khiến nó càng thêm vui vẻ chuyển động. Sau đó, Chu Nghiệp Quyết không thèm liếc mắt nhìn chiếc thuyền gỗ nữa, chỉ tiếp tục ngồi xuồng ghé dựa trong lương đình giả chết.

"Hình như Nghiệp Quyết thúc rất thích nghề mộc?" Đồng Nhập Khanh chăm chú nhìn chiếc thuyền, thuận miệng hỏi Chu Nghiệp Quyết.

"Cũng không thể nói là thích, chỉ dễ giết thời gian mà thôi." Chu Nghiệp Quyết híp mắt miễn cưỡng nói.

Nghe được câu trả lời của Chu Nghiệp Quyết, Đồng Nhập Khanh trầm nghĩ, nếu ngay cả nghề mộc mà hần cũng nói là không thích, thì chắc từ trước đến nay trong đời hần cũng chưa xuất hiện chữ thích bao giờ.

"Nghiệp Quyết thúc, con thuyền đã chạy quá xa rồi." Lúc Đồng Nhập Khanh đang âm thầm chế nhạo Chu Nghiệp Quyết, thì chiếc thuyền đã đi quá xa.

Chu Nghiệp Quyết không để ý tới lo lắng của Đồng Nhập Khanh, chỉ miễn cưỡng nói: "Nếu nó đi quá xa rồi thì bỏ đi!", lúc nói ngay cả mắt cũng không thêm mở.

Lúc đó, Đồng Nhập Khanh vô cùng muốn đẩy cái tên tiểu thúc lười biếng này xuống nước.

Chính là một kẻ lười biếng như hần, cũng không thể làm trái lệnh của lão thái gia, không thể làm gì khác ngoài việc cùng Đồng Nhập Khanh và Triệu Minh Hột vượt quãng đường xa xôi hơn nghìn dặm từ Lỗ quốc để tới Trường An.

Bởi vì, Đồng Nhập Khanh nửa đường bị nhiễm phong hàn, cả ngày đều mang bộ dạng ốm yếu, nên tính tình cũng trở nên nóng nảy dễ nổi giận, khiến cho đám tiểu nha hoàn hầu hạ nàng cũng cả ngày nom nớp lo sợ.

Triệu Minh Hột sớm đã cười hần huyết bảo mã của nàng đi trước, hào hứng tìm kiếm Hoắc Khứ Bệnh. Đồng Nhập Khanh thấy Trường An càng ngày càng gần, trong lòng càng thấp thỏm.

"Ta mệt rồi, không đi nữa. Chúng ta dừng ở đây nghỉ ngơi một chút." Đồng Nhập Khanh tự mình xuống xe ngựa, đi đến bên một cây hồng bên vệ đường.

Bởi vì hiện tại chính là cuối thu, nên trên cây hồng treo đầy trái chín.

Đồng Nhập Khanh vừa ngồi xuống, bọn nha hoàn đã vội vàng chạy đến trái gấm nên tảng đá, miễn cho nàng bị cảm lạnh. Lúc bọn nha hoàn đang trái gấm, thì một trái hồng chín rơi từ trên cây xuống, không sai một ly trúng ngay đầu của Đồng Nhập Khanh.

Ngay lập tức, Đồng Nhập Khanh vô cùng tức giận, quát tháo khiến hai nha hoàn vội vã quỳ xuống run lấy bầy.

Chu Nghiệp Quyết mặt không biểu cảm nhìn Đồng Nhập Khanh, sau đó thờ dài, rồi cuộc cũng miễn cưỡng đi tới.

"Tóc tàu đã bẩn như thế này, phải nhanh chóng xử lý, nếu không để nước hồng khô càng khó làm sạch." Chu Nghiệp Quyết thần nhiên nói.

Nghe được cái này, Đồng Nhập Khanh mới chú ý chất lỏng đặc sệt đang đọng lại trên đầu mình, nàng hung hăng chùi lau tóc của mình, rồi rút toàn bộ trăm cái đầu ném hết xuống đất.

"Các người đều khi dễ ta, ngay cả một cây hồng cũng khi dễ ta. Ta không đến Trường An nữa, ta muốn trở về thành Quảng Xuyên, ta muốn phụ thân của ta." Đồng Nhập Khanh nổi giận đùng đùng ném hết toàn bộ trăm cái đầu, rồi ngồi bệt xuống đất, khóc lớn.

Toàn bộ bọn người hầu đều tròn tròn mắt.

Vị Chu phu nhân này từ khi bước vào cửa Chu gia vẫn luôn là một vị chủ tử khó hầu hạ, dễ nổi giận không nói, còn thường xuyên động một chút là đòi về nương gia.

Bọn người hầu vốn tưởng nàng là viên ngọc quý trên tay đại nho Đồng Trọng Thư, nhất định sẽ là một danh môn thực nữ, không ngờ nàng lại là một nữ tử kiêu căng, có tính tình tiểu thư như vậy.

Nhưng dường như Chu Nghiệp Tu đối với vị Đồng đại tiểu thư không có bất kỳ một lời oán trách nào, luôn luôn thuận theo ý nàng.

Bọn người hầu đều nói Đồng Nhập Khanh quả thực có phúc.

Sinh ra trong môn đệ thư hương, xuất giá tới thế gia phú quý.

Lúc còn là nữ nhi thì có phụ thân thương yêu, tới khi là phụ nhân thì có phu quân cưng chiều.

Bất luận nàng có kiêu căng ngang ngược như thế nào, cũng đều có nam nhân nguyện ý phụng nàng trong lòng bàn tay.

Hiện tại, vị cô nãi nãi này lại ở ngoại thành Trường An, đầu bù tóc rối khóc rống không ngừng.

"Tàu tàu, tàu nhận lấy cái này." Chu Nghiệp Quyết thờ dài, trên nét mặt lại có một chút đau lòng không dễ nhận ra. Hắn lấy từ trong tay áo ra một con ngoạn ngẫu bằng gỗ, ném đến trước mặt của Đồng Nhập Khanh.

Đồng Nhập Khanh nhìn con ngoạn ngẫu bị ném xuống đất, đột nhiên ngừng khóc.

Đó là một con ngoạn ngẫu vô cùng tinh xảo, mặt mày còn giống hệt nàng.

Đồng Nhập Khanh cầm lấy ngoạn ngẫu, ngơ ngác nhìn Chu Nghiệp Quyết.

Hắn thực sự làm một con ngoạn ngẫu cho nàng?!

"Nó có thể cử động không?" Đồng Nhập Khanh thôi nức nở, hỏi.

Chu Nghiệp Quyết ngồi xổm xuống, lấy lại con ngoạn ngẫu thao túng một hồi, rồi lại bỏ lại trên mặt đất. Con ngoạn ngẫu được Chu Nghiệp Quyết thao túng xong, dường như có sinh mệnh, bắt đầu cử động.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn con ngoạn ngẫu thần kỳ, bao gồm cả Đồng Nhập Khanh, người vừa rồi mới khóc rống lên. Chỉ có Chu Nghiệp Quyết tựa như không có hứng thú, tề nhạ vô vị về trong xe ngựa tiếp tục ngủ.

Lúc Thức Tranh gặp được nhóm người Đồng Nhập Khanh, Đồng Nhập Khanh đang quỳ trên mặt đất si ngốc đùa nghịch con ngoạn ngẫu.

Thức Tranh ngẩn người. Nàng thật không ngờ, lúc gặp được Đồng Nhập Khanh lại ở trong tình cảnh đặc biệt như vậy.

Đóa hoa đẹp nhất thành Trường An, bảo bối được Hoắc Khứ Bệnh phụng trong lòng bàn tay, bây giờ lại đang tóc tai bù xù, mặt mày bẩn thỉu giống như một cô nương đang nổi điên.

"Đồng tiểu thư?!" Thức Tranh nghi hoặc gọi người đang quỳ dưới đất.

Nghe được có người gọi mình, Đồng Nhập Khanh ngẩng đầu lên, sau đó con ngoạn ngẫu trong tay rơi xuống đất.

Con ngoạn ngẫu ngã ngửa trên mặt đất, vung về xoay tròn.

"Thức Tranh người đừng gọi sai người như vậy! Ta không phải Đồng tiểu thư, mà là Chu phu nhân." Dường như Đồng Nhập Khanh đã phục hồi tinh thần, sửa sang lại mái tóc rối của mình, thần nhiên nói.

Sau đó, nàng nghĩ đến dáng vẻ chật vật của bản thân, định đứng lên nhưng chân bị tê đến mức không có cách nào tự đứng thẳng lên được. Bọn nha hoàn thấy thế, vội vàng chạy tới muốn đỡ nàng, ai ngờ Đồng Nhập Khanh lại lạnh lùng nói "Cút ngay!"

Đồng Nhập Khanh thật vất vả mới bò dậy từ dưới đất, miễn cưỡng đứng vững, tinh thần dần khôi phục, nở nụ cười nhạt: "Minh Hột đâu? Các người không gặp nhau sao?"

"Minh Hột? Hải tử kia tên là Minh Hột." Lúc này, Thức Tranh mới biết tên của cô nương kia. "Nàng và Hoắc Khử Bệnh đang cười chung một con ngựa tới đây."

Nghe thấy vậy, Đồng Nhập Khanh sùng sốt, sau đó tiếp tục cười nhạt nói "Hải tử này thật đúng là không đơn giản!"

Lúc này Hoắc Khử Bệnh và Minh Hột cũng từ phía sau đi tới. Từ phía xa, Minh Hột đã giơ tay hô to "Biểu tẩu, muội đã đưa Hoắc ca ca đến!"

Đồng Nhập Khanh thấy Hoắc Khử Bệnh cách mình càng lúc càng gần, cảm thấy toàn thân vô lực.

Từ sau hôn lễ của nàng, hai người chưa từng gặp lại. Vừa rồi, nàng tự mình làm bản thân đau lòng, cũng bởi vì sợ phải nhìn thấy Hoắc Khử Bệnh. Đồng Nhập Khanh chưa từng bởi vì bất kỳ một ai mà khản trương như vậy.

Đồng Nhập Khanh đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Người đàn ông đã cùng nàng trải qua toàn bộ quãng thời gian chốn khuê phòng.

Hiện tại, sau khi vén lên mái tóc của thiếu nữ, lại không biết dùng vẻ mặt nào để nhìn người ấy.

Đồng Nhập Khanh cười nhạt nhòa, cố gắng hết sức để làm cho bản thân bớt chật vật, nhưng nàng lại không làm được.

Khi Hoắc Khử Bệnh ôm Minh Hột phi ngựa đến cạnh nàng, nàng cảm thấy người trước mắt quen thuộc mà lạnh nhạt như vậy.

Tướng mạo của chàng vừa tựa như không có gì thay đổi, lại vừa tựa như cái gì cũng thay đổi.

"Biểu tẩu, tẩu làm sao vậy?" Minh Hột nhảy từ trên ngựa xuống, vội vàng hỏi Đồng Nhập Khanh.

Nghe được giọng nói của Minh Hột, Đồng Nhập Khanh mới phục hồi tinh thần.

Biểu tẩu, đúng vậy, bây giờ nàng đã là biểu tẩu của Minh Hột.

Người nam nhân trước mặt dù thay đổi hay không thay đổi thế nào đi nữa, cũng không có bất kỳ liên quan với nàng.

"Chu phu nhân." Hoắc Khử Bệnh ở trên ngựa nhìn chằm chằm Đồng Nhập Khanh một hồi, sau đó khô khan nói ra ba chữ này.

Đồng Nhập Khanh lắc lư một cái, thân thể vừa mới miễn cưỡng chống đỡ, bây giờ lại cảm thấy choáng váng.

Hoắc Khử Bệnh vẫn còn ngồi trên lưng ngựa, quen thuộc như vậy, mà lại lạnh lùng như thế.

Đồng Nhập Khanh ngẩng đầu nhìn chàng, sau đó nở nụ cười kiêu ngạo.

Bây giờ bản thân nàng nhất định là một trò cười.

Thế nhưng, nàng sẽ không để cho chàng nhìn thấy bản thân nàng có bất cứ chật vật nào.

"Ta nhất định sẽ hạnh phúc. Ta sẽ gả cho người so với chàng khiến ta hạnh phúc gấp trăm lần."

Những lời này là những lời nàng nói với chàng trong cơn tức giận, cũng là lời hứa của nàng với bản thân.

Mặc dù, trong lòng của Đồng Nhập Khanh nghĩ như vậy, nhưng thân thể nàng lại không như vậy. Nàng không biết vì sao mình lại hèn yếu ngã xuống bất tỉnh. Nàng chỉ nhớ rõ, lúc mình ngã xuống, Hoắc Khử Bệnh tung người thúc ngựa, kéo nàng ôm thật chặt trong ngực.

Cái ôm này vừa thân thiết vừa xa lạ.

Hoắc Khử Bệnh, chàng đừng nên ôm ta. Chàng cứ để ta ngã xuống nền đất lạnh như băng không phải tốt hơn sao.

Ngày đại hôn, khoảnh khắc chàng đem ta từ trong ngực của chàng buông xuống, lồng ngực của chàng đối với ta mà nói đã không còn nữa điểm ấm áp.

Nhưng tại sao khi được chàng ôm một lần nữa, ta lại không muốn xa rồi?

Điều ta muốn, Chu Nghiệp Tu đều cho ta.

Nhưng vì sao ta lại cảm thấy trống rỗng bất lực như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trường An Không Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

